

ဓမ္မအသိပြင် အကျိုးရှိရှိနေမည်

အမှတ်စဉ်(၁၅၆)

ဝရွေတဓမ္မ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝ နှင့် ဓမ္မအမြင်

(ပထမတွဲ)

အရှင်မဟာပဏ္ဍာတ
အရှင်နှုန်းမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

ဓမුණික්‍රමයෙන් රුවුන්

(ඡ්‍රීලංකාප්‍රජාත්‍යාමණ මහාචේරුභාෂ්‍ය ටොට්‌වාන්‍යාච්‍යාන්) + තොට්‌වාන්‍යාච්‍යාන්
වාචා: වාහ්නී: ප්‍රේ: මුරා: එහා: අ
ගෙදි: මු

අත්‍යුතුවාච්‍යාචේයෙන්

චොංජපුළු දූෂ්ඨංජලියෙන්
ආමුත්(චාජ්) ප්‍රාලංශ: ලවාමුෂ්‍රයා රුණුමුෂ්‍රයා
ප්‍රාන්: ०१-१३४०६२

ဒေဝါကိတာ အရှင်နှုန်းလာဘိဝံသ

ပဒ္ဒကဗုဒ္ဓဘိ အရှင်မြတ်တို့၏
ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

(ပထမတွေ)

တရားစာအုပ်များကို
ဓမ္မတပေါ် အလှူ။
ပုန်ဖြန့်ဝေသည်

ပစ္စကဗုဒ္ဓ၏ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအခြင် အပိုင်း (၁)

သာသနတော်နှင့် ဗျာဗျာ ခုနှစ်၊ ကောဇာသလွှာရာင် ၁၃၇၄ ခုနှစ်၊ ဒုတိယ
ဝါဆိုလမြှုပ်ကျော်(၁၂)ရက်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ပြုဂိတ်လ (၁၄)ရက်၊ ရန်ကုန်တိုင်း
ဒေသကြီး၊ စမ်းအောင်မြို့နယ်၊ အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက်၊ သီရိမဟာလမ်း၊
ကံမြှုပ်ကျော်တိုက် ဓမ္မာရုံကြီးအတွင်း ဆင်ယင်ကျင်းပပြုလုပ်အပ်သည့် ဓမ္မ^၁
သဘင် အမေးအနားဝယ် ပုဂ္ဂန်တောင်မြို့နယ် ရေကျော်လမ်းမကြီး အမှတ်
(၄၅) မြှုပ်ညီထဲ။ အဖိုး ဦးခင်ဝင်း၊ အဖွဲ့အမာတို့အား ရည်စ္စား၍
နားနားပန်ပန် (ပန်ပန် ဆံပင်မိတ်က်အလှပြုပြင်ရေး) ဒီသားစုတို့၏ အမတဒါန
ဓမ္မဒါနအဖြစ်ဖြင့် ဟောကြားတော်မူသည်။

ပစ္စကဗုဒ္ဓ

ဘုရား ပစ္စကဗုဒ္ဓ၏ ရဟန်ဘလို့ မြန်မာစာပေမှာ မကြာ
ခဏ တွေ့ကြရတယ်။ ငါးရှုင်းဆယ် ၈၁၄နိပါတ်တွေ လေ့လာ
ဖတ်ရှုတဲ့အခါမှာလည်း ပစ္စကဗုဒ္ဓတို့၏အကြောင်းကို တွေ့ရှိ
ကြရတယ်။ သို့သော် ပစ္စကဗုဒ္ဓဆိုတာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး
ဖြစ်သလဲ၊ ဘယ်လို ဓမ္မအမြင်တွေ ရှိသလဲ၊ ထိုပစ္စကဗုဒ္ဓတို့ရဲ့
ဘဝအငြွှေပြတ် ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ မှတ်သားနာယူကြရအောင်
ဒီတရားခေါင်းစီးကိုရွေးပြီး ဒီကနောက်သူမှ စတင်ဟောပြောပေး
မှာပါ။

ကုသိဂ္ဂလီသုတေ

ပစ္စကဗုဒ္ဓအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူတ္ထန်တစ်ခုက
မဏီမနိကာယ် ဥပရိပန္တာသာ ပါဌ္ဇာတော်မှ ကုသိဂ္ဂလီသုတေ
ဖြစ်တယ်။

သီဟိုင်နိုင်ငံ ပရိတ္တပါဌ္ဇာ (ပရိတ်ကြီးပါဌ္ဇာ) မှာ ကုသိဂ္ဂလီ
သုတေ ပါတယ်။ မြန်မာပြည်က ပရိတ်ကြီးထဲမှာတော့ မပါဘူး။
ပစ္စကဗုဒ္ဓတို့ရဲ့ အမည်စာရင်းလောက်သာ ဖော်ပြတဲ့သူတ္ထန်
ဖြစ်လို ပရိတ်ကြီးထဲမှာ ရွှေးမြန်မာဆရာတော်ကြီးတွေက မထည့်
သွင်းခဲ့တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ကုသိဂ္ဂလီသုတေအကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ် ပြောပြရမယ်
ဆိုရင် ‘တောင်ငါးလုံးကာခို ရာဇ်ပြုဟ်’ ဆိုတဲ့အတိုင်း ရာဇ်ပြုဟ်
ပြည် အနီးမှာ တောင်ငါးလုံး ရှိတယ်။ အဲဒီ တောင်ငါးလုံးထက
ကုသိဂ္ဂလီတောင်ကို မြတ်စွာဘူးရား ရောက်ရှိနေခိုက် ကုသိဂ္ဂလီ
တောင်ပေါ်ကမြင်ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် တောင်လေးလုံး အကြောင်း
မှ စတင်ပြီးပြောတာ။

“ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဒီကနေ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ
ဝေဘာရတောင်ကြီး မြင်ကြခဲ့လား။” ဒီနွေးခေတ်သာ ဝေဘာရ^၁
လိုခေါ်တာ။ ရွှေးတုန်းက ဝေဘာရလိုမခေါ်ဘူး။ တခြားအမည်
ရှိခဲ့သေးတယ်တဲ့။ နောက် ဝေပူလှေတောင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး
“ဟိုဘက်ကတောင်က ဝေပူလှေတောင် ဖြစ်တယ်။” တစ်ချိန်
တုန်းကတော့ ဝေပူလှေဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ မခေါ်ခဲ့ဘူး။ နောက်
“အဲဒီဟိုဘက်က တောင်ကျတော့ ပန္တာဝတောင်လိုခေါ်တယ်။”
အဲဒီ ပန္တာဝတောင်ကိုလည်း တစ်ချိန်တုန်းက ပန္တာဝတောင်လို့

ပရွေကဗုဒ္ဓဘာသုပြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၃

မခေါ်ဘူး၊ တခြားအမည်နဲ့ခေါ်ခဲ့တယ်။ “အဲဒီကနေ ကြည့်လိုက် တဲ့အခါ ဂိမ္မကုဋ်တောင်ကြီး တွေ့လိမ့်မယ်။” အဲဒီ ဂိမ္မကုဋ် တောင်ကြီးကိုလည်း တစ်ချိန်တုန်းက ဂိမ္မကုဋ်လို့ မခေါ်ဘူး၊ တခြားအမည်နဲ့ ခေါ်ခဲ့တယ်။ “အခု တို့တတွေ ရောက်နေတဲ့ တောင်ကိုတော့ ကူးသိတယ်” လို့ မြတ်စွာ ဘုရားက တောင်တွေရဲ့ နာမည်ကို ပြောပြတာ။

ဘာဖြစ်လို့ ကူးသိတယ်လို့ ခေါ်တာလဲဆိုရင် တခါတုန်းက အဝေးကနေပြီး လူမှုးကြည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့အမြင်မှာ ပရွေက ပုဒ္ဓါအရွင်မြတ်တွေ ဒီတောင်မှာ သီတင်းသုံးဖို့ ဝင်ဝင်သွားတာ မြင်လိုက်ကြရတယ်။ ထွက်လာတာ မမြင်ရဘူး။ ကောင်းကင်က ကြွဲလာပြီး ဒီတောင်ရောက်ရင် ပျောက်ပျောက်သွားတယ်။ ဒီတောင်ကြီးက “ကူးသိတွေကို မျှတယ်” လို့ ထင်မှတ်ပြီး ကူးသိတယ်လို့ ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ခေါ်ကြတာဖြစ်တယ်။ “ရသေ့မျိုး တောင်” ပေါ့နော်။

ကူးသိ ဆိုတာ သူတော်စင်တွေအားလုံးကိုခြုံတို့ ခေါ်တာ။ မြန်မာကတော့ ကူးသိ ကို ရသေ့လိုပဲ ပြန်ဆိုတယ်။ သို့သော သူတော်စင်အဝေါ ဝတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးကို ကူးသိ ခေါ်လို့ရတယ်။ ဂိလိ ဆိုတာ မျိုးခြောင်းလို့ အမိပါယ်ရတယ်။ ကူးသိဂိလိ- (ရသေ့မျိုးတောင်) လို့ နာမည်ပေးလာခဲ့တာတဲ့။

မြတ်စွာဘုရားက ပရွေကပုဒ္ဓါင်းရာ ဒီတောင်မှာ သီတင်း သုံးသွားဘူးတယ်ဆိုပြီး ပရွေကပုဒ္ဓါတွေရဲ့ အမည်နာမတွေကို အဲဒီသုတေသနမှာ ဟောထားတယ်။ ပရွေကပုဒ္ဓါတွေရဲ့ အမည်တွေ ကိုသာ ဟောထားပြီး ဘဝနှင့်ဓမ္မအမြင်တွေ မပါဘူး။

ဓရဝီသာဏသုတေ

နောက် ပစ္စကဗုဒ္ဓဒီဇာကြောင်း ပါရှိတဲ့ သူတ္ထန်တစ်ခုက
တော့ သူတ္ထန်ပါတယ်မှ ခရွတ်သာဏသုတေ ဖြစ်တယ်။ ခုံ ဆိတာ
ကြုံ၊ ဝိသာဏ ဆိတာ ဦးခိုး၊ အခုခေတ် Television တွေမှာ
တောရှင်းတိရွှောနတွေအကြောင်း ပြနေတာဆိတော့ ကြုံကို
မြင်ဖူးကြလိမ့်မယ်။ ကျွဲလို အကောင်မဲ့ကြီးပေါ့။ သို့သော် ကြုံ
ဆိတဲ့ အကောင်က ခေါင်းပေါ်မှာ ချိပါက်တာ မဟုတ်ဘူး။
နှာခေါင်းပေါ်မှာ ချိပါက်တာ။ ချိက တစ်ချောင်းတည်း
ဖြစ်တယ်။ အခြားတိရွှောနတွေက ခေါင်းပေါ်မှာ ချိ(၂)ချောင်း
ပါတယ်။ ကြုံကျတော့ တစ်ချောင်းထပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းကတော့ Television က လွှာင့်တဲ့ တောရှင်း
တိရွှောနတွေအကြောင်း စိတ်ဝင်တစားကြည့်မိတယ်။ အာဖရိက
ကြုံတွေက နှာခေါင်းပေါ် ချိက တစ်ချောင်းမကဘူး။ အတိုက
တစ်ချောင်း၊ အရှည်က တစ်ချောင်း J-ချောင်း ဖြစ်နေတယ်။
မြတ်စွာဘူာရားက အိန္ဒိယမှာဟောတာဖြစ်လို့ အိန္ဒိယကြုံတွေမှာ
ချိတစ်ချောင်းတည်း နှိပ်ရတယ်။

ကြုံဆိတဲ့အကောင်က သွားနေစဉ် ရှေ့မှာတွေ့တဲ့ သစ်တုံး
စသည်ကို ချိန့်ကော်ပြီး နောက်ကိုပစ်ချတတ်တယ်။ ဒီကော်ကြီး
တွေက အားအလွန်ကောင်းတယ်။ ဆင်လောက် မကြီးပေမယ့်
သူက ကျွဲထက်နည်းနည်းကြီးတယ်။

ဝိသုဒ္ဓရုံဆရာတော်ကြီးက လယ်တီဆရာတော်ကြီးနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဂါထာတစ်ပုဒ် ရေးဖူးတယ်။

ယထာဝါ ဗလဝါ ခဇ္ဈာ၊ ဉာဏ္ဍာဏ္ဍာ ပုဂ္ဂတော ဦးတော။
 ပွဲ့က ပုစတ္တ မာရေတိ၊ တထာ ထောရာဝါ ဗလဝါ။
 လယ်တီဆရာတော်ကြီးက မြန်ဟပြည်အနဲ့ လျဉ်လည်
 ပြီး တရားဟောတယ်။ အသိဓမ္မတတ်အောင် ပရမတ္တသံမိပို
 ကျမ်းရေးပြီး သံမိပိုကဗျာတွေ သင်ပေးတယ်။ မြို့တိုင်း ရွာတိုင်း
 မှာ သံမိပိုအသင်းတွေ ဖွဲ့တယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ နောက်ပါ
 ကိုယ်တော်ငယ်တွေက ဒီသံမိပိုအသင်းသူတွေကို စာသင်ပေး
 ကြရတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်တော်ငယ်တွေ အသင်းသူတွေနဲ့
 ရင်းနှီးပြီး လူထွက်ကြတယ်။ လယ်တီဆရာတော်ကြီးက ရှုံးက
 တရားဟောထွက်၊ နောက်က သူ့ရဲ့တပည့် ကိုယ်တော်တွေက
 လူထွက်ကုန်တယ်။ လယ်တီဆရာတော်ကြီးရဲ့ နာမည်အကြီးအုံး
 တပည့်ကြီးက လယ်တီပဏ္ဍာတဲ့ ဦးမောင်ကြီးတဲ့။ လယ်တီပဏ္ဍာတဲ့
 ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတုန်းက ဦးပဏ္ဍာတဆိုတဲ့ဘွဲ့ဖြစ်တယ်။ လယ်တီ
 ပဏ္ဍာတဲ့ ဦးမောင်ကြီးကစပြီး ထွက်လိုက်တာ နောက်ကတသီကြီး
 လူထွက်ကြတာနော်။

အဲဒီတော့ ဝိသူ့ဖို့ဆရာတော်ကြီးက သတိပေးတဲ့ အနေ
 နဲ့ ဂါထာတစ်ပုဒ် ရေးတယ်လို့ ကြားသူးတယ်။ ဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်
 က “အင်မတန်အားကောင်းတဲ့ကြို့ကြီးက ရှုံးကသွားပြီး တွေ့
 သမျှ သစ်တုံးတွေကို နောက်ချည်းပဲ ပစ်ပစ်ချတာတဲ့။ နောက်က
 ပါလာတဲ့ ကြို့ပေါက်စလေးတွေပေါ်ကျပြီး ကြို့ကလေးတွေ
 သေကုန်တယ်” လို့ ဆိုလိုတယ်။

ဒီပြောချင်တာက ကြုံဆိုတဲ့သူတော်မှာ ချိတစ်ချောင်း
တည်း ရှိတယ်။ အဲဒီ ကြုံရဲ့ချိုလို တစ်ယောက်တည်းနေပါ။
တစ်ယောက်တည်းကျင့်ပါလို့ ဒီ ခရိုဝိသာဏသုတ်မှာ ဟောယား
တာ။

မဟာဇနကဏ်တော်မှာလည်းကြည့်လေ၊ လက်ကောက်
နှစ်ရုတ်ရင် တစ်ခုနဲ့တစ်ခုတိုက်ပြီး အသံထွက်တယ်။ လူလည်း
နှစ်ယောက်နေရင် စကားများတယ်၊ ရန်ဖြစ်တယ်။ နှစ်ယောက်
နေရင် တည်းခဲတယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ပစ္စကပုဒ္ဓိတွေက
တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ ခရိုဝိသာဏ သုတ်မှာ တိုက်တွန်း
နှီးဆောင်ကြတယ်။

အဲဒီ ခရိုဝိသာဏသုတ်မှာ ဂါထာပေါင်း ၄၁-ပုဒ်ရှိပြီး
တစ်ပုဒ်စီ တစ်ပုဒ်စီ ပစ္စကပုဒ္ဓိတွေရဲ့ ဟောပြောချက်နဲ့ သူတို့ရဲ့
ဘဝဏ်လမ်းတွေကို မှတ်သားကြရမှာဖြစ်တယ်။ ပစ္စကပုဒ္ဓိ
အရှင်မြတ်တွေရဲ့ အကြောင်းကို အတော်လေး စုစုပေါ်စောင့် သိရှိ
ရမှာပါ။

အပဒါန

နောက်တစ်ခုကတော့ အပဒါန ဆိုတဲ့ ပါဋ္ဌာတော်ရှိတယ်။
အပဒါန ဆိုတဲ့ စကားလုံးက အတိတ်ကလုပ်ခဲ့တဲ့ ကောင်းမှု
ကုသိုလ် အကျင့်လို့ အမိပါယ်ရတယ်။ စရိယဆိုတဲ့ အမိပါယ်
နဲ့ တူတယ်။ အပဒါနကျမ်းမှာ (၁) ဗုဒ္ဓိပဒါန- မြတ်စွာဘုရားရဲ့
အတိတ်ကလုပ်ခဲ့တဲ့, ကျင့်ကြတဲ့ကုတ်အားထုတ်ခဲ့တဲ့ အချက်
တွေ၊ (၂) ပစ္စကပုဒ္ဓိ ပဒါန- ပစ္စကပုဒ္ဓိလောင်းတွေ

ကျင့်ကြံ ကြီးကုတ် အားထုတ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ၊
(၃) ထေရာပဒါန- သာဝကမထော်တို့ရဲ့ အတိတ်က ကျင့်ကြံ
ကြီးကုတ် အားထုတ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ၊ (၄) ထေရာ
အပဒါန- အမျိုးသမီးဘိက္ဗိနိတို့ရဲ့ အတိတ်ဘဝတူန်းက ကျင့်ကြံ
ကြီးကုတ် အားထုတ်ခဲ့တဲ့ အကျင့်တွေဆီပြီး အပဒါန လေးပိုင်း
ရှိတယ်ပေါ့။ ဒါတွေကို စုပေါင်းဖော်ပြထားတဲ့ အပဒါန ကျမ်း
ရှိတယ်။ အဲဒီကျမ်းမှာ “ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ပဒါန” ဆိုတဲ့ အခန်း
တစ်ခန်း ပါရှိတယ်ပေါ့။

ပစ္စကဗုဒ္ဓိပဒါန

ရှင်အာနှစ် မထော်မြတ်က တစ်ပါးတည်းနေရင်း တွေ့မဲ့
တယ်ပေါ့။ “ဘုရားအလောင်းတော်တွေ ဘယ်လိုကျင့်ကြံ
ကြီးကုတ် အားထုတ်ခဲ့တယ်၊ ပါရမီတွေ ဘယ်လိုဖြည့်ခဲ့တယ်
ဆိုတာ သိသာထင်ရှားတယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓိတွေ အတိတ်ဘဝ
တူန်းက ဘယ်လို ပါရမီဖြည့်ခဲ့ကြတယ်၊ ဘယ်လို ဆုပန်ခဲ့ကြ
တယ်ဆိုတာတွေ တိမ်မြှုပ်နေတယ်။ ဒါတွေကို သိရရင် ကောင်း
မှာပဲ”လို စိတ်ကူးရပြီး မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်တယ်။
မြတ်စွာဘုရားက ပစ္စကဗုဒ္ဓိပဒါန ကို ဟောခဲ့တယ်။ ပစ္စက
ဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တွေ သူတို့ဘိုယ်တိုင် ပြန်လည်ပြောပြတဲ့ သူတို့ဘဝ
အကြောင်းနဲ့ ဓမ္မအမြင်တွေကို ဂါထာတွေနဲ့ ပြောသွားကြတဲ့
အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားက ပြန်ဟောထားတာ။

အဲဒီတော့ စာပေကျမ်းကို ကြသိဂိုလိုသုတ် လာ
ပစ္စကဗုဒ္ဓိတွေရဲ့အကြောင်း၊ ခဂ္ဂိုလ်သာကသုတ် လာ ပစ္စက

၁၇၀
ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ပုံစွဲတွေရဲ့အကြောင်း၊ ပစ္စာပုံစွဲပါဒါန ကျမ်းလာ ပစ္စာပုံစွဲတွေရဲ့အကြောင်းဖြစ်လို အဲဒီကျမ်း (၃)ကျမ်းက ထုတ်နှုတ်ပြီ ဟန္တကုန္တအရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝန္တဝမ္မအဖြင့် ဆိုတာကို လေ့လာကြရမှာပါ။

ဒါအပြင် ငါးရာဝါးဆယ်ဇာတ် အငွကထာ၊ ဓမ္မပဒ အငွကထာ၊ အင်္ဂာရ အငွကထာနဲ့ ထေရိရိုက်ထာ အငွကထာ တို့မှာလည်း ပစ္စာပုံစွဲတွေအကြောင်း ပါရှိတယ်။

ပစ္စာပုံစွဲ ငါးရာ

ဤပြု အင်္ဂာရနှင့် ထေရိရိုက်ထာ အငွကထာလာ ပစ္စာပုံစွဲ ငါးရာအကြောင်း အနည်းငယ် ပြောပါမယ်။ ဘဒ္ဒကမ္မာမှာ ပဒ္ဒမအောင်ဖူရားရဲ့ သားငါးရာသည် ပစ္စာပုံစွဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ ပဒ္ဒမအောင်ဖြစ်မယ့် အမျိုးသမီးက ပစ္စာပုံစွဲထံမှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး သားငါးရာရဖို့ ဆုပန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ဆုပန်နေတဲ့ အချိန်မှာ တောလည်မှုဆိုးငါးရာကကြားပြီး အဲဒီ ပစ္စာပုံစွဲ အရှင်မြတ်ထံ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပြီး သူတို့သည် အခု ဆုပန်တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ သားငါးရာ ဖြစ်ရပါလိုက်လို ဆုတောင်းခဲ့ကြတယ်။

ပဒ္ဒမအောင်ဟာ ရှင်မွေးလွန်းပဲ။ အခုခေတ် သူကို စံချိန် ချီးနိုင်တာ မရှိသေးဘူး။ သားငါးရာတောင် မွေးဖွားတာလေး။ ဂိသာခါတောင်မှ သားသမီးနှစ်ဆယ်ပဲ မွေးတာ။ ကမ္မာမှာတော့ သားအများဆုံးမွေးတာ ပဒ္ဒမအောင်ပဲ။ ပဒ္ဒမအောင်က သားငါးရာ ဘယ်လိုမှား မွေးပါလိမ့်လို စဉ်းစားစရာ ရှိတာပေါ့။ ငါးရာစလုံးကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး မွေးဖိုကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်။

ပဒ္ဒကဗုဒ္ဓ၏ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၉

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မွေးတာတုန်းလိုဆိုရင် မဟာပဒ္ဒမ မင်းသား
ကို ရိုးရာအတိုင်းမွေးတာ။ ကျွန်ုတဲ့သား လေးရာကိုးဆယ့်
ကိုယောက်က သွေးအညီကိုစွဲပြီး သံသေဒဇ အနေနဲ့ ဖြစ်လာကြ
တာတဲ့။ အခုခေတ် clone ဆိုတာနဲ့တူတယ်နော်။ သန္တတည်တာ
ဝမ်းထဲမှာမဟုတ်ဘူး။ မဟာပဒ္ဒမ မင်းသားကို မွေးဖွားလိုက်တဲ့
အချိန်မှာ အဲဒီ အညီကိုစွဲပြီး ကျွန်ုတဲ့ သူညီတော်တွေက မွေးဖွား
ရတာ။ အဲဒီလို အညီစွဲဖြစ်တာကို သံသေဒဇလို့ ခေါ်တယ်။

သံသေဒဇ နဲ့ ဉာပပါတီက ဘာကွာတုန်းဆိုရင်
ဉာပပါတီက က မွေးဖွားလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တစ်သက်
တာမှာရှိမယ့် အရွယ်အစားအတိုင်း ဖြစ်လာတာ။ (ဉာပမာ လူသား
တွေ ငါးပေခြောက်လက်မ၊ ငါးပေခုနှစ်လက်မ ရှိမယ်ဆိုရင် အဲဒီ
size အတိုင်း တခါတည်ဖြစ်တယ်။ အမျိုးသားဆိုရင် ဘွားကနဲ့
အသက်အစိတ်အရွယ် တခါတည်း ဖြစ်သွားတာ။ အမျိုးသမီး
ဆိုရင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် တခါတည်း ဖြစ်သွားတာ။ အဲဒီက
ဉာပပါတီက။)

သံသေဒဇ ဆိုတာကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ အညီကို
စွဲပြီး အကောင် ပိုပိုပြင်ပြင်လေး ဖြစ်လာရာမှ တဖြည်းဖြည်း
ကြီးလာတာပေါ့လော့။

သတ္တဝါတွေ မွေးဖွားပုံတွေကတော့ မတူကြဘူးပေါ့။
ဉာပပါတီက၊ သံသေဒဇ အဏ္ဍာဏ လော့လေ ဆိုပြီး လောကမှာ
သတ္တဝါတွေမွေးဖွားလာပုံ (၄)မျိုးရှိတယ်။ ပဒ္ဒမအော် မိဖုရားက
မွေးလိုက်တဲ့ သားငါးရာစလုံးသည် တစ်နွဲတည်း တစ်ချိန်တည်း
မှာပဲ ပစ္စကဗုဒ္ဓ၏ ဖြစ်သွားကြတယ်။

ပါရမီဖြည့်ရ ကာာလအပိုင်းအခြား

ပစ္စာကဗုဒ္ဓိဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ပါရမီဖြည့်ရ^{၁၁}
တယ်၊ ဘယ်လိုတွေပါရမီဖြည့်ရတယ်ဆိုတာ သိသင့်သိထိုက်တဲ့
အချက်တွေပေါ့နော်။ သို့သော ပစ္စာကဗုဒ္ဓိ အလောင်းတွေ
ဘယ်လို ပါရမီဖြည့်တယ်ဆိုတဲ့ ကတ်လမ်းတွေက သိပ်မရှိဘူး။
ဟောမီသတ္တာ ဘုရားအလောင်း ပါရမီဖြည့်ခဲ့တဲ့ ငါးရှာင်းဆယ်
ကတ်တွေလို သူတို့ရဲ့ အတိတ်ဘဝ ကတ်လမ်းတွေ များများ
စားစား မှတ်တမ်းတင်ထားတာ မရှိသည့်အတွက် သိနိုင်ခွင့်
မရှိဘူး။ သူတို့လည်း ပါရမီဖြည့်ရတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ
ပါရမီဖြည့်ရတုန်းဆိုရင် နှစ်အသချေနဲ့ကမ္မာတစ်သိန်း တဲ့။

ဘုရားဖြစ်ဖို့ရာက အနည်းဆုံး လေးအသချေနဲ့ ကမ္မာ
တစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ရတယ်။ အဲဒီထဲမယ် သဒ္ဓိမိကဘုရား
ဆိုရင် ရှစ်အသချေနဲ့ ကမ္မာတစ်သိန်း၊ ဝိရိယာမိက ကျတော့
ဆယ့်မြောက်အသချေနဲ့ ကမ္မာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ရတယ်။
ပညာစွမ်းအား၊ သဒ္ဓိစွမ်းအား၊ ဝိရိယာစွမ်းအားတွေအလိုက်
နှစ်အတိုင်းအတာ ကွဲပြားမြေားနားမှု ရှိတယ်။ ပစ္စာကဗုဒ္ဓိတွေ
ကျတော့ အဲဒီလို ကွဲပြားမြေားနားမှု မရှိဘူး။

ရှင်သာရိပုဂ္ဂရာတို့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့လို အဂ္ဂသာဝက
ဖြစ်ဖို့ကျတော့ တစ်အသချေနဲ့ ကမ္မာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ရ^{၁၂}
တယ်လိုဆိုတယ်။ ကျန်တဲ့ မဟာသာဝကတွေက ကမ္မာတစ်သိန်း
ပါရမီဖြည့်ရတယ်။ ပကတိသာဝကတွေကတော့ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုလုပ်ပြီး ယခုဘဝ အခြေခံရသွားရင် နောက်ဘဝ
ကျတ်ချင် ကျတ်သွားတာပဲ။ သိပ်ဖြေတော့ ရေရှည်ပါရမီဖြည့်စရာ
မလိုဘူး။

ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ သာမဏ်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် အချိန်ကာလတိုတယ်လေ။ နည်းနည်း ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ဖို့ကျတော့ အချိန်ယူရမှာပေါ့။ ဒါကတော့ ဟုတ်တာပဲ။ ပစ္စည်းကောင်းထုတ်ဖို့ဆိုရင် အချိန်ယူရတယ်လေ။ ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုမြတ်တွေ နှစ်အသချိန် ကျွောတစ်သိန်း ပါရမီ ဖြည့်ပြီးမှ ပစ္စကဟောမိဉာဏ်ကို ရကြတာတဲ့။

ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုမြတ်တိုင်

နောက်တစ်ခု ဘယ်လိုခေတ်အခါမျိုးမှာ ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုမြတ်တို့ဆိုရင် သူညာကမ္မာလို့ခေါ်တဲ့ ဘုရားမပွင့်တဲ့ ကမ္မာမျိုးမှာ မပွင့်ဘူး။ ဘုရားပွင့်တဲ့ကမ္မာမျိုးမှာ ဘုရားမပွင့်မိပွင့်တယ်။ ဘုရားဟဲ့ဆဲ့နဲ့ တစ်ဆူကြား ဘုရားမပွင့်တဲ့အချိန်မှာ ပွင့်ကြတယ်။ ဂေါတာမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း ဖြူးတော်မူတဲ့အခါ ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုမြတ်ဆူ သက်ရှိထင်ရှားရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုက မာတ် ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသု တဲ့။ ဘုရားအလောင်း ဖွားတော်မူလာပြီ ဆိုတဲ့သတင်း ကြားသိပြီးမှ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားတယ်။

ဘုရားနဲ့ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသု ဆုတွေ့တာမျိုး မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မဆုံးတာတုန်းလို့ မေးစရာ ရှိကောင်းရှိနိုင်တယ်ပေါ့။ ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုဆိုတာ တပည့် မဟုတ်ဘူး။ သစ္ာလေးပါးကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိတာဖြစ်တယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသု အသီးအသီး ကိုယ့်အာရုံးကိုယ်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျောက်ပြီး ဘုရားဖြစ်ကြတာ။ ဘယ်သူ့ဆိုကမှုနည်းခံတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုဆိုတာ တစ်ပြိုင်နက် ငါးရာလည်း ပွင့်နိုင်တယ်၊ နှီတက်လည်း ပို့ပြီး ပွင့်နိုင်တယ်ပေါ့။

သမ္မာသမ္မာစွာဘုရားကျတော့ တစ်ဆူတည်းသာ ပွင့်တယ်။ နှစ်ဆူပွင့်လို့မရဘူး။ ပါတ်တော်တစ်ဆူ ရှိနေသေးရင်တောင်မှ နောက်ဘုရား မပွင့်ဘူး။ ဆိုပါစို့- ဂေါတ်မမြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပါတ်တော်တွေ ရှိနေသေးရင် အရိမေတ္တာယျဘုရား မပွင့်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဘုရားသာသနာ ကွယ်သွားပြီး ဘာသာ သာသနာ နဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှိသေးလေးစားမယ့်ပုဂ္ဂိုလ် မရှိတော့ဘူး။ ဘုရား ဆိုတာကို သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့အခါန်မှာ ဒီပါတ်တော်တွေဟာ ဘယ်နေရာမှာပဲရှိရှိ သိဟိုင်ကွန်းက မဟာဇာတိထဲ ရောက်သွားမယ်လို့ဆိုတယ်။

အဲဒီကမှ ရှိသမ္မာ ပါတ်တော်တွေ အခု ဗုဒ္ဓဂိယာ မဟာ ဇာမိပင်နေရာကို ဉွှေသွားကြပြီး ဘုရားရဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်ဖြင့် တန်ခိုးပြမယ်။ ပြီးတော့ ပါတ်တော်တွေ တစ်ဆူမကျန်အောင် တေားမိပ်လောင်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားမယ်။ အဲဒါကို ပါတု အန္တရဓမ္မ လို့ ခေါ်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဘုရားတစ်ဆူရဲ့ ပါတ်တော်သည် နောက် ဘုရားတစ်ဆူ လက်ထက်တိုင်အောင် မရှိနိုင်ဘူး။ ရှိနေသေးရင် နောက်ဘုရား မပွင့်ဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓကျော်တော့ အဲဒီလိုမိုး မဟုတ်ဘူး။

အခြင်အချင်

အဲဒီတော့ ပစ္စကဗုဒ္ဓကျော်တော့ သုပ္ပန္မုဘုရားထက် အရည် အချင်းအားဖြင့် တစ်ဆုံးနိမ့်တယ်။ တစ်ခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့လို့ အဂ္ဂသာဝကတွေထက် တစ်ဆုံးမြှင့်

ပရွေကဗျာဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တိ၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၇၃

တယ်။ အဲဒီကြားမှာရှိတဲ့ ပညာဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို ပြောရမယ်။ ပရွေက ဆိုတာ သီးခြား ဗုဒ္ဓ ဆိုတာတော့ သစ္စာ လေးပါးကိုသိသူ၊ ပရွေကဗုဒ္ဓ ကိုယ်ပိုင်နည်းနဲ့ သီးခြား သစ္စာ တရားကိုသိတဲ့ပုံစွဲလို ဒီလိုပြောတာနော်။ အဲဒီတော့ သမ္မာသမ္မာ ကို ဘုရားကြီးလိုခေါ်ပြီး သူတို့ကို ဘုရားကယ်လိုခေါ်ကြတာပေါ့။ ဒါကတော့ အကြီး၊ အငယ်၊ စူွေ့ပုံစွဲ၊ မဟာပုံစွဲလို စာထဲမှာတော့ မသုံးဘူး၊ သို့သော် ဗမာစာပေမှာတော့ ဘုရားကြီး၊ ဘုရားကယ်လို သုံးတယ်။ ငယ်တယ်ဆိုတာ ဂုဏ်အားဖြင့် ငယ်တဲ့သဘောကို ပြောတာနော်။

သမ္မာသမ္မာ ဘုရားမှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းမျိုး၊ သဖွေ့ညာတူ ဉာဏ်တိလိုမျိုး၊ ဂုဏ်သာဆုပ်ရောပရိယတ္ထိ၊ အာသယာနှုသယတို့လို တရားဟောပြောတဲ့နေရာမှာ အသုံးဝင်တဲ့ဉာဏ်မျိုးတွေ ပရွေက ပုံစွဲမှာ မရှိဘူး။ သို့သော် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ particular တသီး တခြား သစ္စာတရားကိုသိပြီး ပရွေကဗုဒ္ဓ ဖြစ်ကြတာ။ အရဟတ္ထ မင် အရဟတ္ထဖိုလ်အပြင် ပရွေကဟောမိဉာဏ်ကို ရကြတာ ဖြစ်တယ်။ ရှင်သာရိပုတ္ထရာတို့ရဲ့ အရဟတ္ထမင် အရဟတ္ထဖိုလ် ထက် စွမ်းရည်ထက်တယ်ပေါ့။ ဝိဇ္ဇာ(၃)ပါး၊ အဘိဉာဏ်(၆)ပါး၊ ပဋိသမ္မာဉာဏ် (၄)ပါး ဆိုတာတွေတော့ ပါတာပေါ့။ အဲဒီလို ထူးခြားထက်မြက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေရှိတယ်။ ပရွေကဗုဒ္ဓ သည် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထွင်းသိလို Particular Buddha သီးသန့်ဘုရားလို ပြောရမယ်။

ပရွေကဗုဒ္ဓကို နိုင်ငံခြားစာအုပ်တွေမှာ Silent Buddha လို ဘာသာပြန်ကြတယ်။ silent စကားမပြော တရားမဟော

တိတ်တိတ်နေတယ်တဲ့။ ဒီအမိပြုပါယ်ကတော့ မမှန်ဘူး။ ပစ္စက ဗုဒ္ဓတွေ စကားပြော တရားဟောပါတယ်။ သူတို့ ဟောသွားတဲ့ တရားတွေလည်း ရှိတယ်။ တရားမဟောဘူးဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုအရာကို မဟောတာတုန်း ဆိုတာကို အင့်ကထာမှာ ရှင်းထားတယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓသည် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ တရားမမဲ တွေကို သိတာမှန်တယ်။ သို့သော ကိုယ်သိတဲ့တရားကို တစ်ဘက် သား သိအောင် ပြောနိုင်စွမ်း မရှိဘူး။

ဥပမာ စကားမပြောတတ်တဲ့ အ,နေတဲ့လူတစ်ယောက် က ဒါမိမက်မက်ရင် သူအမိမက်အကြောင်းကို သူဘယ်လိုလုပ် ပြန်ပြောမလဲ။ မပြောနိုင်ဘူး၊ ထိုအတူ ပစ္စကဗုဒ္ဓက သူသိတဲ့ တရားကို တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကျွတ်တရားရအောင် ဟောနိုင် တဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိ မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတာ။

နောက်ဥပမာ တစ်ခုပေးထားတာတော့ တောထဲမှာ အမြဲ နေတဲ့ မူဆိုးတစ်ယောက်က မြို့တက်ပြီး ဖာလူဒါ သောက်တာ ပေါ့။ တောရောက်တဲ့အခါ ဖာလူဒါ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ် ဆိုတာ သူပြန်မပြောပြတတ်ဘူးတဲ့။ တောမှာ ဖာလူဒါ ရှိမှ မရှိတာကိုး။ (စာထဲမှာတော့ ဖာလူဒါလို့မပါဘူး။ နားလည် အောင်လို့ ပြောပြတာ။) မြို့ပေါ်က စားလာတဲ့ အစာအာဟာရ ရဲ့ အရသာကို တောရောက်တဲ့အခါ သူပြန်မပြောတတ်ဘူး။ တောမှာ စကားလုံးမရှိဘူးပေါ့။ အဲဒါကြိုကြည့်ပြီး Silent Buddha လို့ ဘာသာပြန်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ပရွေကဗုဒ္ဓဘာသုတိ၏ ဓမ္မအသာနာ

ငါးရူငါးဆယ်ထဲမှာ ပရွေကဗုဒ္ဓက တရားဟောထားတာ ရှိတယ်။ ဘုရားအလောင်း အရိန္ဒမမင်းဘဝမှာ ပရွေကဗုဒ္ဓ၏ အလောင်းဟာ ပုရောဟိတ်ပုရှား၊ ဘုရားအလောင်းက ဘုရင် ပေါ့။ အဲဒီမှာ ပရွေကဗုဒ္ဓက သူသူငယ်ချင်းဘုရင်ကို သူလို တောထွက်ပြီး တရားထူးတရားမြတ် ရစေချင်တယ်။ ဘုရား အလောင်း ဘုရင်က ထိုးနှစ်းစည်းစိမ့် မစွဲနှစ်ဘူး၊ မစွဲနှစ်တော့ ပရွေကဗုဒ္ဓက ဘာနဲ့ဥပမာပေးပြီးဟောတုန်းဆိုရင် ကျိုးမိုက်ကြီး တစ်ကောင်နဲ့ ဥပမာပေးပြီး ဟောသွားတယ်။ “ထိုးနှစ်းစည်းစိမ့် တွေနဲ့ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်လက်ပြီးနေမယ်ဆိုရင် ကျိုးမိုက်ကြီးလို ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”လို ပြောသွားတယ်။

“ဂါရိမြစ်ကြောမှာ ဆင်သေကောင်ကြီး မောလာတာကို ကျိုးတစ်ကောင်ကမြင်တော့ ဆင်သေကောင်ပေါ်ပျုချလိုက်တယ်။ ပျုချပြီး ဘယ်လိုအတွေးဝင်လာတုန်းဆို “တစ်သက်တာတော့ ဖူလျှုပြီ။ ငါ့မှာ စားစရာလည်းရှိတယ် နေစရာလည်း အကျယ်ကြီးပဲ။ ဒီပေါ်မှာနားပြီး အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဘယ်မှ သွားစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဆာရင် ဆင်သေကောင်ကြီးကို ဖောက်စားမယ် ရေငတ်ရင် မြစ်ရေသောက်လိုက်မယ်။ ဟန်ကျွေတယ်။” ကျိုးက သဘောကျပြီး တြေားကို မသွားတော့ဘူး။

ဆင်သေကောင်ပေါ်မှာပဲ နားနားနေနေနဲ့ ဆင်သားလေး စားလိုက် ရေလေးသောက်လိုက်နဲ့နေလိုက်တယ်။ တဖြည့်းဖြည့်း ဂါရိမြစ်ကြော မောသွားလိုက်တာ ဆင်သေကောင်ကြီးက ဘယ် ရောက်သွားတုန်းဆိုရင် ပင်လယ်ထဲရောက်သွားတယ်။ ပင်လယ်

ထဲ ရောက်တော့လည်း မမူဘူး၊ ကျိုးက လိုက်သွားတယ်။ ဟိုးကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် ပင်လယ်နှက်ပိုင်း ရောက်သွားတယ်။ ဆင်သေကြွေးကလည်း ရက်ကြာလာတော့ပုံပုံ လှိုင်းတွေကလည်း ရိုက်ခတ်၊ ကြာတော့ ဆင်သေကောင်က ပျက်, ပျက်လာတယ်။ ဖောင်ပျက်ပြီပေါ့။ ကမ်းနဲ့က ဝေးချင်တိုင်း ဝေးသွားတဲ့အခါ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်၊ ဟို့ပုံ ဒီပုံနဲ့ ပင်လယ်ထဲပကျပြီး ကျိုးငှက် ဟာ သေသွားတယ်တဲ့”။

“အဲဒီ ဥပမာအတိုင်း ကာမဂ္ဂက်အာရုံတွေကို မက်မော နေမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ကျ ကျိုးမိုက်လို ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်” လို ဟောသွားတာ။ အဲဒါ ပစ္စကပုဒ္ဓိဟောတဲ့ တရားပဲ။ အဲဒီလို သံဝေဂြိုင်အောင်တော့ ဟောနိုင်တယ်။

သို့သော ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ကို ဘယ်လိုကျင့်ရတယ်၊ ကျင့်ရင် မဂ် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်၊ ဖို့လို ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ တော့ မဟောနိုင်ဘူးလို ဆိုလိုတာ။ အဲဒီလို မဟောနိုင်သည် အတွက်ကြောင့် ပစ္စကပုဒ္ဓိရဲ့ တရားနာဖြိုး တရားထူး တရားမြတ် ရတယ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးမှမရှိဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ညာ၏နဲ့သိပြီး တရားထူးတရားမြတ်ရကြတာသာ ဖြစ်တယ်။

သာဝကတို့ရဲ့ ဓမ္မဓာသနာ

ပစ္စကပုဒ္ဓိထက် တစ်ဆင့်နိမ့်တဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ကဟောနိုင်ပြီး ပစ္စကပုဒ္ဓိက ဘာလို မဟော နိုင်တူန်းလို ဆိုရင် ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့က သူတို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်တရား မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟောသမှုတရားသည်

ပဒ္ဒကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တို၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၁၇

ဘုရားတရားသာဖြစ်တယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓိက အဲဒီလို တစ်ဆင့် သင်ထားရတာ ရှိမှုမရှိတာကိုး။ အဲဒါကြောင့် မတူဘူး။ ပစ္စက ဗုဒ္ဓိက ကိုယ်ပိုင်တရားဖြစ်တယ်။

သို့သော သူသိတဲ့တရားကို သူတပါးသိအောင် မဟော နိုင်လို့ အ၊အ အိမ်မက်နဲ့ တူတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီလိုပြော တာက ဘာကိုဆိုလိုတာတူနဲ့ဆိုရင် သူ ရာထားတဲ့ မဂ်ဖိုလ်ကို ရည်ညွှန်းတဲ့ အဓိပါယ်ပဲ။ သာမန် တရားမဟောတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ နတ်ပြည်ရောက်အောင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ရ မယ ဆိုတာလောက်ကတော့ ဟောနိုင်တယ်ပေါ့။ မဂ် ဖိုလ် နိုဗ္ဗာန် ဆိုက်ထိသွားအောင် ကျိုးစဉ်တစ်ခုကို ဟောမပြနိုင်ဘူးတဲ့။ သူ သွားတဲ့လမ်းတော့ သူသိတယ်ပေါ့။ သို့သော သူများကိုရှင်းမပြ တတ်ဘူး။

အခုခေတ် တချို့လူတွေမှာလည်း “မပြောတတ်ဘူး သိတော့သိတယ်” ဆိုတဲ့ လူလည်း ရှိသေးတာပဲ။ အဲဒီတော့ ပြောပြတယ်ဆိုတာလည်း လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ အခုလို particular သီးခြားကိုယ်ပိုင်ညာက်နဲ့ တရားထူး တရားမြတ် ရသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေကို ပစ္စကဗုဒ္ဓိလို့ ခေါ်တယ် ပေါ့။

ပုံဗ္ဗာဂါဝစရသူတ်

ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်အာနန္ဒက သိချင်လို့ မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်တဲ့အခါမှာ မြတ်စွာ ဘုရားက ပုံဗ္ဗာဂါဝစရ သုတေသန ဟောတယ်တဲ့။ ဒါက

သုတေသနပါတ် အငြကထာရဲ အဆို ဖြစ်တယ်။ သို့သော ပုံပွဲယော ဂါဝစရသုတ်က ဘယ်မှာပါသလဲလိုခိုရင် ယနေ့ပိဋကတ်စာပေ ဘယ်မှာမှ မပါဘူး။ ဒီသုတ်ကို ကျမ်းညွှန်းမပြနိုင်ဘူး။

မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့တရားတွေက အများကြီးပဲ။ အဲဒီ အများကြီးထဲက နည်းနည်းပဲ မှတ်တမ်းတင်နိုင်တာကိုး။ အခု လောက်ပဲ မှတ်ထားတာကိုက ကံကောင်းလိုပေါ့။ ဘုရားဟော တာတွေ မပြောနဲ့ သာမန်ဘုန်းကြီးတွေ ဟောထားတာတောင် မှတ်တမ်းတင်မထားလို့ အများကြီးပျောက်ကုန်ပြီလေ။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားတွေက အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီ အများကြီးထဲက အကုန်လုံး မှတ်တမ်းတင်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ပုံပွဲယောဂါဝစရသုတ် ဆိုတာ မှတ်တမ်းမတင်နိုင်တဲ့သုတ်ပဲ။

တစ်ခါ အငြသာလိန့် အငြကထာမှာ ကုလ္လာမွဲသုတ်ဆိုတာ ကိုးကားပြထားတာ ရှိတယ်။ အဲဒါလည်း ပါဌိုပိဋကတ်မှာ မှတ်တမ်းတင်ထားတာ မရှိဘူး။ နောက်တစ်ခု ပရိမိတွေ့အလ သုတ်တို့ ဘာတို့ကျတော့ ပိဋကတ်နဲ့ သိပ်ပြီးတော့ မကိုက်ညီတဲ့ သုတေသနတွေဖြစ်တယ်။ ပါရကာပရိတ် ကတော့ ထားလိုက်တော့။

အခု ပုံပွဲယောဂါဝစရသုတ် ကို အငြကထာမှာ ဘယ်လို ပြထားတုန်းဆိုရင်-

“ပို့ပေ အာနှုန့် အာနိသံသာ ပုံပွဲယောဂါဝရော၊
ဒီငြော စမွှေ ပို့ကရွော အညုံ အာရာဇေတီ၊
နော ၈၀ ဒီငြော စမွှေ ပို့ကရွော အညုံအာရာဇေတီ၊
အထ မရထာကာလေ အညုံ အာရာဇေတီ၊

နော စေ မရဏကာလေ အညံး အာရာဓေတီ၊

အထ ဒေဝယ္တွာ သမာဇာ အညံး အာရာဓေတီ၊

အထ ဓာဒ္ဒနဲ့ သမ္မဝါဘာဝ ခိပ္ပါဘီလျာ ဟောတီ၊

အထ ပုဒ္ဓိမေ ကာလေ ပရ္မဂာဗုဒ္ဓ၏ ဟောတီ”တဲ့။

ဉ်မှာ ပုံဗ္ဗာဂါဝစရ ဆိုတာ ပုံဗ္ဗာဂ + အဝဝရ-
 အတိတ်ဘဝတုန်းက ကမ္မာန်းအလုပ်ကို အားထူတုဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
 လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ အကျိုးအာနိသင်ငါးမျိုး ရှိတယ်လို့
 မြတ်စွာဘုရားက ဟောတယ်။ ကမ္မာန်းအလုပ်ကို ရွှေးက
 အားထူတုခဲ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အကျိုးငါးမျိုး ရနိုင်တယ်။

မဲ့ အဲဒီအကျိုးငါးမျိုးက (၁) “ဒီငွေဝ ဓမ္မ ပဋိကရွေဝ
 အညံး အာရာဓေတီ” ဒီငွေဝ ဓမ္မ- အခုလက်ရှိဘဝြုံ၊
 ပဋိကရွေဝ-တော့စားစီးကိုပဲ အညံး အာရာဓေတီ-အရဟတ္ထု
 ဖိုလ်ကို အောင်မြင်ပေါက်ရောက်နိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။

အညာ ဆိုတာ အရဟတ္ထုဖိုလ်ကို ပြောတာ။ အတိတ်
 ဘဝက ကမ္မာန်းအားထူတုခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် အခုလက်ရှိဘဝ
 မှာတဲ့ စော့စားစီး အရဟတ္ထုမင် အရဟတ္ထုဖိုလ်တရားကို
 ရနိုင်တယ်။ ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတာ။ ဒါက နံပါတ်
 တစ်အကျိုး ဒီဘဝမှာတင် ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။

(၂) အဲဒီလို့ စော့စားစီး မဖြစ်ဘူးဆိုရင် အထ မရက
 ကာလေ အညံး အာရာဓေတီ၊ သေခါနီးအချိန်မှာ ရဟန္တာ
 ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ ဆိုလို့တာက ဒီဘဝမှာတင်ပဲ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့
 အခွင့်ရှိတယ်တဲ့။ စော့စားစီး ရဟန္တာဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်
 သို့မဟုတ် သေခါနီးအခါ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်ပေါ့။

(၃) အဲဒီ ၂-ခ လွှဲချော်သွားပြီဆိုရင်လည်း သေဖြူးနောက် နတ်ပြည်ရောက်မယ်။ အထ ဒေဝပုတ္ထာ သမာနာ အည် အာရာဓာတ် နတ်ပြည်ရောက်တဲ့အခါ နတ်သားဖြစ်ပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်မယ်တဲ့။ ဒါ တတိယအကျိုးနောက်။ ဒီဘဝမှာပဲ စောစောစီးစီး ရဟန္တာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ မဖြစ်ရင် သေခါနီးအခါမှာဖြစ်မယ်၊ မဖြစ်ရင် နောက်ဘဝ နတ်သားဖြစ်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်မယ်။ ဒါ သေချာပေါက် ပြောယားတာ။

(၄) အထ ဗုဒ္ဓိနီ သမ္မတီဘာဝ ဒီပွဲဘိုးညာ ဟောတိ၊ နတ်သားမဖြစ်ဘဲ လူလာဖြစ်ပြီး ဘုရားနဲ့တွေ့တယ ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ထဲမှာ ဒီပွဲဘိုးညာ လျှင်လျင်မြန်မြန် တရားထူး တရားမြတ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ ဗာဟိယ ဒါရွိရိယ တိုလိုပေါ့။ တရားဟောတာ ဘယ်လောက်မှ မကြာ လိုက်ဘဲနဲ့ လမ်းပေါ်မှာပဲ ဘုရားက “ဗာဟိယ- ငါပြောတဲ့အတိုင်း မှတ်နောက်။ ဒီငြွေ ဒီငြွေမတဲ့ - မြင်ရင် မြင်ရုံအဆင့်တွင်ထား ရှုံးဆက် ရာဂ ဒေါသ မဖြစ်ပါးစေနဲ့။ အဲဒီလို ကျင့်လိုက်မယ် ဆိုရင် နောက်ဆုံးမှာ ဒုက္ခအဆုံးသတ်သွားမယ်”လို ဟောလိုက် တာ။ “ဒီငြွေ ဒီငြွေမတဲ့” တရားအကျဉ်းကို နာရင်းနဲ့ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတာ။ အဲဒါမျိုးကို ဒီပွဲဘိုးညာ ပုဂ္ဂိုလ်လို ခေါ်တယ်။ လျှင်လျင်မြန်မြန်သိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်မယ်တဲ့။ ဒါက စတုတွေ မြောက် အကျိုးဖြစ်တယ်။

(၅) အထ ပစ္စီမေ ကာလေ ပစ္စာဗုဒ္ဓိ ဟောတိ၊ အဲဒီလိုမဖြစ်ဘဲ လွှဲချော်သွားရင် နောက်ဆုံးပိတ်ဘဝမှာ ပစ္စက ဗုဒ္ဓိ ဖြစ်မယ်တဲ့။

ပြန်ပြီးပြောရမယ်ဆိုရင် အတိတ်ဘဝက တရားအားထုတ်
ခဲ့ပြီဆိုရင်-

- (၁) ဒီဘဝမှာ တော့တော့စီးစီး ရဟန္တာဖြစ်မယ်။
- (၂) မဖြစ်ရင် သေခါနီးမှာ ရဟန္တာဖြစ်မယ်။
- (၃) အဲဒီလိမ့်မှ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် နောက် ဒုတိယဘဝ
နတ်သားဖြစ်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်မယ်။
- (၄) နတ်သားမဖြစ်ရင် လူဘဝ လူအဖြစ်နဲ့ မိပ္ပါဘိညာ
အသိဉာဏ်ထက်မြေက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး ဘုရားနဲ့တွေ့
လို လျင်လျင်မြန်မြန် တရားတို့တို့လေး နာလိုက်
တာနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်မယ်။
- (၅) အဲဒီလို မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်မယ်တဲ့။
ဒါက ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စရုပ်မှာလာတဲ့ အမိပါယ်နော်။
အဲဒီကြောင့်မို့လို တရားအားထုတ်မှုဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုသည်
ကျော်စရာ ကောင်းတယ်ပေါ့။

မြတ်စွာဘုရားက ဆက်ပြီးဟောတယ် “အာနန္တာ၊ ပစ္စက
ပုဒ္ဓိဆိုတာ အသိနိုဟာရ သမ္မန္တာ ဆုတောင်းခဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်”
တဲ့။ အသိနိုဟာရဆိုတာ စိတ်ရဲ့ညီးတည်ချက်အတိုင်း သွားတာ။
ဆုတောင်းရှုတယ်၊ ဆုတောင်းတာပါတယ်ပေါ့နော်။ “ပစ္စကဗုဒ္ဓိ
ဖြစ်ရပါလို၏” ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းပါတယ်တဲ့။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စရုပ်မှာ
အလုပ်လည်း အားထုတ်တယ်။ ဆူလည်းတောင်းတယ်
အဲဒီ(၂)ခု ရှုတယ်တဲ့။

ဒါကြောင့်မို့လို ဘုရားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပစ္စကဗုဒ္ဓိပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ပုဒ္ဓသာဝကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွတ်တန်းဝင်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး

သည် ဆုတောင်းနဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် ရှိကိုရှိရမယ်။ အဲဒီတော့
အဘိန်ဟာရ စိတ်ရဲ့ဦးတည်ချက်၊ ရွှေးရှုရာ ဦးတည်ချက်က
ဘာတုန်းဆိုရင် ဆုတောင်းပဲ။ အဲဒီလို ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို
အားထုတ်ခဲ့တယ်၊ ဆုတောင်းလည်း ရှိခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
သည် နောက်ဆုံးမှာ ပစ္စကပုဒ္ဓိအဖြစ် ရောက်ကြတယ်။

ဗျာခိုင်ရဲ ပစ္စကပုဒ္ဓိ ၂-၃။

ဂေါတမ ပုဒ္ဓရဲလက်ထက်မှာ အဇာတသတ်ကို ပစ္စက
ပုဒ္ဓိ ဖြစ်မယ်လို့ ဘုရားဟောခဲ့တယ်။ သာမည့်ဖလသူတ်
ဟောပြီးတဲ့အခါမှာ အဇာတသတ်သည် အကယ်၍သာ အဖကို
မသတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် သောတာပန်ဖြစ်မယ်။ အဖသတ်သည့်ကံကြီး
ကျူးလွန်ခိုသည့်အတွက်ကြောင့် သူအခြေအနေတွေ ပျက်စီးသွား
တယ်။ အခြေကောင်း၊ အနေကောင်းဆိုတာလည်း ပျက်စီးတတ်
သေးတယ်။ မပျက်စီးဘူးလို့ မအောက်မေ့နဲ့။ ဆေးတောင်မှု
expire ဖြစ်ရင် မသောက်နဲ့တော့နော်။

အခြေအနေဆိုတာ အမြဲတမ်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။
ကောင်းတဲ့အချိန်လေးမှာ မလုပ်လိုက်ဘူးဆိုရင် ပျက်သွားတာ
ပဲ။ အဲဒီတော့ အဇာတသတ်လည်းပဲ အမှားတစ်ခု လုပ်လိုက်
တာနဲ့ သူရဲ့ အခြေကောင်း၊ အနေကောင်းတွေ ပျက်စီးသွား
တယ်။ သို့သော် သူသည် ဝိမိတာရိ ပစ္စကပုဒ္ဓိ ဖြစ်လိမ့်မယ်
တဲ့။ အခြေအနေကောင်းတွေ ပျက်စီးသွားတဲ့နောက်မှာ သူသည်
တရားဓမ္မ ကျင့်ကြုံအားထုတ်ပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ ပစ္စကပုဒ္ဓိ
ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အငွေကထာမှာဆိုတယ်။

နောက်တစ်ခါ ဒေဝဒတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အငွေကထာမှာ ဆိုထားတာရှိတယ်။ ဒေဝဒတ်က နောက်ဆုံး နေမကောင်းတဲ့ အခါ နောင်တကြီးစွာရပြီး သူပြန်စဉ်းစားတယ်။ “ပါကသာ ဂေါတမဘူရားကို ရန်လုပ်နေတာ၊ ရဟန်းဂေါတမကတော့ ငါအပေါ်မှာ ရန်လုပ်တာ မရှိဘူး။ ပါက တော်တော်ဆိုးခဲ့တာပဲ။ ပါပြန်တောင်းပန်မယ်” ဆိုတဲ့ စိတ်ဓိတ် ဖြစ်လာတယ်။ သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ။ လုပ်ခဲ့တာတွေက လက်လွန်သွားပြီနော်။

သူလုပ်ခဲ့တာတွေ လွန်ကုန်တော့မှ ဘူရားကို တောင်းပန် ကန်တော့မယ်ဆိုပြီး အတင်းပို့ခိုင်းတာ။ ဘယ်အထိ ရောက်လာ တုံးဆိုရင် ရေတဝန်ကျောင်းထဲထိ ရောက်လာတယ်လေ။ နောက်ဆုံးမှာ သူရဲ့ကံကြွားက ဘူရားနဲ့တွေ့ခွင့်မပေးတော့ဘူး။ ခကာအပန်းဖြေဖို့ ညောင်စောင်းပေါ်ကနေဆင်းပြီး ခြေထောက် (၂)ချောင်းကို မြေကြီးနဲ့ထိလိုက်တာနဲ့ပဲ မြေမျိုးသွားတယ်၊ ဘူရားကို တွေ့ခွင့်မရလိုက်တော့ဘူး။

သို့သော် မြေမျိုးနေတဲ့အချိန်မှာ သူ ဘာလုပ်တုန်းဆိုရင် သူရဲ့ အသွေးတွေ၊ အသားတွေ၊ အနိုးတွေနဲ့ မြတ်စွာဘူရားကို ရှိခိုးခဲ့တယ်၊ ပူလော်ခဲ့တယ်။ “သူရဲ့ သွေးသား အနိုးတွေနဲ့ မြတ်စွာ ဘူရားကို ပူလော်ပါတယ်” လို့ နောက်ဆုံးပိတ် ဘူရားအပေါ် ဝန်ချကန်တော့သွားတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုနဲ့ တခြား ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေကြောင့် နောက်ဆုံး အားဖြင့် သုရ ဆိုတဲ့ ပရ္ဇာကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်မယ်တဲ့။

အဲဒီလို့ ပရ္ဇာကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အခုလို တစ်ခုခု လွှဲချော်သွားပေမယ့်လည်း နောက်ဆုံး တရားမမှ ကျင့်ကြုံ

ကြီးကုတ်အားထုတ်လို ပစ္စကဗ္ဗ္ဗိအဖြစ်ကို ရောက်ရှိသွားတယ်
တဲ့။

ခါးကြောင့် တရားချစ်ခင် သူတော်စင်ပရိသတ်အပေါင်း
တို့၊ ဓုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရှင်အာန္တာမထောရ်မြတ်ရဲ့ အမေးကို
ဖြေကြားသောအားဖြင့် ဟောကြားခဲ့တဲ့ ပစ္စကဗ္ဗ္ဗိတွေရဲ့
အကြောင်းကို နာယူမှတ်သားပြီး ဘဝတစ်ခုရရှိထားတဲ့အချိန်မှာ
ကမ္မာန်းအလုပ် အားထုတ်ခြင်း၊ မိမိတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်
ထားခြင်းဆိုတာဟာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အရဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို
လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို တို့လုပ်မယ်၊ တရားမမဲ ကျင့်ကြု
ကျိုးကုတ် အားထုတ်မယ်လို ကိုယ်စိုက်ယိုစီ သဘောကျပြီး
ကျင့်ကြုံကြီးကုတ် ကြီးဗားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု

ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအဖြင့် အပိုင်း (၂)

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၂၆ ခုနှစ်၊ ကောဇာသတ္တရာ၏ ၁၃၃၄ ခုနှစ်၊ ဂုဏ်ယူလျှော်ကျော် (၁၃)ရက်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ် ဧပြီလ (၁၅)ရက် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး မေးခွားမြို့နယ် အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက် သီရိယားလာ လမ်း၊ ကံမြင်ကျော်တို့၏ ဓမ္မရှုံးအတွင်း ဆင်ယင်ကျင်းပ ပြုလုပ်အပ်သည့် ဓမ္မသာင်အခေါ်အနားဝယ် L.A(USA) ပါမောက္ခဒေါက်တာဦးမြို့မြင်မောင် ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်ဆွေတွင်၊ သား- ဦးမျိုးဝင်းကျော်၊ သမီး ဒေါ်ပပစ္စီ ပိသားစုတို့၏ အမတေသါန ဓမ္မဝါနအဖြစ်ပြင့် ဟောကြားအပ်သော “ဟန္တာရွှေ့
အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့်ဓမ္မအဖြင့် အပိုင်း(၂)” တရားဒေသနာတော်။

ရည်မှန်းချက်နဲ့ လုပ်ခေါ်မှုကို

ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်ကို ဖော်ပြတဲ့ ခုစွဲပိသာကာသုတ္တန်ကို ဟောကြမယ်။

ပစ္စကဗုဒ္ဓိဖြစ်ဖို့အတွက် အဘိန်ဟာရသမွန် ဆုတ္တးပန် ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရမယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရမယ်။ တရားဓမ္မကို ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရမယ်။ ဒါ ၂-မျိုးတွင် ပစ္စက ဟောမိဉာက်ရဖို့ရန် ဘဝနာကောင်းမှုက အမိကဖြစ်သော ကြောင့် ဝိပသာကျင့်စဉ်တစ်ခုကို ကျင့်ကြိုးကုတ် အားထုတ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်။

ဂိပသုနာတရား ကျော်ကြံးကုတ်အားထူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ဟာ ဒီဘဝမှာ တရားထူးတရားမြတ် မရညီးတော့ စိတ်ပျက်
အားလျော့စရာ မလိုဘူး။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကိုသာ ကြီးစား
အားထူတ်နေဖို့ လိုအပ်တယ်။ အတိုင်းအတာတစ်ခု ပြည့်စုံ
လာပြီဆိုရင် ဆိုင်ရာအကျိုးတရား ဖြစ်ပေါ်လာမှာပဲ။ လုပ်နေ
ခြင်းသာ ပောနဖြစ်တယ်။

လူဆိုတာ အကြိုက်အမျိုးမျိုးပဲလေ။ သမ္မာသမ္မာခွဲဘုရား
က တရားဓမ္မဟောရတယ်၊ ပါရမိတွေ ပိုပြီးဖြည့်ရတယ်။ အဲဒီ
လောက် မလုပ်ရတဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း ပစ္စကဗုဒ္ဓဘဝနဲ့ နိဗ္ဗာန်
ယူချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပစ္စကဗုဒ္ဓဖြစ်ဖို့ နှစ်အသချိန် ကန္တာ
တစ်သိန်း ပါရမိဖြည့်ရတယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မြတ်ပုဒ်၏
အရွှေသာဝက တပည့်ကြီးအဖြစ်နဲ့ ကျတ်တမ်းဝင်ဖို့ အရွှေသာဝက
ဆုပ်နဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ရှိတာပဲ။ အရွှေသာဝကဖြစ်ဖို့ တစ်အသချိန်
ကန္တာတစ်သိန်း ပါရမိဖြည့်ရတယ်။

သတ္တာနဲ့ နာနာမိမူတို့ကတာ တဲ့။ သတ္တာဝါတွေမှာ
အမိမူတို့ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးပဲ မတူဘူးတဲ့။ အန္တာသယ ခေါ်တဲ့
အတွင်းစိတ်ဆန္ဒ အမျိုးမျိုးရှိကြတယ်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှုမအရင်း
ဖြစ်တောင် အတွင်းအန္တာဆန္ဒတွေက ကွဲပြားခြားနားကြတာပဲ။

ဝါသနာဆိုတာ အထဲပါခြင်း၊ အကျင့်ပါခြင်း၊ အကျင့်ပါ
နေရင် ဖျောက်လို့မရဘူး။ habitual practice ပေါ့။ habit ဆိုတာ
ဖျောက်လို့မရဘူး။ သို့သော် စရိတ်တို့ ဝါသနာတို့ကို သတိထားပြီး
ပြင်ဆင်ပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။ မပြင်ဘူးဆိုရင် ရဟန္တာဖြစ်တောင်
ဒီစရိတ်ဝါသနာ ပါသွားတတ်တယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် မကောင်းတဲ့

စရိတ်၊ မကောင်းတဲ့ဝါသနာ အကျင့်မပါအောင် ပြင်သင့်တာ
ပြင်ရမယ်။ ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် အားထူတ်ရမယ်။

အဲဒီ စရိတ် ဝါသနာရဲ့ ရွှေ့မှာ ဘာရှိတုန်းဆိုရင်
အဖွဲ့သယ အမိမှတ္တိ ဆိုတာ ရှိတယ်။ အလိုဟန္တနဲ့ နှုလုံးသွေး
“ဘာဖြစ်ချင်တယ်၊ ညာဖြစ်ချင်တယ်” ဆိုတာပေါ့။ ကလေးငယ်
တွေ မေးကြည့်ပါလား “ကြီးရင်ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ”
ဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖြေတာချင်း တူမှုမတူတာ။
မြင်ဖူးလို့ ဖြေတာလည်း ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ ကြားဖူးလို့ ဖြေတာ
လည်း ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ မမြင်ဖူး မကြားဖူးဘဲနဲ့ သူစိတ်ထဲက
ဖြစ်ချင်နေတာလည်း ရှိကောင်းရှိနိုင်တယ်ပေါ့။

အဲဒီလို သတ္တဝါတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အဖွဲ့သယ
မတူညီသည့်အတွက် ဆုပန်မှုတွေလည်း မတူညီကြဘူး။ ဆုပန်
တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဆန္တပြုကြတာပဲ။ ဦးတည်ချက်၊
ရည်မှန်းချက်၊ မျှော်မှန်းချက်တွေထားပြီး နောက်က လုပ်ဆောင်
ချက် လိုက်ပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးရတယ်။ ရည်မှန်းချက်သာထားပြီး
လုပ်ဆောင်ချက်မပါဘူးဆိုရင်ဘာမှုဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ရွှေက
ရည်မှန်းချက်ရှိသလို နောက်က ရည်မှန်းချက်ကို အကောင်
အထည်ဖော်ခြင်းဆိုတဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်က ရှိကိုရှိရတယ်။ ကိုယ်
ဖြစ်ချင်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ထားပြီး ထိုက်တန်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို
လုပ်ကြရတယ်။

အဘိန္ဒာရသမ္မန္ဒာ ပဇ္ဇာကဗ္ဗာ လောင်းလျာသည်
“ပဇ္ဇာကဗ္ဗာအဖြစ်နဲ့ တရားထူးတရားမြတ်ရပြီး နိဗ္ဗာနှင့်ချမ်းသာ
ကို မျက်မျှက်ပြုရပါလို၏”လို့ ဆုတောင်းခဲ့တာ ရှိရမယ်တဲ့။

ဆုတောင်းတဲ့အတိုင်း ပုဂ္ဂယောဂါဝစရ ကမ္မာဌာန်းအလုပ်ကို
လည်း ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရမှာ ဖြစ်တယ်တဲ့။

ငါးချက်စုံမှ ဖျာခိုတ်ရဲ

အဲဒီလို ကြိုးပမ်းအားထုတ်လို့ အကြောင်းတွေ ပြည့်စုံရင်
ပစ္စကဗုဒ္ဓိဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ ဖျာခိုတ်ကို ရရှိနိုင်တယ်။ ဖျာခိုတ်
ဆိုတာ Prophecy ကြိုတ်ပြီတော့ ဟောကိန်းထုတ်တဲ့ စကားမျိုး
ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ ကြိုတ်ပေါ်ဟောကိန်းထုတ်လို့ ရနိုင်သလားဆိုရင်
ရတာပေါ့။ ဘယ်နေ့ မုန်တိုင်းတိုက်မယ် ဆိုတာတောင် ကြိုတ်
ဟောကိန်းထုတ်တာ ရှိတယ်လေ။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင်မှပဲ
ကြိုတ် ဟောကိန်းထုတ်လို့ရတာတွေရှိတယ်။ ပစ္စဖွံ့ဖြိုး အခြေ
အနေတစ်ခုကိုကြည့်ပြီး ကြိုတ်ဟောကိန်းထုတ်တာ။

ပစ္စကဗုဒ္ဓိအလောင်းကို ဖျာခိုတ်ပေးတဲ့အခါ အချက်
(၅)ချက် ရှိတယ်။ အဲဒီ အချက်(၅)ချက်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး
သာ ဖျာခိုတ်ရတာ ဖြစ်တယ်။ သွားလုပ်ဘူရားအလောင်းတွေ
ကျတော့ အချက်(၈)ချက်ရှိမှ ဖျာခိုတ်ရတယ်။

မန့်သွေ့ လိုက်သမ္မတို့၊ ခိုကတာသဝ ဒသသုံး၊
အတိကာရော ဆန္ဒတာ ဝေး၊ အသိနိဟာရ ကာရဏာ။

ပစ္စကဗုဒ္ဓိအလောင်း ဖျာခိုတ်ရဖို့ နံပါတ်(၁)အချက်က
မန့်သွေ့-လူသားစင်စစ် ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ စတင် ဖျာခိုတ်ရတဲ့
အခါမှာ လူသားဖြစ်ဖို့လို့အပ်တယ်။ ဘုရားအလောင်းတော်

သူမေစာရသေဟာလည်း လူသားဖြစ်နေတဲ့အခါက်မှာ ဒီပက်ရာ
မြတ်စွာဘုရားက ဗျာခိုတ်စကား မြှက်ကြားခဲ့တာဂိုး။

သို့သော လူသားဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့အချက်သည် ယေဘုယျ
စကားလို့ မှတ်ယူရမှာဖြစ်တယ်။ ဂေါတမဘုရားအလောင်းကို
ဗျာခိုတ်ပြောကြားတဲ့ ဘုရားပေါင်း (၂၄)ဆူ ရှိတယ်။ တန္ထား
ဘုရားတွေရဲ့လက်ထက်မှာ ဘုရားအလောင်းဟာ လူသား မဟုတ်
ဘူး၊ ဘီလူးဖြစ်ခိုက် တိရဇ္ဇာန်ကြီးဖြစ်ခိုက် ဗျာခိုတ်ပေးခြင်းကို
ခံယူရရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် မနဲသာတွေ လူသားဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့
အချက်သည် ယေဘုယျဖြစ်ပြီး အဦးဦးဦး ဗျာခိုတ်စကားနဲ့
သက်ဆိုင်တယ်လို့ မှတ်ရမယ်။

နောက် နံပါတ်(၂)က လိုင်သမ္မတ္ထိ တဲ့။ လိုင်သမ္မတ္ထိ ဆိုတာ
အမျိုးသားစင်စစ် ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ ဒီစကားကြားရင်
အမျိုးသမီးတွေက ကျေနပ်ချင်မှုကျေနပ်မယ်။ အမျိုးသား
ဖြစ်အောင် အရင်ဆုတောင်းပေါ့။ အမျိုးသားစင်စစ် ဖြစ်ပြီးတဲ့
နောက်ဆိုရင်တော့ ဗျာခိုတ်ရနိုင်တယ်။ မရဘူးဆိုတာ မရှိဘူး
နော်။

လူလောကမှာ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး ကွဲပြားခြားနားမှုက
ထင်ထင်ရှားရှားကြိုး ပေါ်လွင်နေတယ်။ လူဘုံးနတ်ဘုံးကာမာဘုံး
နောက်ဆုံး တိရဇ္ဇာန်ဘုံးတွေမှာ ဖို့မ ဆိုတဲ့ ကွဲပြားခြားနားမှုက
ရှိနေတယ်။ သို့သော တရားဓမ္မ ကျင့်ကြံ့ကြုံးကုတ် အားထုတ်လို့
စွာန်ရတယ်၊ စွာန်ကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးရာဖြစ်တဲ့ ပြဟ္မာ့ဘုံး
ရောက်တဲ့အခါ ဖို့မ ကွဲပြားမှု မရှိတော့ဘူး။

ကမ္မားတိုးကာလ လူတုံးမှာ အဲဒီလို ဖို့မ ကွဲပြားခြားနားမှု
ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။ နောက်ပိုင်းကျေမှု အတွင်းစိတ်ခါတ်တွေရဲ့
ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် ကွဲပြားခြားနားမှုတွေ ပေါ်လာတယ်တဲ့။
လူတွေဟာ အမျိုးသားဘဝနဲ့ချည်း သံသရာလည်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
မရှိနိုင်သလို အမျိုးသမီးဘဝနဲ့ချည်း သံသရာလည်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
လည်း မရှိဘူး။ အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် ဘဝမှာ ဒီလို ကွဲပြား
ခြားနားတဲ့ အနေအထားတစ်ခုကို ရရှိကြတာ။

အမျိုးသမီးက ဘဝဆက်တိုင်း ဘာကြောင့် အမျိုးသမီး
ဖြစ်နေရတုန်းဆိုရင်ကျေနှင့်နေလျှို့ဖြစ်တာ။ တစ်ခါတရု ကလေးမ
လေးတွေ မေးကြည့်၊ ယောက်ဗျားဆု မတောင်းဘူးလားဆိုရင်
မတောင်းချင်ဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လိုတုန်းဆို နားကပ်မပန်ရလိုတဲ့။
အခုခေတ်မှာ ယောက်ဗျားတွေလည်း ပန်နေကြတာပဲ။ အဲဒီလို
ကိုယ့်ဘဝလေးကိုယ် ကျေနှင့်နေတာကိုက အဲဒီဘဝမျိုး ဆက်
ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းဖြစ်တယ်။

လောကနိတ်ကျေမှု အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ယောက်ဗျား
ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် အမျိုးသမီးဘဝ စိတ်ကုန်ရမယ်တဲ့။ အမျိုးသား
ဖြစ်အောင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြုပြီး ဆုပန်ရင် အမျိုးသား
ဖြစ်လာနိုင်တယ်ပေါ့။ ကျေနှင့်နေရင်တော့ မဖြစ်ဘူးနော်။

အမျိုးသားကလည်း မဟုတ်တာလုပ်ရင် အမျိုးသမီး
ဖြစ်သွားနိုင်သေးတယ်ပေါ့။ မြန်မာပြည်မှာ ထင်ရှားတဲ့
ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဟာ အမျိုးသမီးဘဝကနေ အမျိုးသား
ဖြစ်လာတာလို သိရတယ်။ ဒီဘဝက အမျိုးသား နောက်ဘဝမှာ
အမျိုးသမီး ဖြစ်သွားတာတွေလည်း ရှိတယ်ပေါ့။ ဘဝဆိုတာ

ကိုယ့်ရဲစိတ်ဆန္ဒနဲ့ လုပ်ဆောင်တဲ့ကံတရားတွေအပေါ် မူတည်တယ်။ အမျိုးသမီးဘဝနဲ့ ကျေတ်တမ်းဝင်သွားတာတွေကျတော့ အမျိုးသမီးဘဝနဲ့ပဲ ဗျာခိုတ်ရမှာပါ။ ထေရးမအဖြစ်နဲ့ ဗျာခိုတ်ရတာတွေ ရှိတာပေါ့နော်။ အခု လိဂ်သမွှာတို့ ဆိုတာ ဘုရားအလောင်းနဲ့ ပရ္မကမ္မဒီအလောင်းတွေဟာ ပြည့်စုံတဲ့ အမျိုးသားဖြစ်ရမယ်လို့ ဒီလိုဆိုတာ။

နံပါတ် (၃)က ဂိဂတာသဝ ဒသေန၊ ဂိဂတာသဝ ဆိုတာ အာသဝကင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မြတ်စွာဘုရားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပေါ့။ ဂိဂတာသဝ ဒသေန- ဗျာခိုတ်စကား မိန္ဒြေကြားနိုင်တဲ့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဖူးတွေ့တာ ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ ဒါက တတိယမြောက် အကြောင်းတစ်ခုပေါ့။

နံပါတ် (၄) က အမိကာရ တဲ့။ အဲဒီဘဝမှာ သူသည်သက်စွန်ကြိုးပမ်းပြီး လွန်လွန်ကဲက ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ရမယ်လို့ ဒီလိုပြောတာနော်။ သာမန်လုပ်တဲ့ဒါနမျိုးနဲ့ ဗျာခိုတ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။

အသက်စွန်တယ်ဆိုတာ နမူနာတစ်ခု ပြောမယ်ဆိုရင် ဘုရားအလောင်း သုမေဓရသော့ရဲ့ အမိကာရ- လွန်လွန်ကဲက လုပ်ပုံပဲ။ သူဟာ တန်ခိုးရှင်ပဲ။ တံတားတစ်စင်းဆောက်တာ ဘယ်လောက်မှုကြာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဖန်ဆင်းလိုက်ရင် မရပေဘူးလား။ သူရဲ့ ကာယလုပ်အားနဲ့ သူကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်းသုတ်သင်တာ၊ အချိန်မမိတော့လို့ မပြီးတဲ့အခါ ဘယ်လောက်ထိအောင်စွန်းစွားပြီး လုပ်ပုံသလဲဆိုရင် သိန်းချိရှိတဲ့ ဘုရားအမျှားရှိတဲ့ သံယာတွေ သူပေါ်ကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားဖို့အတွက် ကိုယ်ကို တံတား

ခင်းပေးတယ်။ နည်းတဲ့သတ္တိမှုမဟုတ်ဘဲ။ တကယ်သာ အပါးတစ်သိန်း လျှောက်လိုက်ရင်လည်း မှုန့်မှုန့်ညွက်ညွက် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

အဲဒီလို ဘုရားအလောင်းတွေဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှ လုပ်ပြီဆိုရင် အဓိကာရ လွန်လွန်ကဲက စိတ်ဆန္တ ပြင်းပြင်းထန်ထန်နဲ့ လုပ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီ အဓိကာရ ဆိုတာ ဖျားစိတ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းတစ်ခုပဲတဲ့။

နံပါတ် (၅)က ပြင်းပြတဲ့ ဆန္တ ရှိရမယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်ရရင် အခုပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဘယ်လောက် အခက်အခဲတွေ ကျော်ဖြတ်ရ ကျော်ဖြတ်ရ ကျော်ဖြတ်မယ်။

မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဥပမာတစ်ခုကို အငြကထာက ပေးထားတာ ရှိတယ်။ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဆန္တပြင်းထန်တယ်ဆိုတာကို သရုပ်ဖော်ဖို့အတွက် ဒီဥပမာတစ်ခု ပေးထားတယ်။ စကြေဝါး၊ အပြည့်ရှုတဲ့ မီးကျည်းတွင်းကြီးမှာ မီးအတွေရဲနေတယ်။ ဘုရားဖြစ်ချင်ရင် အဲဒီမီးကျည်းတွင်းကို ဖြတ်ပြီးလျှောက် ဟိုဘက်ရောက်ရင် ဘုရားဖြစ်မယ်ဆိုရင် လျှောက်မယ့်လူပဲတဲ့။ ဆန္တက အဲဒီလောက်ထိ အောင် ပြင်းပြတယ်လို့ပြောတာ။ အဲဒီလို ပြင်းထန်တဲ့ဆန္တမျိုးရှိမှ ဖျားစိတ်ရနိုင်တယ်။

ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါ ၅-ချက်ရှိတယ်။ ဒီ(၅)ချက်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ဖျားစိတ်စကားကို ကြားရမှာ ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဖျားစိတ် သို့မဟုတ် ဖျားဒေသ ရည်ညွှန်းပြီးပြောတာ။ Prophecy ကြိုတင်ပြီး ဟောကိန်းထုတ်တာ။ အဲဒီ ကြိုတင်ပြီး ဟောကိန်းထုတ်တဲ့ ဖျားစိတ်စကားသည် အလွှာအမှားမရှိတဲ့ ဖျားစိတ်စကားဖြစ်တယ်။

အသွား အပြန် ကမ္မဏီနံး

အဲဒီလို ဖျာဒိတ်ရထားတဲ့ ပဇ္ဈကဗုဒ္ဓဘာသုလောင်းလျာသည်
ပုံစွဲယောဂါဝစရ လိုခေါ်တဲ့ သမထက္ခိုင့်စဉ်နဲ့ဝိပသုနာကျော်စဉ်
ကို ပေါက်ရောက်အောင်ကျော်ရမယ်။ မင်ဖိုလ်အထိ မရောက်
သော်လည်း မင်ဖိုလ်အနီး ကပ်သွားလောက်အောင် ဝိပသုနာ
ကျော်စဉ်ကို ကျော်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပုံဂိုလ်မျိုးဖြစ်ရမယ်။

အငြာကထာမှာ ကမ္မဏီနံးအလုပ် ကြီးကြီးပမ်းပမ်း
အားထုတ်ပုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂတ ပစ္စာဂတဝတ် ဆိုတာ ဖော်ပြ
တယ်။ ဂတ ဆိုတာ ဆွမ်းခံအသွား၊ ပစ္စာဂတ ဆိုတာ ဆွမ်းခံပြီး
ကျောင်းသို့အပြန်၊ ဂတ ပစ္စာဂတ ဆိုတာ ဆွမ်းခံ အသွား
အပြန်ပေါ့။

ရှုံးတုန်းက ဘုန်းကြီးတွေက တောရကျောင်းတွေမှာ
နေကြရတာ။ တောရကျောင်းဆိုတာ လူအတောင်နဲ့ လေးတောင်
ရှိတဲ့ တုတ်နဲ့တိုင်းတာရင် အပြန်ငါးရာ ဝေးတယ်တဲ့။ အဲဒါကို
“ကုပ်လုပ်လေးတာ အပြန်ငါးရာ” လို့ စာထဲမှာ သုံးတယ်။
အနည်းဆုံး “ပဋိသတ စန္တက” င့်တောင်ရှိ လေးကိုင်းနဲ့ အပြန်
ငါးရာ ဝေးရမယ်လို့ဆိုတယ်။

ရှုံးတုန်းက စစ်ပွဲတွေမှာသုံးတဲ့လေးမျိုးကို လေးညွှေ့တင်ပြီး
တောင်ကြည့်မယ်ဆိုရင် လူအတောင်နဲ့ လေးတောင်ရှိတယ်။
ပိုလ်ချိန်တစ်ထောင်တဲ့လေးလို့ ကြားဖူးကြလိမ့်မယ်။ ပိုလ်ချိန်
တစ်ထောင်လို့ဆိုတာ တစ်ပိုလ်မှာ င့်ကျပ်သား ရှိတယ်။ အဲဒီ
င့်ကျပ်သားနဲ့ပြောမယ်ဆိုရင် ကျပ် င့်ထောင်ပေါ့။ လေးကြီးကို
အဲဒီ ပိုလ်ချိန်တစ်ထောင် သို့မဟုတ် င့်ထောင်ကျပ်သား

အလေးချိန်ရှိ ပစ္စည်းဆဲချိတ်ပြီး လေးကိုင်းက အပေါ်မလိုက်ရင် ညီးတင်တဲ့ နေရာရောက်တယ်။ အဲဒီ အလေးချိန်နဲ့ ဆွဲလိုက်ရင် လေးကိုင်းက ညူတ်ပြီးပါသွားတာကိုး။ အဲဒီကို “ပိုလ်ချိန် တစ်ထောင် တင်တဲ့လေး” လို့ပြောတာ။

တခို့က ပိုလ်ချိန်တစ်ထောင် တင်တဲ့လေး ဆိုတာကို ပိုလ်ခြေတစ်ထောင်လို့ လွှဲမှားစွာနားလည်ကြတာ။ လူတစ်ထောင် တင်ရတဲ့လေးဆိုတာတော့ မရှိပါဘူးနော်။ အလေးကိုင်းက အင်မတန်မှ မာသည့်အတွက် စူးအားပြင်းတယ်။ ဘုရား အလောင်းကိုင်တဲ့လေးဟာ ပိုလ်ချိန်တစ်ထောင်တင်မှ မြှား နေရာကို ရောက်တဲ့လေးမျိုးပေါ့။

အဲဒီလို လေးညီးတင်ပြီးသား လေးကိုင်းကို လက်နဲ့ တောင်ကြည့်ရင် လေးတောင်ရှိတယ်။ အဲဒီ အတောင်နဲ့ အပြန် ငါးရာ ကွာဝေးတဲ့အရပ်ကို တောရဒေသ၊ တောရကျောင်း လို့ ခေါ်တာ။ တောရကျောင်းဆိုတာ အဲဒီလောက်ဝါရင် အသံပလံတွေ မကြား ရတော့ဘူး။ အခုခေတ်လို့ အသံချွဲစက်တွေ၊ sound box တွေ၊ loud speaker တွေနဲ့ဆို ကြားရင် ကြားမှာပေါ့နော်။ ပကတိ အသံဆိုရင်တော့ မကြားရဘူး။

အဲဒီတော့ ရှေးတုန်းက ရဟန်းတော်တွေဟာ အဲဒီလို တောရကျောင်းတွေမှာ သီတင်းသုံးတာကိုး။ တောရကျောင်းက နေပြီး ဆွမ်းခံသွားရတယ်။ တောရကျောင်းကနေ ဆွမ်းခံ အသွား၊ ဆွမ်းခံအပြန်ကိုပြောတာ။ အသွားလည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ အပြန် လည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ အဲဒီလို အသွားအပြန် ကမ္မဋ္ဌာန်း ကြိုးပမ်း အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ရမယ်တဲ့။

တချိုပုဂ္ဂိုလ်တွေက အသွားတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့သွားတယ်။ အပြန်ကျတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းလက်လွတ် ပြန်လာတယ်။ အသွား ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ အပြန် ကမ္မဋ္ဌာန်း မပါဘူးပေါ့။ တချိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အသွားတုန်းက ကမ္မဋ္ဌာန်းမပါဘူး။ ဗိုက်ကလေး ဖြည့်တင်းပြီးတဲ့ အခါ စိတ်ကလေးပြီးမသွားပြီဆိုမှ အပြန်မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ ပြန်လာတယ်။ အဲဒီလို အသွားတုန်းက ကမ္မဋ္ဌာန်း မပါဘူး၊ အပြန်ကျမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးနဲ့ ပြန်လာတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတစ်ဦး။

နောက် တချိုပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ အသွားလည်း ကသုတ် ကရက် ထသွားတယ်။ အပြန်ကျတော့လည်း “ဘယ်အိမ်က လောင်းတဲ့ဆွမ်း ကောင်းတယ်၊ ဘယ်အိမ်က လောင်းတဲ့ဟင်း မကောင်းဘူး” ဆိုတာ တွေးပြီးပြန်လာတာ။ အဲဒီလို အသွား လည်း ကမ္မဋ္ဌာန်း မပါဘူး၊ အပြန်လည်း ကမ္မဋ္ဌာန်း မပါဘူးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလည်းရှိတယ်။

ပရ္စကဗုဏ္ဍာလောင်းလျာကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးတဲ့။ အသွားလည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့သွားတယ်၊ အပြန်လည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ ပြန်လာတယ်။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ ဒီလို ကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်ကို ကြိုးပမ်းအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်မှ ပရ္စကဗုဏ္ဍာ ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။

ပထမ ဂါထာနဲ့ ပစ္စကဗုဏ္ဍာ

ခဂ္ဂိုလ်သာက သူတ္ထန် မှာ (၄၁)ဂါထာရှိတဲ့ အထဲမှာ ပထမဆုံး ပရ္စကဗုဏ္ဍာက သူကျင့်ခဲ့တဲ့ တရားဓမ္မကို ပြန်ပြော ပြတဲ့အနေနဲ့ ဂါထာတစ်ပုဒ် ဟောတယ်။ အဲဒီ ဂါထာအရ

အရှင်မြတ်ရဲ့ ဓမ္မအမြင်ကို သိနိုင်တယ်။ သူရဲ့ ဘဝဇာတ်
ကြောင်းကိုတော့ အငြကထာမှာ ဖော်ပြထားတယ်။

(၁) “သမ္မာသူ ဘုတေသူ နိမာယ ဒဏ္ဍာ၊
အပိုဟောငွေယံ အညှတာရရှိ တေသံ၊
န ပုဂ္ဂိုလ္လာယျ ကုဇတာ သဟာယံ၊
ဝကော စရေ ခရွိသာထာကပြီ” တဲ့။

ခရွိသာက သူတ္ထနှင့်မှာ ဒီဂါထာကို ပထမဆုံးထားတယ်။
သို့သော် ပစ္စကဗုဒ္ဓပဒါနမှာတော့ -

သမ္မာသူ ဘုတေသူ နိမာယ ဒဏ္ဍာ၊
အပိုဟောငွေယံ အညှတာရရှိ တေသံ
ပေတ္တာန စိတ္တာန ဟိတာနကရှိ၊
ဝကော စရေ ခရွိသာထာကပြီ။

ဒီဂါထာနဲ့ စထားတာ တွေ့ရတယ်။ အတ်ကြောင်းကို
ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီဂါထာနဲ့က အံကျဖြစ်တယ်။ အငြကထာ
မှာ ဖွင့်ထားတာက ဒီဂါထာမဟုတ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ စာပေကို
သေသေချာချာ ကြည့်တဲ့အခါမှာ တစ်စုံတစ်ခုများ အံချော်နေ
သလားလို့ ထင်မိတယ်။ ဒီမှာ ဒီဂါထာနဲ့ပဲ အမိပိုယ်ပြော
ရအောင်။

သမ္မာသူ ဘုတေသူ- သတ္တဝါအားလုံးတို့ အပေါ်၍
ဒဏ္ဍာ- ညျဉ်းဆဲဖိုရာ တုတ်ခါးကို နိမာယ- မကိုင်ဆောင်ဘဲ

ဝေးဝေးဖယ်ထား၍။ သတ္တဝါတွေကို ဒုက္ခပေးမယ့် တုတ်၊ ပါးလက်နက် ဘာတစ်ခုကိုမှ မကိုင်ဘူး။ သတ္တဝါတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ ညျဉ်းဆဲဖို့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ အပိုဟောငွေယံ အညတရရွိတေသား- အဲဒီသတ္တဝါတွေထဲက ဘာကောင်ကိုမှ မညျဉ်းဆဲဘူးတဲ့။ အဲဒါ ဤပရွေကဗ္ဗာ အရှင်မြတ်ရဲ ကျင့်စဉ်နော်။ မည်သည့် သတ္တဝါကိုမှ မညျဉ်းဆဲဘူး။ မေတ္တာနဲ့ စိတ္တာနဲ့- မေတ္တာနဲ့ ယျဉ်တဲ့စိတ်ဖြင့်၊ ဟိတာနဲ့ကမ္မို့- သတ္တဝါတွေရဲ အကျိုးကို အမြတ်များ လိုလားပြီး နေခဲ့တယ်တဲ့။ ဒကော စရေ ခဂ္ဂဝိသာဏဏပျော်- ဘယ်သတ္တဝါကိုမှ မညျဉ်းဆဲဘဲ မေတ္တာ စိတ်ထားပြီး ကြံးချိလို တစ်ယောက်တည်းကျင့်ပါ။

ဒါ ပရွေကဗ္ဗာ အရှင်မြတ်က သူရဲ့ဓမ္မအမြင်ကိုပြောတာ။ မေတ္တာပျိုးပြီး တစ်ယောက်တည်းနေပါလိုပြောတာနော်။ “သတ္တဝါတွေ အားလုံးကို ညျဉ်းဆဲဖို့ တုတ်၊ ပါးလက်နက်တွေကို ချထားလိုက်ပါ။ သတ္တဝါတွေကိုညျဉ်းဆဲဖို့လက်နက် ကိုယ့်ဆီမှာမထားနဲ့။ သတ္တဝါအားလုံးကို မညျဉ်းဆဲပါနဲ့။ မေတ္တာစိတ်နဲ့ သူတို့ကို စောင့်ရှောက်ပါ။ အဲဒီလိုမေတ္တာစိတ်များနဲ့ ကြံးချိပါမှ တစ်ယောက်တည်းနေပါ” တဲ့။ ဒါ ပရွေကဗ္ဗာ အရှင်မြတ်က ဆုံးမတဲ့စကားပဲ။

ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

ကသ္သပဘုရားနဲ့ ဂါတမမြတ်စွာဘုရား အကြားမှာ ဤ ပရွေကဗ္ဗာ အလောင်းဟာ လူဘဝ ရရှိခဲ့တယ်။ တောထွက်ပြီး စုံနှင့် အဘိည်းတွေ ရအောင်ကျင့်တယ်။ စုံနှင့် အဘိည်းတွေ ရတဲ့အခါ ပြဟ္မာ့ပြည် ရောက်တယ်။ ပြဟ္မာ့ပြည်က စုတေတဲ့

အခါ ဟရာဏသီပြည့် ပြဟ္မဒတ်မင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီးဝမ်းမှာ
ပဋိသန္ဓာန္တတည်တယ်။ ပြဟ္မာပြည့်ကလာတဲ့ မင်းသားဖြစ်လို့
အရှင်ပါလာတဲ့ မေတ္တာ၊ ကရူဏတွေ သူရင်ထဲမှာ အပြည့်
ရှိတယ်။ သူရဲ့အလေ့အကျင့်ကိုက မေတ္တာထားတဲ့ အလေ့
အကျင့်ပဲ။

ဘုရင့်သားဖြစ်လာတော့ တစ်နေ့ ထိုးနန်းစည်းစိမ့် သူ
လက်ခံရတော့တာပေါ့နော်။ ဘုရင်ဆိုတာမျိုးက တိုင်းပြည့်
အုပ်ချုပ်ရတာကိုး။ တိုင်းပြည့်အုပ်ချုပ်ရတယ်ဆိုတာ အပြစ်ဒက်
ကျလာတဲ့လူကို အပြစ်ပေးရတာပဲလော့။ အဲဒီလို့ အပြစ်ပေးရတဲ့
အလုပ်တွေ သူမလုပ်ချင်ဘူး။ သို့သော် ဘုရင်ဟာ မလုပ်လို့
မရဘူး။ အဲဒီလို့ အလုပ်တွေကို သူမလုပ်ချင်တော့ သူယုံကြည့်
တဲ့ အမတ်တစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး “ငါကိုယ်စား မင်း တိုင်းပြည့်
အုပ်ချုပ်၊ ငါကတော့ တရားဓမ္မနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးနေမယ်”
လို့ဆိုပြီး နန်းတော်တဲ့ခါးပိတ်ပြီး သူက ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်
နေလိုက်တယ်၊ စုန် အဘိညာဉ်တွေ ရတယ်။

အဲဒီလို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်နေတဲ့အချိန် တိုင်းပြည့်
အုပ်ချုပ်တဲ့ အမတ်ရဲ့ နန်းတွင်းအရှုပ်တော်ပဲ ပေါ်လာတယ်။
နောက်ဆုံးမှာ သူရဲ့ အရှုပ်ဇာတ်လမ်းတွေက ဘုရင့်နား ရောက်
သွားတယ်။ ဘုရင်က မကြားချင်ဘူးဆိုပေမယ့် မရဘူး။ နန်းတွင်း
မှာရှုပ်ရင် ခြေဖြတ်၊ လက်ဖြတ်၊ အပြစ်ဒက်တွေနဲ့ ပြစ်ဒက်
ခတ်ရမယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သတ်ဖြတ်ခံရမယ်။ နန်းတွင်းရေး
ရှုပ်ပြုဆိုရင် အပြစ်ဒက်ကြီးကြီးပေးရတာ အစဉ်အလာ ရှိတာ
ကိုး။

ဘုရင်က မပေးချင်ပေမယ့် အမတ်တွေက တင်ပြတယ်။ စစ်ဆေးလိုက်တဲ့အခါ ဟူတ်နေတယ်။ ဟူတ်နေတော့ အပြစ်ဒက် စိရင်ချက်ချရမှာ၊ ခြေဖြတ်လက်ဖြတ် သတ်ရတာမျိုး၊ မလုပ်ချင် တော့ ဘာပြောတုန်းဆို “ငါ ဒါတွေတော့ မလုပ်ချင်ဘူး၊ သူကို ရာထူးချာ တိုင်းပြည်က နှင်ထုတ်လိုက်၊ တခြားသွားနေရေး၊ ဒီမှာ မနေစေနဲ့” လိုအပိုပြီး သူရဲ့ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်နေတဲ့အမတ်ကို တိုင်းပြည်က နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။

နှင်ထုတ်လိုက်တဲ့အခါ အဲဒီအမတ်က ဗာရာဏာသီပြည် အနီးက နိုင်ငံတစ်ခုရဲ့ ဘုရင်ထံ သွားရောက်ခစားတယ်။ ဟိုဘုရင်က သူကိုရာထူးပေးတယ်။ နောက်ပိုင်း အဲဒီဘုရင်နဲ့ ရင်းနှီးလာတဲ့အခါ သူက ဗာရာဏာသီဘုရင်ကို လက်စားချေချင်တယ်။ ဘာလုပ်တုန်းဆို အဲဒီဘုရင်ကို နားချုတယ် “ဗာရာဏာသီ ဘုရင်က သိပ်သဘောကောင်းတယ်။ ဗာရာဏာသီပြည်ဟာ ပျားကောင် မရှိတဲ့ ပျားအုပြုးလိုပဲ။ ဗာရာဏာသီပြည်ကြီးကို သွားသိမ်းမယ် ဆိုရင် အလွယ်တကူရနိုင်တယ်” ပေါ့။

ဟိုဘုရင်က ပထမတော့ မယုံဘူး။ သူတို့ခေတ်မှာ ဗာရာဏာသီဆိုတာ အင်မတနှစ်မှ အင်အားကြီးတယ်။ အင်အားကြီးတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

သူပြောတဲ့စကား မယုံတဲ့အခါ “ကျွန်ုပ်ပြောတာ မယုံရင် လူတွေလွှတ်” စုစုပါတဲ့၊ အဲဒီဘုရင်က သူလျှို့တွေလွှတ်ပြီး စုစုမ်းတယ်။ အဲဒီ သူလျှို့တွေက ဘယ်ထိအောင် ရောက်သွားတုန်းဆိုရင် နန်းတွင်း ဘုရင်ကျိန်းစက်တဲ့ သလွန်အနီးထိ ရောက်သွားတယ်။ ဘုရင်ကတွေတော့ “မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ” “ကျွန်ုပ်

တို့ သူ့ခိုးတွေပါ”တဲ့။ ဘုရင်ကြီးက “မင်းတို့ဘာလိုခိုးလဲ။ ဘာလို ဒီအလုပ်လုပ်လဲ။ နောက်မလုပ်ကြနဲ့” ဆိုပြီး ပိုက်ဆံတွေ ပေးလိုက်တယ်။

ဘုရင်က သိပ်သဘောကောင်းတယ်။ ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ သူများအသက် မသတ်ဘူး။ မိမိရဲ့ နှစ်းတွေ်းကို ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာတဲ့ ရန်သူတောင်မှပဲ ပိုက်ဆံပေးပြီး ပြန်လွတ်တယ်။ ဒီအကြောင်းကိုသိရမှ ယုံတယ်။

အဲဒီအခါ စစ်ပြင်ပြီး ဗာရာဏသီပြည်ကို တိုက်ဖို့သွားတယ်။ မြို့တားတွေ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ မြို့တွေကို တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ဝင်သိမ်းတယ်။ မြို့တားတွေက ဗာရာဏသီမင်းထံလှမ်းအကြောင်းကြားကြတယ် “ရန်သူက လာပြီးစစ်တိုက်နေပြီ။ မြို့ကိုသိမ်းဖို့ကြီးစားနေပြီ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အနှစ်တိုက်ရမလား” ပေါ့နော်။ အဲဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက “စစ်တိုက်မနေနဲ့။ သူလိုချင်တာ ပေးလိုက်။ မင်း ဒီကိုလာနေ”လို့ အကြောင်းကြားတယ်။

တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ကျသွားတယ်။ “ဘယ်သူမှ ပြန်မခုခံနဲ့။ သူတို့လိုချင်တာပေးခဲ့။ မင်း ဒီလာနေ” ဆိုတော့ မြို့တားတွေ အားလုံး ဗာရာဏသီ ရောက်လာကြတယ်။ မြို့တွေအားလုံး လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားတယ်။ ရန်သူမင်းက အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်သွားတယ်။

နောက်ဆုံး ဗာရာဏသီမြို့ကို ပိုင်းရုံလာတယ်။ ဗာရာဏသီ ဆိုတာ အဲဒီတုန်းက အင်အား အင်မတန်မှကောင်းတယ်။ အမတ်ကြီးတွေ စစ်သူကြီးတွေအားလုံး ဒီရန်သူကို သူတို့ထွက်ပြီး နှစ်နှင့်းမယ်ဆိုတော့ ဘုရင်က “မလုပ်ကြနဲ့ သွေးတွေက်သယ့် ဖြစ်တာ ငါမကြိုက်ဘူး” တဲ့။

ပရ္မဂန္ဓိ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၄၁

အမတ်ကြီးတွေက “အရှင်မင်းကြီး သွေးထွက်သံလို မဖြစ်
စေရဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့က အင်အားပြုပြီး ရန်သူကိုဖမ်းမယ်” ဆိုတော့
“တစ်ယောက်မှ မသတ်ဘဲ အရှင်လတ်လတ်ဖမ်းနိုင်ရင် သွား
ဖမ်းကြ”လို့ဆိုပြီး ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

ဗာရာဏသီက စစ်အင်အား အင်မတန်မှုကြီးတယ်။ ဟိုက
စစ်အင်အား အဲဒီလောက်မရှိဘူး။ ဗာရာဏသီ စစ်တပ်က
ဖြို့တော်ကိုဖွင့်ပြီး စစ်အင်အား ကြီးကြီးမားနဲ့ ရန်သူတို့ကို
ပြန်ဝိုင်ထားလိုက်တယ်။ နိုင်ကတည်းက ကြောက်စိတ်ရှုရဲ့ ရန်သူ
ဘုရင်က “ငါတော့မှားပြီ” ဆိုပြီး ကြောက်ဒုးတုန်တယ်။

အမတ်တွေကထိုင်းပြီးအပြစ်တင်ကြတယ်။ “အရှင်မင်းကြီး
လူလိမ်ရဲ့စကားကိုယ့်မိပြီ။ ပျားမရှိတဲ့ပျားအုံမှာ ပျားရည်တွေ
သွားယူပါလား” ဆိုပြီး တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောကြတဲ့အခါ
ဘုရင်က ပိုပြီးကြောက်လာတယ်။

သူကို စိုင်းထားတဲ့ ဗာရာဏသီစစ်တပ်ထဲ လက်နက်ချ
လိုက်တယ်။ သူကို ဗာရာဏသီဘုရင်ထဲ ခေါ်သွားကြတယ်။
ဘုရင်ကြီးကို ရန်သူမင်းက နှုန်းတောင်းပန်တယ်။ “သူမှားမိတယ်
သူမှားစကားကိုယ့်မိလို့ လုပ်မိပါတယ်” ဆိုတော့ ဗာရာဏသီ
ဘုရင်က အကြည်အသာ သူတိုင်းပြည်ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

ဗာရာဏသီ ဘုရင်ကြီးက အာရားအခင်း ပြီးသွားတဲ့အခါ
သိပ်ကျေန်ပ်တယ်။ “ကြည့်စမ်း ဘယ်သတ္တဝါမှ မညည်းဆဲဘဲနဲ့
ဘယ်သူမှ သွေးတစ်စက်မထွက်ရဘဲနဲ့ ငါ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ အနိုင်
ရတယ်” ပေါ့။ ဒါကို ကျေန်ပေါ်နေတာနေ၏။

တိုင်းပြည်ပြန်ဖို့ ဆင်ကျောပေါ် ရောက်နေတဲ့အခါန်မှာပဲ
လူတွေရဲ့အသက်သွေး တစ်စက်မှုမထွက်ဘဲ ဖြီသွားတဲ့ စစ်ပွဲကြီး
အတွက် ဝမ်းသာကြည်နှီးပြီး တရားနှလုံးသွင်းလို့ မေတ္တာစာန်
ရတယ်။ မေတ္တာစာန် အခြေခံပြီး ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ကြ
ကြီးကုတ်အားထုတ်လိုက်တာ ပစ္စကဟောမို့ ရသွားတယ်။

အဲဒီအခါ အမတ်ကြီးတွေက ပြောတယ် “အရှင်မင်းကြီး
ပြန်ဖို့အခါန်တန်နေပါပြီ။ စစ်ပွဲအနိုင်တိုက်တဲ့ သူရဲကောင်းတွေ
ကို ဆုပေးရလိမ့်မယ်။ ရန်သူတွေကိုလည်း ပြစ်ဒဏ်စီမံရမယ်”
ပေါ့။

ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်တဲ့ စစ်သူရဲကောင်းတွေကို
ရာထူးတိုးပေးဖို့တို့၊ ဆုလာသ်ချဖို့တို့ဆိုတာ ဒါ လုပ်နိုးလုပ်စဉ်
ကိစ္စတွေလော့။ “အရှင်မင်းကြီး တိုင်းပြည်ပြန်ဖို့ အခါန်တန်ပြီ”
ဆိုတော့ မျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည်ပြီး “ငါက အရှင်မင်းကြီး မဟုတ်
ဘူး”တဲ့။ “အရှင်မင်းကြီး ဘာဖြစ်လို့ အရှင်မင်းကြီး မဟုတ်ဘူးလို့
ပြောတာလဲ” ဆိုတော့ “ငါ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်နေပြီ” တဲ့။

“အရှင်မင်းကြီး ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဆိုတာ အရှင်မင်းကြီးလို့မှ
မဟုတ်တာ” “ဒါဖြင့် ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဆိုတာ ဘယ်လိုတူန်း” လို့
မေးတယ်။ “ပစ္စကဗုဒ္ဓိကိုတာ ဆံပင်အရှည်က လက်(၂)သစ်ပဲ
ရှိတယ်။ မှတ်ဆိတ်မွေးကလည်း လက် (၂)သစ်ထက် တို့တယ်။
သူတောင်စင်အဝတ်ကိုဝတ်ပြီး ပရိက္ခရာ (၈)ပါးနဲ့နေတာ။
ပစ္စကဗုဒ္ဓိကိုအသွင်က အဲဒီလို့” လို့ ပြောကြတယ်။

ထိုအခါ သူခေါင်းကို ပွတ်သပ်လိုက်တယ်၊ ဘုရင့်အသွင်
ပျောက်ပြီး ပစ္စကဗုဒ္ဓိအသွင် ရောက်သွားတယ်။ သူရဲ့ စိတ်

ဆန္ဒအတိုင်း အသွင်ပြောင်းသွားတယ်။ ဆင်ပေါ်က ဘုရင်ကြီး ချက်ချင်း ပစ္စာပုဒ္ဓအသွင် ပြောင်းသွားတယ်။ သက်နှစ်းရဲ့ သပိတ်လွယ်ပြီး ပစ္စာပုဒ္ဓအရှင်မြတ် အသွင်ဖြင့် တရားဟော တယ်။

“သပ္ပါသ၊ ဘူတေသူ နိဓာယ ဒဏ္ဍာ- သတ္တဝါတွေ အပေါ်မှာ ငါ အပြစ်ဒဏ် မပေးခဲ့ဘူး၊ အားလုံးကို ခွင့်လွယ် သည်းခံခဲ့တယ်၊ သူတို့ကိုပျဉ်းဆဲဖို့ တုတ် ငါး ငါမကိုင်ခဲ့ဘူး။ အဝိဟန္တယံ အညာတရွှေ့ တေသာ- ဘယ်သတ္တဝါကိုမှ ငါ မည်းဆဲဘူး။ မေတ္တာန စိတ္တာန ဟိတာနကမ္မာ- အမြတ်း မေတ္တာစိတ်နဲ့ သူတို့အကျိုးစီးပွား လိုလားခဲ့တယ်။ ဒကော စရေ ခရွိဝိသာကာ ကပ္ပါ- ဒါကြောင့်မို့ ခုလို တရားထူးတရားမြတ် ရချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့း ကြုံချိုလိုပဲ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ကျော်ကြုံးကုတ် အားထုတ်ရမှာ ဖြစ်တယ်”။

ယခုလို တရားဟောပြီး ကောင်းကင်ခမီးကနေ ကြွေသွား တယ်။

ဘယ်သတ္တဝါကိုမှ မည်းဆဲရဘူးဆိတာ သူရဲ့မွေအမြင်ပဲ။ သတ္တဝါတွေအားလုံးအပေါ်မှာ မေတ္တာစိတ် ထားနိုင်တယ်။ မေတ္တာတရား ပွားများအားထုတ်တယ်။ မေတ္တာနဲ့ တစ်ယောက် တည်း ကျော်ကြုံကြုံးကုတ် အားထုတ်မှုသည် အင်မတန်မှ တန်ဖိုး ရှိတဲ့ မွေအကျော်ဖြစ်တယ်လို့ ပထမ ပစ္စာပုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်က အခုလို တရားမွေ ဟောပြောခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခရွိဝိသာကာသူတ္ထာန်မှာ အခုလို ပထမဆုံး ပစ္စာပုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်က တရားဟောပြီး ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းမှာရှိတဲ့

ဂန္ဓမာဒန တောင်ကိုကြံပြီး မရွှေသက နတ်ပန်းပင်ကြီးပေါက်ရာ
လိုက်ရှုမှာ သီတင်းသုံးတယ်တဲ့။ ပစ္စကဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်တွေ
အဲဒီမှာပဲ သီတင်းသုံးကြတာ ဖြစ်တယ်ပေါ့။

ကသုပဘုရားနဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကြား ဘုရား
မပွင့်ခင် အချိန်ကာလလေးမှာ ဒါ ပစ္စကဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်သည်
ဟာရာဏသီမင်းဘဝမှာ ဆင်ရဲ့ ကောကျန်းပေါ် ထိုင်နေရင်း
ပစ္စကဗုဒ္ဓဖြစ်သွားတယ်။ ဒါက ဒါ ပစ္စကဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်ရဲ့
ဘဝနဲ့ မေတ္တာတရား ထားရမယ်ဆိုတဲ့ ဓမ္မအမြင်ပဲဖြစ်တယ်။

တရားချို့ခင် သူတော်စင် ပရိသတ်အပေါင်းတို့
ခရိုဝိသာက သူတ္ထန်မှာလာတဲ့ “ဘယ်သူကိုမှ မည်းဆဲဘူး
ဘယ်သူကိုမှ အနိုင်မယူဘူး၊ မေတ္တာနဲ့ သတ္တဝါတွေအားလုံးရဲ့
အကျိုးစီးပွားကို စောင့်ရှောက်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးပဲ
ဖြစ်တယ်”လို့ ဒါ ပစ္စကဗုဒ္ဓရဲ့ ဓမ္မအမြင်ကို လက်ခံကျင့်သုံးခြင်း
ဖြင့် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လည်း တရားထူး တရားမြတ်ရအောင်
ကြီးအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓ ... သာဓ ... သာဓ

ပစ္စကဗုဒ္ဓ၏ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအဖြင် အပိုင်း (၃)

သာသနတော်နှစ် ၂၂၂၆ ခုနှစ်၊ ကောဇာသတ္တရာ၏ ၁၃၃၄ ခုနှစ်
ဂုဏ်ယဝါယပြည့်ကျော် (၁၄)ရက်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဉာဏ်လ (၁၆)ရက်
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး စမ်းချောင်းမြှုပ်နယ် အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက် သီရိမင်္ဂလာ
လမ်း၊ ကံမြင့်ကျောင်းတို့ကို ဓမ္မရုံကြီးအတွင်း ဆင်ယင်ကျင်းပပြုလုပ်အပ်သည့်
ဓမ္မသဘာဝအမ်းအနား ဝယ် တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ကျယ်လွှန်သူ မိခင်ကြီး
ဒေါ်ခင်ကြည်အား ရည်ရွယ်၍ ဖောင်ကြီး ဦးညွှန်မောင်ကို အမျှေးထားပြီး
ဒေါ်လှူလှူကြည် မိသားစုတို့၏ အမတပါန ဓမ္မခါနအဖြစ်ဖြင့် ဟောကြား
အပ်သော “ပစ္စကဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့်ဓမ္မအဖြင် အပိုင်း(၃)” တရား
ဒေသနတော်။

ပစ္စကဗုဒ္ဓ၏ အရှင်မြတ်တွေဟာ တရားဟောသော်လည်း
ပြည့်ပြည့်စုစု ဟောပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ကိုယ်တွေ့
တရားကို တခြားပုဂ္ဂိုလ်များ လိုက်နာနိုင်ရန် ညွှန်ကြားချက်
ပေးသွားတဲ့ သဘောလောက်ပဲ ဟောကြတယ်။ သတ္တဝါတွေရဲ့
အန္တာသယကိုသိပြီးဟောတဲ့ အနေအထားမျိုး မဟုတ်ဘူး။

(၂) သံသရွာဂါယာ အပွင့်

ယခု ပစ္စကဗုဒ္ဓဘေးတဲ့ တရားကိုကြည့်-

သံသရွာဇာတသု ဘဝါး သွေ့ဟာ,
သွေ့ဟန္တယ် ခုက္ခာမိမိ ပဟာတီ၊
အာဒီနံပါဝါ သွေ့ဟန် ပေါ်ဟာရော၊
ဒကော စေရ ခုံးမိသာယာ ကပျိုး။

“သံသရွာဇာတသု ဘဝါး သွေ့ဟာ- တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
ဆက်သွယ်မိသွားရင် ရင်းနှီးမှု ချစ်ခင်မှုတွေ ပေါ်လာတတ်
တယ်။”

ဒါ သူရဲ့ကိုယ်တွေ့ကို ပြောတာနော်။ လူချင်း မသိခင်က
ဘာမှုမဖြစ်ဘူးလေ။ ယခုခေတ်မှာ Internet ကနေ ဆက်သွယ်
တာ ရှိတယ်။ လူချင်း မမြင်ရတောင် ဆက်သွယ်မှုက ပို့ပြီး
ကျယ်ပြန်လာတယ်။ Telephone နဲ့ဆက်သွယ်တယ်။ ကြံ့ကြံ့
ဖန်ဖန် အသံတိတ် စကားပြောပြီး ဘာဘာညာညာတွေ ဖြစ်ကုန်
တာရှိတယ်။

အဲဒီမှာ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ကြည့်ပါ အသေနေ
သတိ သံသရွေး- မြင်တွေ့ရင် ဆက်သွယ်မိသွားတယ်။
ဆက်သွယ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ အဆက်အသွယ်ဖြစ်သွားတာ။
လူချင်းသိသည်ဖြစ်စေ မသိသည်ဖြစ်စေ ပထမ မြင်လိုက်တယ်။
မြင်ရာကနေ ပြီသွားတယ်၊ ဆက်သွယ်သွားတယ်ပေါ့။ သံသရွေး
သတိ ဂိသာသော- ဆက်သွယ်တဲ့အခါ ခင်မင်လာတယ်,

အကျမ်းဝင်လာတယ်။ ဝိသာသေ သတိ ဉာဏ်ပျော်-
အကျမ်းဝင်လာရင် ကာမဂ္ဂက်အာရုံစိတ်တွေ ဝင်လာတယ်တဲ့။

ပစ္စကဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်က အဲဒီသဘောကို ပြောတာ၊
“သံသရွာတသေ ဘဝနှင့် သွေးဟာ - တစ်ညီးနဲ့တစ်ညီး
ဆက်သွယ်မှု ရသွားပြီဆိုရင် တွယ်တာမှုတွေ၊ ကြိုင်နာမှုတွေ
ဖြစ်ပေါ်လာတယ်” တဲ့။

အဲဒီမှာ “သံသရွာ” ဆက်သွယ်တယ်၊ ဆက်ဆံမှုတွေ
ဖြစ်လာတယ်၊ မိတ်ထဲမှာ ဤကပ်လာတယ်ဆိုတာ ဘယ်နှစ်မျိုး
ရှိတုန်းဆိုရင် (၅)မျိုးရှိတယ်။

- (၁) ဒသာန သံသရွာ - အမြင်နဲ့ဆက်သွယ်မှု။
- (၂) သဝန သံသရွာ - မမြင်ဖူးဘူး၊ သတင်းကြားနဲ့
ဆက်သွယ်မှု။

(၃) ကာယ သံသရွာ - ကိုယ်ချင်းထိတဲ့ ဆက်သွယ်မှု၊
ဘတ်စိကားစီးရင်း ခရီးသွားရင်း ကိုယ်ချင်းထိပြီး ဆက်သွယ်မှု။

(၄) သမုပ္ပန သံသရွာ - စကားစမြည် ပြောခြင်းဖြင့်
ဆက်သွယ်မှု၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး စကား
ပြောကြတယ်။ အဲဒီ စကားပြောမှုကလည်း ဆက်သွယ်မှုတစ်ခုပဲ
ပေါ့။

(၅) သမ္မာဂ သံသရွာ - ထမင်း အတူစားတယ်၊
စားသောက်ဆိုင် အတူတကွသွားတယ်၊ အတူစား အတူသောက်
ခြင်းဖြင့် ဆက်သွယ်မှု။ ဒါတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-
ကျော်က ဟောခဲ့တာ။ ဒီနေ့အထိ ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေသေးတယ်။

အခု ဒီမှာ ပစ္စကဗုဒ္ဓိက သံသဂ္ဃဇာတသု ဘဝန္တိ
သွေ့ဟာ အခုလို ဆက်ဆံမဲသွားပြီဆိုရင် လူတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
ကြုံနာမူတွေ တွယ်တာမူတွေဖြစ်လာတတ်တယ်။ သံယောလျှေ
တွေ စလာတယ်လို ဆိုလိုတာပဲ။

ပဋိစ္စသမျိုးမှာ သာဉာယတန်ပစ္စယာ ဖသော မြင်စရာ
ကြားစရာရှိလို မြင်လိုက်၊ ကြားလိုက်ခြင်ဖြင့် ဆက်သွယ်တယ်ပေါ့။
ဖသေပစ္စယာ ဝေဒနာ ဆက်သွယ်လို စိတ်ခံစားမှု ဖြစ်တယ်။
ဝေဒနာပစ္စယာ တက္ကာ စိတ်ခံစားမှုဖြစ်လို တွယ်တာမူ ဖြစ်
တယ်။

မြတ်စွာဘုရားတရားတော်သည် ဘယ်အခါမှ date out
သွားတာမရှိဘူး။ ဒို့ပြင်အရာတွေကျတော့ date out သွားတာ
တွေ အများကြီးပဲ။ အသုံးမဝင်တော့ဘူး။ ဒီကနေ့ခေတ်အထိ
ဘုရား တရားတော်ကတော့ မှန်နေတုန်းပဲ။

သံသဂ္ဃဇာတသု ဘဝန္တိ သွေ့ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
ဆက်ဆံမူက ချစ်ခင်မူတွယ်တာမူတွေကို ဖြစ်ပွားစေတတ်တယ်
တဲ့။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မြင်ပါများတော့ ကြုံနာပွားလာတယ်။
ကြုံနာပွားတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်လို ထင်ကြတာ။

ပစ္စကဗုဒ္ဓိအမြင်က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ သွေ့ဟန္တ်
ခုက္ခမီဒ် ပဟောတိ ခုက္ခတွေ problem တွေဟာ ဟောဒီ
ချစ်ခင်မူက စလာတာ၊ ချစ်ခင်မူနောက်က ပါလာတာတဲ့။

ဟုတ်မဟုတ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားကြည့်။ စိတ်
ကောက်ကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြနဲ့။ မတွေ့ခင်က စိတ်ကောက်တာ ရန်ဖြစ်
တာ နှိပ်ပါမလား။ တရားတော်က မှန်လိုက်တာနော်။ လူတွေရဲ့

အကြောင်းကို ဟောတာကိုး။ လူသားတွေ ရှိနေသမျှ ကာလ
ပတ်လုံး မှန်နေမှာပဲ။

စိတ်ဆင်းရရတာတို့၊ ပြဿနာတွေအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံရတာ
တို့၊ အခြေအနေမကောင်းတာတို့ စတဲ့ ဆင်းရခွဲကွဲဟာ ချစ်ခင်
တွယ်တာမှုနောက်ကပါလာတဲ့ အရာတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

ဒါ ပစ္စကဗုဒ္ဓိရဲ့ ဓမ္မအမြင်၊ သူဘဝမှာ တွေ့ကြုံခဲ့တဲ့
ကိုယ်တွေ့တရားလို့ ဒီလို ပြောလို့ရတယ်ပေါ့နော်။ ဒုက္ခတွေ
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လူတွေက သိသော်လည်းပဲ ဒီဒုက္ခကြီးကိုပဲ
အကောင်းထင်နေကြတာ။ ဒီ ဒုက္ခကြီးကိုပဲ မရာရအောင် ရှာနေ
ကြတာနော်။

ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို ဆွမ်းကပ်တယ်။ ကိုတက်တိုး ဆိုတဲ့
လူက ကပိုယတဲ့။ ဆွမ်းတားတိုင်း ဘုန်းကြီးက “ဉာဏ်- ဒုက္ခ^၁
ဒုက္ခ^၂” လို့ ညည်းသတဲ့။ အဲဒီနောက် ဟင်းမကောင်းဘူး၊ ဝက်သား
ဟင်းတို့ ကြောက်သားဟင်းတို့ ငါးဟင်းတို့ မပါဘူး။ ကပိုယက
ဘာစဉ်းစားတုန်းဆိုရင် ဟင်းမကောင်းလို့ ဒုက္ခလို့ညည်းတာ
နေမှာ။ နောက်ရက်ကျတော့ ဟင်းကောင်းနဲ့ကပ်တယ်။ ဝက်သား
ဟင်း သုံးထပ်သား အဲနေအောင်ချက်ပြီး ကပ်တယ်။ အဲဒီနောက်
လည်း ဘုန်းကြီးက “ဉာဏ်- ဒုက္ခ ဒုက္ခ” ညည်းလိုက်ပြန်တယ်။

ဟင်းမကောင်းလို့ ညည်းတာမှတ်တယ်၊ ဟင်းကောင်း
တော့လည်း ညည်းပြန်တာပဲ။ ဆရာတော်ကြီး ညည်းတာ အဲဒါ
ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မစားလည်းမဖြစ်၊
စားလည်းဒုက္ခ၊ ခန္ဓာကွဲကြီးပဲ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ဒုက္ခ ဒုက္ခလို့
တရားနဲ့လုံးသွင်းပြီး ညည်းတာကို သူက ဟင်းမကောင်းလို့
ညည်းတယ်ထင်တာ။

အဲဒီအခါ မကြားတကြား ဘာပြောတုန်းဆိုရင် “ဒီလို ဒုက္ခမျိုးတော့ တက်တိုးတို့ တွေ့ချင်လှပေါ့ဘူ” တဲ့။ လူတွေက လည်း အဲဒီလို ဒုက္ခမျိုးတော့ တွေ့ချင်နေကြတာပဲ။ အတွေးချင်း က တူမှုမတူတာကိုး။ အဲဒီလို ဒုက္ခမျိုး တွေ့ချင်လှလို့ ရှာနေတဲ့ လူတွေက များတယ်လို့လား။

ပစ္စာပုဒ္ဓကတော့ ဟောတယ်။ “လူဗုံ ဒုက္ခ- ဉ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခ ပြဿနာ အဝဝသည် သွေ့ဟန္တယ်- ချစ်ခင်မှုတွယ်တာမှုရဲ နောက်က ပါလာတဲ့ အရာသာဖြစ်တယ်” တဲ့။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆက်သွယ်ပြီးတဲ့နောက် ချစ်ခင်မှုတွေ ဖြစ်လာ တယ်။ ချစ်ခင်မှုဖြစ်လာရင် ပြဿနာတွေ တက်လာတယ်။ ပြဿနာတက်လာရင် ရှုမြင်သုံးသပ်ရမှာက သွေ့ဟန်- ချစ်ခင် တွယ်တာမှုကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့၊ အာဒီနာဝံ- အပြစ်ကို၊ ပေါ်မှာနော- အသိဉာဏ်နဲ့ ရှုမြင်လျက်။

အဲဒီလို ရှုမြင်နိုင်တဲ့အဆင့် မရောက်ကြတော့ဘူး။ ဒီလို ဒုက္ခမျိုး တက်တိုးတို့ တွေ့ချင်နေကြတာ၊ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာနေကြတာ။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုရင် ဒုက္ခဆိုတာ တွယ်တာမှု ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာလို့ မသိဘူး။ ဒါ သတ္တဝါတွေရဲ့ သဘာဝ ပဲလော့။ သိမြှင်နိုင်စွှမ်းမရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေကို မေ့လျော့မှုက လွှမ်းမိုး ထားတယ်။ ဘယ်လောက်ကြီးမှားတဲ့ ဒုက္ခဖြစ်ဖြစ် သေးငယ်သော သုခေက လွှမ်းဖုံးပြီး မေ့ပစ်လိုက်နိုင်တယ်တဲ့။

ဟုတ်လား မဟုတ်လား ကိုယ့်ကိုယ်ကို စဉ်းစားကြည့်။ ဒုက္ခတွေ့လိုက်တဲ့အခါ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျဖြီး ဗိုက်လိုက် ကြတယ် မကြာမိ မျက်ရည်လေးသုတ္တဖြီးပြီးနေပြန်ရော့။ တကယ်

စဉ်းစားကြည့်ရင် လူတွေ အဲဒီအတိုင်းပဲနော်။ ပေါက်ပေါက်နဲ့
ကျလာတဲ့ မျက်ရည်လေးသုတေပြီး တဖန် ပြီးနေကြပြန်တယ်။
ပြီးတော့လည်း ဘာမှမထူးဘူး။

အရိယာသူတော်စင်တွေကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။
“သွေ့ဟာံ့- ချွစ်ခင် တွယ်တာမှု တကျာကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့
အာဒီနာံ့- အပြစ်ကို ပေကွမာနော့- စွဲစွဲင့် ဆင်ခြင်
သုံးသပ်တယ်။”

ကိုယ့်သန္တာန်မှာ တွယ်တာမှုတွေဖြစ်မလာအောင်ဆိုပါတဲ့
ကြီးစားကြတယ်။ သာမန် ပုထုဇ္ဇာနှုတ်တွေကတော့ တွယ်တာမှု
တွေ တွေ့အောင် ကြီးစားနေကြတာပဲ။ တွယ်တာမှုကြောင့်
ရလာတဲ့ ချမ်းသာသူခကိုမျှော်လင့်ပြီး ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့
ဒုက္ခပြောဖြစ်ဖြစ် မေ့ထားလိုက်တယ်။

ရှင်သီဝလီ မယ်ဓာတ်

ရှင်သီဝလီ မယ်တော်ကြည့်လေ၊ သူမဟာ ကောလီယ
မင်းမျိုးမင်းနှယ်က သူပွဲဝါသာ မင်းသမီးဖြစ်တယ်။ ရှင်သီဝလီ
လေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အခါ (၇)နှစ်ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရတယ်။
ဘယ်လောက်ဒုက္ခကြီးမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်။ မီးမဖွားနိုင်လို
(၇)ရက် ဒုက္ခရောက်တယ်။

သူပွဲဝါသာ မင်းသမီးက ဘယ်လိုတွေးပြီး သည်းခံသလဲ
ဆိုရင် “ဒီလိုဒုက္ခမျိုးတွေ ပယ်ရှားနိုင်ဖို့ တရားဓမ္မကိုဟောတဲ့
မြတ်စွာဘူးဟာ တကယ့် သမ္မာသမ္မာအစစ် ဖြစ်ပါပေတယ်။
ဒီလိုဒုက္ခမျိုးတွေဖယ်ရှားနိုင်အောင် သယာများကျင့်တဲ့ အကျင့်

ဟာ မှန်ကန်တဲ့အကျင့် ဖြစ်ပါပေတယ်။ နိဗ္ဗာန်သည် ဒီလိုခုက္ခတွေက်ငံးလို့ အင်မတန်မှ ချမ်းသာပါပေတယ်” ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ အောင့်အည်းသည်းခံပြီး ဒီခုက္ခကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့တယ်။

သူရဲ့အမျိုးသားကို ဘုရားထံလွှတ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားတဲ့အခါမှာ မြတ်စွာဘုရားက မိန္ဒကြားလိုက်တယ်။ “သူမီနိ ဟောတဲ့ သူပွဲဝါသာ ကောလိယမိတာ ဟောတဲ့ အရောဂါ အရောဂါ ပုဂ္ဂိုလ် ဝိယယတဲ့ သူပွဲဝါသာ ရောဂါ ဝေဒနာတွေက်ငံးပြီး ကျော်မာတဲ့သားကို မွေးဖွားနိုင်ပါစေ”တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားက သူရဲ့ရှိခိုးမှုကို တဲ့ပြန်ပြီး ဆုပေးလိုက်တဲ့အချိန် မေတ္တာပိုလိုက်တဲ့အချိန် ဟိုမှာ မီးဖွားလိုက်တယ်။ မီးဖွားတဲ့နေ့ မှာပဲ ရှင်သီဝလိလောင်း သူငယ်ကလည်း (၃)နှစ်သားအချွဲယ် ဖြစ်နေပြီ။

ဒုက္ခတွင်းက လွှတ်လာတဲ့အခါ သူပွဲဝါသာက ကုသိုလ် ကောင်းမှု လုပ်ချင်တယ်။ (၃)ရက်လုံးလုံး ဘုရားအမှုပြုရှိတဲ့ သံယာ တွေပင့်ပြီး အီမီမှာ (၃)ရက် ဆွမ်းကပ်တယ်။ ဆွမ်းကပ်တော့ ဒီနေ့မှာမွေးဖွားလာတဲ့ အဲဒီ(၃)နှစ်သားလေးက ရှင်သာရိုပ္ပါတာရာနဲ့ စကားပြောတယ်။ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး သူပွဲဝါသာ မင်းသမီးက ပြီးနေတယ်။ (၃)နှစ် ဒုက္ခခံခဲ့ရတာတွေ မေ့သွားပြီ။

မြတ်စွာဘုရားကမေးတယ် “သူပွဲဝါသာ၊ ဒီလိုစကားတတ် တဲ့ ဘုန်းကံပါရမိန့်ပြည့်စုံတဲ့ ကလေးမျိုးရမယ်ဆို လိုချင်သေး သလား”ဆိုတော့ “တစ်ရာမက လိုချင်ပါတယ်” တဲ့။ (၃)နှစ်လုံးလုံး ဒုက္ခခံခဲ့ရတာတွေ မေ့သွားပြီ။

“အသာတံ သာတ ရူပေန၊ ပိယ ရူပေန အဲဦးယံ၊
ခုက္ခာ သုခသာ ရူပေန၊ ပမတ္တာ အတိဝတ္ထာတီ။”

မြတ်စွာဘုရားက သတ္တဝါတွေရဲ ဒီအတွေးကို ပြီးတော်မူ
ပြီး ဥဒိန်းကျူးတဲ့ရိုတာ။

“အသာတံ-သာယာစရာမကောင်းတဲ့အရာသည် သာတ
ရူပေန-သာယာစရာကောင်းတဲ့အသွင်ဖြင့် ပမတ္တာ- စဉ်းစား
ဉာဏ် အားနည်းပြီး မေ့လျှော့နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို အတိဝတ္ထာတိ-
လွှမ်းမိုးယားနိုင်၏”တဲ့။ ဒီနည်းနဲ့ လူတွေ ဒုက္ခကုရို မေ့မေ့ယားကြ
တာတဲ့။ အမှန်ကတော့ ဒုက္ခဟာဒုက္ခပဲ့။ သို့သော် မေ့ပစ်လိုက်
တယ်။ မေ့ပြီး ပြီးနိုင်တဲ့အနေအထားမျိုး ရောက်သွားတယ်။

“အဲဦးယံ- မုန်းစရာကောင်းတဲ့၊ မချစ်မနှစ်သက်စရာ
ကောင်းတဲ့ အရာကလည်း ပိယရူပေန- ချစ်ခင်စရာကောင်းတဲ့
အသွင်ဖြင့် ပမတ္တာ- မေ့လျှော့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို အတိဝတ္ထာတိ-
လွှမ်းမိုးယားနိုင်၏။ ဒုက္ခ သုခသာ ရူပေန- ဆင်းရဲဒုက္ခက
လည်း ချမ်းသာသုခရဲ့အသွင်နဲ့ ပမတ္တာ- မေ့လျှော့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို
အတိဝတ္ထာတိ- လွှမ်းမိုးယားနိုင်၏။” ဟုတ်တယ်၊ လောကကြီးက
ဒီလိုနည်းနဲ့သွားတာ။

ပရွေကဗ္ဗ္ဗိုဒ္ဓဘာသာ အရှင်မြတ်က “သွေ့ဟန်- ချစ်ခင်မှုကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အာဒီနာရံ- ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဒုက္ခကြီးကို
အပေက္ခမာနော- စေ့စေ့ငွေ့ အသိဉာဏ်ဖြင့် ရှုကြည့်လျက်
ခုံတိသာဏကပ္ပါ- ကြုံချိုပမား အကော်- အဖော်မမိုး
တစ်ကိုယ်တည်း စရော- တရားမမှုကို ကျွန်ုတ်ကြီးစား အားထုတ်
ပါ” ဒီတရားကို ဟောခဲ့တာပဲ။

ဆုံလိုတာက အပြစ်ကို အပြစ်လိုမြင်ရမယ်။ မြင်ပြီးတဲ့ အခါမှာ ဒီအပြစ်ကလွတ်မြောက်ဖို့အတွက် တစ်ဦးတည်း ကြီးစား အားထုတ်ရမယ်တဲ့။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီအဆင့်မရောက်ဘူး။ ဒုက္ခတွေ့တဲ့အချိန်လောက်ပဲ အော်ဟစ်မြော်တမ်းတယ်။ ပြီးတဲ့ အခါမှာ မော်တားလိုက်ပြန်ရော်။ ဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြန်လျောက်နေပြန်ပြီ။ ဒုက္ခတွေ့ရင် အော်လိုက်၊ ဟစ်လိုက်၊ ဂိုလိုက်၊ ပြီးရင် ပြန်သွားပြန်ပြီ။ အဲဒီပုံစံနဲ့ သံသရာကြီးထဲမှာ နေထိုင်နေကြတာ။

ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

ကောင်းပြီ၊ ဒီ ပစ္စာကဗ္ဗ္ဗို အရှင်မြတ်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီ ဂါထာကို ရွှေတ်ဆိုဟောပြောတာလဲလို့ဆိုရင် သူရဲ့ ဘဝဇာတ် ကြောင်းအရပဲ ဖြစ်တယ်။

ကသာပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တုန်းက သူဟာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပဲ။ သမထကျင့်စဉ်တစ်ခုကိုကျင့်လို့ ပထမစျော် ရသွားတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ နည်းစနစ်အတိုင်း ပထမ စျော်မှာရှိတဲ့ တရားဓမ္မတွေကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္ထ၊ လက္ခဏာ သုံးတန်တင်ပြီး ပိပသာဉာဏ်နဲ့ရှုမြင်သုံးသပ်တယ်။ သို့သော မင်း၊ ဖိုလ် မရဘူး။ ရထားတဲ့စျော်ရဲ့ အရှိန်အဟုန်ကြောင့် ပြဟွာ ဖြစ်တယ်။

ပြဟွာပြည်မှ လူပြည်ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ဗာရာကာသီ ပြည် ဘုရင်ကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီး ဝမ်းကြောတိုက်မှာ သန္တလာခလို ဗာရာကာသီ ပြဟွာတ်မင်းရဲ့ သားတော်ဖြစ်လာတယ်။ ဘုန်းကဲ

ပါရမိကြီးတဲ့ သားတော်ဖြစ်တယ်။ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး ခွဲခြား သိတဲ့ အချိန်ကစပြီး အမျိုးသမီးတွေ သူကို မကိုင်ရဘူးတဲ့။ အမျိုးသမီးကိုင်ရင် ဦးတော့တာပဲ။ အမျိုးသမီးကြောက်တဲ့ရောဂါ လို့ ပြောကောင်းပြောရလိမ်ု။ ဒီနေ့ခေတ်ဆိုရင်တော့ Female phobia ဖြစ်တယ်လို့ ပြောမှာပဲ။

မိခင်ဝမ်းထဲမှာတုန်းကတော့ အမေကို အမျိုးသမီးမှန်း မသိဘူး၊ မွေးလာလို့ သိတတ်တဲ့အရွယ် ရောက်တဲ့အခါ အမေ အကိုင်မခံဘူး။ နှိုတိက်တဲ့အခါတောင်မှပဲ ယောကျုံးလိုဝင်ပြီး နှိုတိက်ရတယ်တဲ့။ နှိုမြို့ဆိုရင် နှိုမစိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ သူကို အနိစ္တိဂုံ (န + ကူးတိဂုံ အမျိုးသမီး အန့်မခံနိုင်သူ) လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီလို့ ကတ်လမ်းမျိုးက ဓမ္မပဒ္ဒမှာလည်း ရှိတယ်။ ပြဟ္မာ?ပြည်ကလာသူဖြစ်လို့ အမျိုးသမီးရဲ့အန့်အသက်ကို မခံနိုင်ဘူး။ ပြဟ္မာစိတ် မကုန်သေးဘူးပေါ့။။

ရွှေတုန်းက ဘုရင်တွေဆိုတာ ထိုးနန်းစဉ်တွေ အမွှတွေဆက်ခံဖို့ သားကို အရေးတကြီးလိုအပ်တယ်။ ဒီမင်းသားက အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်မပြုရင် မျိုးဆက်ပြတ်တော့မှာပေါ့။ သူကို ဒီလိုထားလို့မရဘူး၊ သူအဖေ ဘုရင်ကြီးက အမတ်တွေကို အမိန့်ပေါ်ပြီး သူကို အမျိုးသမီးငယ်ငယ်တွေနဲ့ပဲ ထားနိုင်းတယ်။ သူနဲ့ အသက်အရွယ်တူတဲ့ ချောတဲ့လှတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို အဆို အက အတီးအမှုတ်တွေနဲ့ သူကိုဝန်းရဲပြီး ပျော်အောင်ကြီးဗား ဆောင်ရွက်စေတယ်။ မရဘူး။

သူက ပြဟ္မာ?ပြည်က ရောက်လာသူမှို့ အမျိုးသမီးကို ကြောက်တယ်။ စိတ်တို့တယ်။ သူမကြိုက်တာ လုပ်ရမလားလို့

ဆိုပြီး အမတ်တွေကို တုတ်နဲ့ရိုက်တယ်။ အမတ်တွေက ဘုရင်ကြီး
တိုင်ကြတယ်။ ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးက လာပြီး မင်းသားကို
ချော့ကြတယ်။ “ငါသား ဒီလိုမလုပ်ရဘူး။ လူလောကဆိုတာ
အမျိုးသမီးမရှိလို မဖြစ်ဘူး”လို့ အတင်းနားချေကြတယ်။

အဲဒီလို အတင်းအကျပ် နားချုတဲ့အခါ အမေ အဖေ
ဆိုတော့လည်း ပြန်မပြောရဘူးပေါ့။ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ
မိဘတွေက အတင်းအိမ်ထောင်ချို့ လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီအခါ
မှာ သူက ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့ အနေနဲ့ ပန်းထိမ်ဆရာတွေခေါ်၊
ရွှေတုံးပေးပြီး အင်မတန်ချောလှတဲ့ အမျိုးသမီး ရွှေရှုပ်တုတစ်ခု
ထူခိုင်းတယ်။ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ size အတိုင်းပေါ့။ အဲဒီ
ဓာတ်က ပန်းပုပ္ပညာ အင်မတန်မှ အဆင့်မြင့်တယ်လို ပြောရမှာ
ပေါ့။ ကြည့်လိုက်ရင် အသက်ဝင်နေတယ်။ “ဟောဒီ ရွှေရှုပ်တုလို
ချောတဲ့ အမျိုးသမီးဆိုရင် သူ အိမ်ထောင်ပြုမယ်” ပေါ့။

အမှန်ကတော့ ထွက်ပေါက်ရှာတာ။ သူထူခိုင်းတဲ့ ရွှေရှုပ်တု
ကို မိဘတွေကိုပြတဲ့အခါ မိဘတွေက ဘယ်လိုတွေးလဲဆိုရင်
“ငါသားက ဘုန်းကံရှုတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ လောကမှာ ဇကန်ဒီ၌
သူနဲ့ပါရမိဖြည့်ဖက် ရှိကိုရှိရမယ်” ပေါ့။ ရွှေရှုပ်တုကိုယူပြီး မရွှေ့မ
ဒေသ တိုင်းကြီးတစ်ဆယ့်ခြောက်တိုင်းအနဲ့ ဒီရွှေရှုပ်တုနဲ့တူတဲ့
အမျိုးသမီးကို ရှာခိုင်းတယ်။

တိုင်းပြည်အနဲ့ လူစည်ကားတဲ့နေရာမှာ အဲဒီရွှေရှုပ်တု
ကိုချာ။ သူတို့ဆီမှာ ဒီလိုချောတာ ရှိမရှိ သတင်းစုစုံများကြတယ်
ခုခေတ်ဆုံး internetကနေစုစုံများရင် ရကောင်းရမယ်။ တိုင်းကြီး
ပြည်ကြီး ကုန်သလောက် ဖြစ်သော်လည်း မတွေ့ဘူး နောက်ဆုံး

သူတို့မရောက်သေးတဲ့ တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်လေးတစ်ခုက မဒ္ဒတိုင်း
ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ မဒ္ဒတိုင်းက အမျိုးသမီးတွေက အင်မတန်
ချောတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဝေသာန္တရာ မင်းကြီးရဲ့ မိဖုရား
မဒီဒေဝါ ဆိုတာ အဲဒီ မဒ္ဒတိုင်းသူ့ပဲပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီပြည်ငယ်လေးကို အထင်သေးလို့ မဖြစ်ဘူး
ဝင်ကြည့်ကြမယ်ဆိုပြီး ဝင်ကြတယ်။ လူစည်ကားတဲ့ ရေဆိပ်
တစ်ခုမှာ အဲဒီ ရွှေရှပ်တုကိုချထားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ
စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ အမျိုးသမီးတစ်အုပ် ဆင်းလာတယ်။
ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့အမျိုးသမီးက ရွှေရှပ်တုကိုကြည့်ပြီး ဘာပြော
တုန်းဆိုရင် “သို့- မင်းသမီးရယ် ကြည့်စမ်းပါဉီး၊ ငါတို့ကို
ရောပ်ခိုင်းပြီး သူက ဒီရောက်နေနှင့်ပါလား” တဲ့။ အဲဒီလို့ ထူးဆန်း
တဲ့စကားကို ပြောလိုက်တယ်။ တကယ်ပဲ သူ့ခဲ့မင်းသမီးမှတ်လို့
သူပြောတာ။

အဲဒီမှာ စုစုမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကကြားတဲ့အခါ ဂိုင်းပြီး “ဒီ
ရှပ်တုနဲ့ တူသလား” လို့ မေးကြတယ်။ “ဒီထက်တောင် ချာ
သေးတယ်”ဆိုတော့ သဘောကျသွားကြတယ်။ တောက်လျောက်
အဲဒီရွှေရှပ်တုယူပြီး သူမိဘတွေဆီ လိုက်သွားကြတယ်။
ဘာရာဏသီမင်းကြီးရဲ့ ဘုရင့်သားတော်နဲ့ လက်ဆက်ဖို့
တိုင်းကြီးပြည်ကြီးက လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာကြတာ
ပေါ့။ သူတို့မှာပါလာတဲ့ ရွှေရှပ်တုကို လက်ဆောင်ပေးပြီး အဲဒီ
သတို့သမီးကို ခေါ်ကြမယ်ပေါ့။

သတို့သမီးလောင်းကိုခေါ်ဖို့ ဘုရင်ကြီးဆီလှမ်းပြီး သတင်း
ပေးကြတယ်။ ဘုရင်ကြီးက ငါကိုယ်တိုင်လာပြီး ခေါ်ချင်တယ်။

ဒါပေမယ့ ဘုရင်လာတယ်ဆိုရင် ဝေယျာဝစ္စတွေ များလိမ့်မယ်။ ဘုရင်သွားတဲ့လမ်းခရီး ပြင်ရဆင်ရတာတို့၊ ကြိုဆိုရတာတို့ အလုပ်တွေများတာပေါ့။ “က- မင်းတို့ဘာသာပဲ ခေါ်လာခဲ့ကြ” လို့ ဘုရင်ကြီးက အမိန့်ချလိုက်တယ်တဲ့။

အဲဒီလို လမ်းမှာတစ်ညာတာမျှသာနားပြီး ခေါ်လာလိုက် ကြတာ ဗာရာဏသီမြို့အပြင်ရောက်တဲ့အခါ သတင်းပိုကြတယ်။ ဗာရာဏသီဘုရင်ကြီးက “မင်းသမီးလေးကို ခမ်းခမ်းနားနား ခေါ်ယူချင်တယ်။ သူမိဘဆီက သွားခေါ်တော့လည်း အမတ် တွေကပဲ ခေါ်လာတာ။ အဲဒီတော့ ဖြူပြင်မှာ ဒီတစ်ညာ ထား လိုက်။ နက်ဖြန်ခါကျမှ အခမ်းအနားနဲ့ သူကိုခေါ်မယ်” လို့ ပြောတယ်။ ခရီးကလည်း အင်မတန်မှုဝေး ယာဉ်စီးပြီး လာရ တာဆိုတော့ မင်းသမီးလေးက လမ်းမှာ နေမကောင်း ဖြစ်လာ တယ်။ ဗာရာဏသီမြို့၊ ရောက်တဲ့အခါ ဖြူပြင်မှာ ရပ်နားရင်း ညအချိန် ကံကုန်သွားတယ်။

ရွှေရှပ်နဲ့တူတဲ့ မင်းသမီးလေးရလာတယ် ဆိုကတည်းက ဗာရာဏသီ မင်းသားစိတ်မှာ သံသရွှေ ဖြစ်သွားပြီ။ သူထဲပေး လိုက်တဲ့ ရုပ်ထုထက်တောင် လှသေးတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလည်း ကြားရော ဟိုကိုယ်တော်မြတ် စျေနံလျှောသွားတယ်နော်။ အမျိုးသမီး မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတဲ့လူက တွေ့ချင်တာ ငမ်းငမ်းတက် ဖြစ်သွားတယ်။ သူက တမျှော်မျှော် လုပ်နေတယ်။

နောက်ရက်နံနက်မှာ တာဝန်ခံအမတ်တွေက မျက်နှာ မသာမယာနဲ့ နှန်းတော်ရောက်လာကြတယ်။ မင်းသမီးလေး ခရီးပန်းလို့ ညာက အပြင်းဖျားပြီး နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်သွား

ရှာဖြတဲ့။ အဲဒီသတင်း ရောက်လာတဲ့အခါမှ မင်းသားမှာ ပူဇ္ဈား သောကတွေဖြစ်တယ်။ သာမဏ်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်တော့ ရင်ကွဲနာ ကျေသွားသတည်းဆိုတာ လာမှာပေါ့။ သူကတော့ အဲဒီလို မလာ ဘူး။ ပရွေကပုဒ္ဓါအလောင်းကို။ မြန်မာအတ်သဘင်တွေက, ရင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ရင်ဘတ်ထူပြီး ငိုတာတွေ ပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်နော်။

မင်းသားက ပူဇ္ဈားသောက ဖြစ်တဲ့အခါ အလေးအနက် ဆင်ခြင်စဉ်းစားတယ်။ “သဗ္ဗာ- ဒီသောက ဘာကြောင့်ဖြစ်တာ လဲ။ သတင်းကြားနဲ့ ဆက်သွယ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ချစ်ခင်မှုကြောင့် ဖြစ်တာ၊ ချစ်ခင်တွယ်တာမှာက ဒီဒုက္ခကို ပေးတာပဲ” လို့ ဆင်ခြင်မိတယ်။

လူဘဝ ဘာကြောင့်ရလာလဲ။ ကံကြောင့် ရလာတာပဲ။ ဒီကဲ့က ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာတုန်းဆိုတော့ ဥပါဒါနိရှိလို့ဖြစ်တာ။ ဥပါဒါန်က တက္ကရာဇ်လို့လို့ ဖြစ်တာ။ တက္ကရာက ခံစားမှုဆိုတဲ့ ဝေဒနာ တွေရှိလို့ဖြစ်ရတာ။ ဝေဒနာက ဖသာဆိုတဲ့ ဆက်သွယ်မှုရှိလို့ ဖြစ်ရတာ။ ဖသာ- ဆက်သွယ်မှုသည် သွေးယတန် ဆိုတဲ့ sense organ တွေရှိလို့ ဖြစ်ရတာ။ ဒီ sense organ တွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာတုန်းဆိုရင် နာမဲတွေ ရုပ်တွေ ရှိလိုပဲ”။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်က အကြောင်းအကျိုးကို ဆင်ခြင်သုံးသပ် လိုက်တဲ့အခါ ဝိပသာနာဉာဏ် အဆင့်ဆင့်တက်ပြီး ပရွေကပုဒ္ဓါ ဖြစ်သွားတယ်။ ရလာ၍က အဲဒီလို ဖြစ်သွားတယ်နော်။ ဉာဏ်က ရင့်သန်တယ်။ ဒီဒုက္ခကို အကြောင်းပြုပြီး သူက ပရွေကပုဒ္ဓါ ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မျက်နှာမလူ ငိုယ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ
မင်းသားရင်ထဲမှာလည်း သောကဖြစ်လာတယ်။ သို့သော် ဖြစ်လာ
တဲ့ သောကကို ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းတရား
ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းဖြင့် အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို သိမြင်ပြီး
ဝိပဿနာဉာဏ် အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ပစ္စကဟောမိဉာဏ် ရသွား
တယ်။ အရဟတ္ထမင်၊ အရဟတ္ထဖိုလ်ရပြီး ပစ္စကပုဒ္ဓိ ဖြစ်သွား
တယ်။

အဲဒီလို ပစ္စကပုဒ္ဓိဖြစ်ပြီး သူခေါင်းကိုသူ သုံးသပ်လိုက်တဲ့
အခါ မင်းသားရဲ့အသွင်ပျောက်သွားပြီး ပစ္စကပုဒ္ဓိအရှင်မြတ်ရဲ့
အသွင်ကို ရသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နန်းတော်က လူတွေ
အားလုံး ထူးဆန်းအဲ့သွေပြီး လက်အုပ်ချိမ့်း ရှိခိုးကြတယ်။
နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေက လက်အုပ်ချိမ့်း ရှိခိုးပြီး သူတို့
လည်း ဘယ်လို ကျင့်ကြံ့ကြီးကုတ် အားထုတ်ရမလဲလို့ မေးကြ
တယ်။ သူတို့ကိုလည်း တရားဟောပါးဆိုတော့ သူဟောသွားတဲ့
တရားက-

“အာဒီနံ သွေးဟင် ပေကွဲမာနော ချစ်ခင်တွယ်တာမှာ
ရဲ့ အပြစ်ကို မြင်အောင်ကြည့်ကြ ချစ်ခင်တွယ်တာမှာသည် အခုလို
ဆင်းရဲ့ကွဲတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်တယ်၊ ချစ်ခင်တွယ်တာမှာရဲ့
အပြစ်အနာအဆာကိုမြင်အောင် ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုမြင်
သုံးသပ်ကြ။” အဲဒီလို ရှုမြင်သုံးသပ်ဖို့အတွက် “ဇကောစရေ ခုံ
စသာက ကပ္ပါ ကြံ့ချီပမာ တစ်ဦးတည်း တရားဓမ္မ ကျင့်ကြ
ကြီးကုတ် အားထုတ်ကြ”

အဲဒီလို တရားဟောပြီး ပစ္စကပုဒ္ဓိတွေ သိတင်းသုံးတဲ့
ကန္တမာဒနတောင် နန္တမှူလိုက်ရှုသို့ ကောင်းကင်ခမိုကနေ ကြွသွား

ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝန့် ဓမ္မအမြင်

ပါတယ်တဲ့။ ဒါ ဒုတိယမြောက် ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်ရဲ့
အကြောင်းတစ်ခုပဲနော်။

တွယ်တာမှုတွေကြောင့် ဒုက္ခတွေပဲ နောက်မှလိုက်လာမှာ
ဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခတွေမလိုချင်ရင် တွယ်တာမှုတွေ ဖြတ်မှဖြစ်မယ်။
တွယ်တာမှုတွေ ကော်ပြတ်ရာကော်ပြတ်ကြောင်း တရားဓမ္မတွေကို
ကျင့်ကြံ့ကြီးကုတ် အားထုတ်ကြရမယ်။ ဒီလို ပစ္စကဗုဒ္ဓိ
အရှင်မြတ်က ဟောသွားတာ။ ဒါ သူရဲ့ဘဝနဲ့ ဓမ္မအမြင်ပဲပေါ့။

ဒီ ခရိုဝိသာကာသူတ္ထနဲ့မှာ ပထမပစ္စကဗုဒ္ဓိရဲ့ ဘုံးအမည်
နာမကိုလည်း မသိရဘူး၊ ဒုတိယ ပစ္စကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်ရဲ့ ဘုံး
အမည်နာမကိုလည်း မသိရဘူး၊ သို့သော် နှစ်ပါးစလုံး ဗရာကာသီ
ကချည်းပဲနော်။ ခေတ်ချင်းတူသလားလို့ဆိုရင် ခေတ်ချင်းတော့
မတူဘူးပေါ့။ တစ်ခေတ်စီ ပွင့်ခဲ့ကြတဲ့ ပစ္စကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်တွေ
ဖြစ်တယ်။

(၃) မိတ္တသုဟာနဲ့ ဂါထာအေဖွင့်

တတိယမြောက် ပစ္စကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်ရဲ့ ဘဝနဲ့ ဓမ္မ^၁
အမြင်ကို ကြည့်ကြရအောင်။

သူဟောပြောခဲ့တဲ့တရားက-

မိတ္တ သုဟန္တာ အနုကဗ္ဗာရော၊
ဟာပတိ အတ္ထာ ပဋိဗုဒ္ဓိတ္ထာ။
ထတ် ဘယ် သွှေ့စဝ် ပေါ်မာရော၊
ဝောကာ စရော ခရိုဝိသာဆုကပြော။

“မိတ္ထူ သုဟဒ္ဓ အနုကမ္မာနာ - မိတ်ဆွဲတွေ၊
မိတ်ကောင်းနှုလုံးကောင်းရှိတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကို ငဲ့ညာ
နေရင်၊ ပဋိပဒ္ဒမိတ္ထူ- သံယောဇ်ထားနေရင်၊ ဟာပေတီ
အတ္ထား- ကိုယ်ကျိုးစီးပွားတွေ ဆုတ်ယုတ်နိုင်တယ်”တဲ့။

မိတ်ဆွဲတွေ၊ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချွင်းတွေ ငဲ့ညာ
နေတဲ့ လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် အပေါင်းအသင်းခင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ကျိုး၊ ကိုယ့်စီးပွားတွေ ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြား
သွားတတ်တယ်။

သူအကျိုး၊ ကိုယ့်အကျိုး၊ နှစ်ဦးသားလုံးရဲ့ အကျိုး၊
မျက်မျှောက်ဘဝမှာ ရနိုင်တဲ့ ကောင်းကျိုး၊ တမလွန်ဘဝမှာ
ရနိုင်တဲ့ ကောင်းကျိုး၊ နိုဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ အကျိုးတွေ လက်လွတ်
ဆုံးနှုံးသွားနိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒီလို လက်လွတ်ဆုံးနှုံးသွားခြင်းသည်
အပေါင်းအသင်းပေါ်မှာ တွယ်တာမှုကြောင့် ဖြစ်တာတဲ့။

“ဒေါ ဘယ် သစ္စာဝေ ပေက္ခမာနာ၊ ဓကောစရေ
ခရွစ်သာကာ ကပ္ပါ- အပေါင်းအသင်းတွေပေါ်မှာ ခင်မင်
လွန်းရင် ဒီလို အကျိုးဆုတ်ယုတ်နိုင်တဲ့ဘေးကို စောင့်ပေး
အသိဉာဏ်နဲ့ရှုမြင်ပြီး ကြံးချုပ်မာ တစ်ယောက်တည်းကျင့်ပါ” တဲ့။

အပေါင်းအသင်းတွေအပေါ်မှာ ခင်မင်တွယ်တာမှုတွေ
မလုပ်နဲ့။ အပေါင်းအသင်းလို့ဆိုတဲ့နေရာမှာ မိဘကိုခင်မင်တာ၊
ညီအစ်ကိုမောင်နှုမကို ခင်မင်တာ၊ မိတ်ဆွဲသာ်ဟတွေကို ခင်မင်
တာ။ အဲဒီ ခင်မင်တွယ်တာမှုတွေကြောင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
တွေကို ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိတဲ့
တရားကို အားထုတ်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် တွယ်တာမှုကို

ဘေးအန္တရာယ်လို့ ရှုမြင်သုံးသပ်ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း
ကျွန်ုပါလို့ တတိယမြောက် ပစ္စကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်က ဘဝန့်
စပ်ဟပ်ပြီး သူရဲ့ ဓမ္မအမြင်ကို ဟောကြားခဲ့တာဖြစ်တယ်။

ဘဝမြှစ်စဉ်

ဒါ ပစ္စကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်ဟာလည်း ဗရာဏာသီပြည်က^၁
ဘုရင်တစ်ပါးပဲ။ သို့သော် အတိတ်ဘဝ အထုတ်သနာကြောင့်
ဘုရင်ဖြစ်နေသော်လည်းပဲ မင်းစိုးရာဏာကိစ္စမလုပ်ဘဲနဲ့ တိုင်းပြည်
မှာ ယုံကြည်စိတ်ချုရတဲ့ အမတ်ကြီး(၄)ယောက်ကို တာဝန်
လွှဲပေးပြီး သူကိုယ်စား ဆောင်ရွက်စေတယ်။ ဘုရင်ဟာ မှုခင်း
ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းပေးရတဲ့နေရာမှာ အခိုက်ကျေတယ်ပေါ့။

မှုခင်းဖြစ်ရင် အရပ်သူကြီးကို ဂိုင်းတိုင်ကြသလို လူတွေ
ကလည်း ဘုရင့်ဆီ ဂိုင်းတိုင်ကြတယ်။ လင်မယားရန်ဖြစ်လည်း
သွားတိုင်တာပဲ ညီအစ်ကိုမောင်နှစ် ရန်ဖြစ်လည်း သွားတိုင်တာ
ပဲ ပစ္စည်းပျောက်လည်းသွားတိုင်တာပဲနော်။ အဲဒါတွေကို ဖြေရှင်း
ပေးနေရတာပေါ့။ အတိုင်အတောတွေကလည်း အင်မတန်
များတာကိုး။

အဲဒီလို့ တိုင်တော့မှုတွေကို ဖြေရှင်းပေးတဲ့ နေရာကို
စိနိုဒ္ဓယ တရားရုံလို့ခေါ်တာပဲ။ ဘုရင်ကြီးက စိတ်ညွစ်တယ်တဲ့။
တိုင်တောတာတွေများပြီး ဖြေရှင်းနေရတာကို သူ မလုပ်ချင်ဘူး။
အေးအေးအေးအေး တစ်ယောက်တည်း တရားနှလုံးသွင်းချင်
တယ်။ ဒါကြောင့် အမတ်ကြီး(၄)ယောက်ကို အဲဒီလုပ်နော်တွေ
လုပ်ဖို့ အာဏာအပ်နှင်းထားတယ်။

အဲခီလို အာဏာအပ်နှင့်လိုက်တဲ့အခါ အမတ်(၄)ယောက်
က ဘာလုပ်တုန်းဆိုတော့ လာသ်စားပြီး တရားဓမ္မကို မှန်မှန်
မဆုံးဖြတ်သူး၊ ပိုက်ဆံပေးတဲ့လူကို အနိုင်ပေးတယ်။ “ငွေများ
တရားနိုင်” ဆိုတဲ့အတိုင်း ငွေများတဲ့လူက နိုင်သွားတာပဲ။

တစ်ရက်ကျတော့ ဘုရင်ကြီးနဲ့ အင်မတန်အကျမ်းဝင်တဲ့
လူတစ်ယောက် တရားရှုံးသွားတယ်။ ဘုရင်နဲ့ အကျမ်းဝင်တယ်
ဆိုတော့ အမတ်တွေ မတရားလုပ်နေကြတယ်၊ လာသ်စားနေကြ
တယ်ဆိုတာ ဘုရင်ကြီးဆီ သတင်းပိုတယ်။ ဘုရင်ကြီးက သူ
ကိုယ်တိုင် တရားရှုံးသွားထိုင်တယ်။ ထိုင်တဲ့အခါ တိုင်းသူပြည်သား
တွေက အမတ်ကြီးတွေ မတရားလုပ်ခဲ့တာတွေကို ဘုရင်ကြီးထံ
ထုတ်ဖော်ဆန္ဒပြုကြတယ်တဲ့။

ခုခေတ်မှ ဆန္ဒပြတာမဟုတ်ဘူး။ ရွှေးကလည်း မတရား
လုပ်ထားတာတွေ ထုတ်ဖော်ပြီးတော့ ဆန္ဒပြကြတယ်။ အော်ဟစ်
ပြီးတော့ တရားရှုံးကိုဆိုတက်ဆန္ဒပြကြတယ်တဲ့။ အဲခီလို ဆန္ဒပြတဲ့
အသံတွေကြောင့် ဘုရင်ကြီးကစိတ်ညံပြီး တရားရှုံးကထွက်သွား
တယ်။ “မင်းတို့ဘာသာ ကြည့်ရှင်းကြတော့။ ငါတော့ နန်းတော်
ပေါ် တက်တော့မယ်” ဆိုပြီး နန်းတော်ပေါ်တက်ပြီး တရား
အားထုတ်နေတယ်။ ဆင်းမလာတော့ဘူး။

နန်းတော်ပေါ် ရောက်တဲ့အခါ ဆင်ခြင်စဉ်းစားတယ်။
“ကြည့်စမ်း၊ ယုံကြည်စိတ်ချရတယ်လို့ထင်တဲ့ အမတ်တွေက
မဟုတ်တာတွေ လုပ်ကြတယ်။ မိတ္ထုံး သူဟန္တေ အနုကမ္မမာ
နော - မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းတွေလို့ မိတ်ကောင်း နှလုံး
ကောင်းရှိတဲ့ လူတွေလို့ အထင်ရောက်ပြီး ငါ သူတို့ကို ယုံကြည်

အားကိုယ့် တရားရှုံးကို အပ်နှင့်ထားတာ။ အာကာတွေ ပေးအပ်
ထားတာ။ အဲဒါ သူတိုက မဟုတ်တာတွေလုပ်တယ်။ ပိတ်ဆွေ
တွေအပေါ်မှာ သံယောဇ်ထားတာ၊ ယုံကြည်အားကိုးတာ
တကယ်တော့လည်း ဟန်မကျဘူး”လို ဆင်ခြင်စဉ်းတာတယ်။

လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ယုံကြည်အားကိုးလွန်းရင်
ကိုယ့်မှာ အကျိုးစီးပွားတွေ ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားတယ်။ မှန်မှန်
ကန်ကန် မလုပ်သည့်အတွက်ကြောင့် ဂုဏ်သတင်းတွေ ပျက်
တယ် နာမည်လည်း ပျက်တယ်။ မိမိအကျိုး၊ သူတစ်ပါးအကျိုး၊
နှစ်ဦးသားလုံချိုအကျိုးတွေ ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားတယ်။ တိုင်းပြည်
အေးချမ်းမှုလည်း ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဘယ်သူ
အပေါ်မှ သံယောဇ်မထားတာ၊ ယုံကြည်အားကိုးမှုံမပြုတာ
ကောင်းတယ်။

ဘယ်သူနဲ့မှာအပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း
ကိုယ်လွတ်ရန်းပြီး တရားဓမ္မ ကျော်ကြုံဖြီးကုတ် အားထုတ်တာ
ကောင်းတယ်လို ဆင်ခြင်တယ်။

တော့ ဘယ် သုတေသန ပေါ်မာနော- သံနှစ်ဝ ဆိုတာ
ပိတ်ဆွေတွေအပေါ်မှာ ချစ်ခင်တယ်။ သူကတော့ ငါ ငယ်ငယ်
တုန်းက အတူတူနေခဲ့တာ၊ သူကတော့ ငါနဲ့ ကစားဖော် ကစား
ဖက်ခါပြီးတော့ ချစ်ခင်တာ။ အဲဒါလို ကိုယ်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေကို ငဲ့ညာတာ၊ ယုံကြည်အားကိုးတာကြောင့် ကိုယ်ပါ နာမည်
ပျက်ရတယ်ပေါ့။ အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ မမှန်မကန်လုပ်မှု
ကြောင့် အကျိုးစီးပွားတွေ ပျက်စီးတယ်။

ဒါကြောင့် အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဘဲ ဇကော ၁၄၅ ခဂ္ဂဝိသာကာကပွဲ- ကြံးချိလို တစ်ဦးတည်း ကျင့်ကြံးကုတ် အားထုတ်တာ ကောင်းတယ်လို ဆုံးဖြတ်ချက်ချတယ်။ ရှုမှုတ် နေတဲ့တရားကို ဆက်လက်ရှုမှုတ်လိုက်တယ်။ စိတ်နှလုံးအုံးချုပြီ ရှုမှုတ်ပွားများ အားထုတ်လိုက်တာ နှစ်းတော်ပေါ်မှာပင် ပစ္စက ပုံစံး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါက တတိယမြောက် ပစ္စကပုံစံးရဲ့ ကတ်လမ်းနော်။

သူဟောတဲ့တရားက ကိုယ်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျော်းနေ ဖက်တွေ၊ ကစားဖော် ကစားဖက်တွေ၊ ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော် မဟုတ်သော်လည်း စကားပြောရတာ အဆင်ပြေတယ်၊ စိတ် ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အပေါ်မှာ တွေယ်တာနေမယ်၊ ငဲ့ညာနေမယ်ဆိုရင် မျက်မြောက်ဘဝမှာ ရှုနိုင် တဲ့ ကောင်းကျိုး၊ တမလွှန်ဘဝမှာရနိုင်တဲ့ ကောင်းကျိုး၊ နီးစွာနှုန်း ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတွေ လက်လွှတ်ဆုံးနှုန်းသွားမှာဖြစ်တယ်။

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်ခင်စွာပေါင်းသင်းမှာ အပေါင်းအသင်း တွေအပေါ် သံယောဇ်ထားမှုဟာ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာကို စွဲစွဲငုံး ဉာဏ်ဖြင့်ရှုပြီး တစ်ယောက်တည်းနေတာပဲ ကောင်းတယ်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတွေအပေါ်မှာ သံယောဇ်ထားတာ သည် အကျိုးစီးပွားတွေကို ဆုတ်ယုတ်စေနိုင်တယ်တဲ့။ ဒါဟာ ဒီ ပစ္စကပုံစံးအရှင်မြတ်ရဲ့ ဓမ္မအမြင်ဖြစ်တယ်။

တရားချစ်ခင် သူတော်စင်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ အပေါင်းအသင်း အပေါ်မှာ တွေယ်တာမှုကြောင့် ဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘေးရန်

ပရ္မဂာဗုဒ္ဓဘာသုပြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြဲး

၆၇

အန္တရာယ်ကို မြင်အောင်ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကျင့်ကြ
ကြီးကုတ် အားထုတ်ပါလို့ ဓမ္မလမ်းညွှန်မှုကို ပေးသွားတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ပရ္မဂာဗုဒ္ဓအရှင်မြတ် ပေးသွားတဲ့ ဓမ္မလမ်းညွှန်
အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးကြမယ်ဆိုရင် ချမ်းသာသူခကို ရကြမှု
ဖြစ်တယ်လို့ ကိုယ်စိုက်ယစ် သဘောကျပြီးတော့ ကြီးစား
အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု

ပစ္စကဗုဒ္ဓ၏ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင် အပိုင်း (၄)

သာသနတော်နှစ် ၂၅၅၆ခုနှစ် ကောက်သူ့ရှင် ၁၃၇၄ ခုနှစ် ဒုတိယ
ဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၁၅)ရက်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ် ဧပြီလ(၁၇)ရက်၊ ရန်ကုန်တိုင်း
ဒေသကြီး စွဲးချောင်းပြုနယ် အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက် သီရိပဂ္ဂလာလမ်း ကံမြို့
ကျောင်းတိုက် ဓမ္မဘုရားအတွင်း ဆင်ယင်ကျင်းပ ပြုလုပ်အပ်သည့် ဓမ္မသဘင်
အမောင်းအနားဝယ် တာမွေပြုနယ်၊ ၂၁(က)၊ နတ်မောက်ရိပ်သာလမ်း၊ ဗိုလ်မှူး
သန်းဟောင်အားရည်စွဲ၍ ဒေါ်ခင်ညွှန် New ကန်တော်ရိပ် Hotel ပါသားရု
တို့၏ အမတေဒါန ဓမ္မဒါန အဖြစ်ဖြင့် ဟောကြားအပ်သော “ပဇ္ဈကဗုဒ္ဓ
အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့်ဓမ္မအဖြင့် အပိုင်း(၄)” တရားဒေသနတော်။

(၄) ဝံသကြုံးရ ဂါဏာအပွင့်

နံပါတ်(၄) ပဇ္ဈကဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်ရဲ့ ဘဝနဲ့ ဓမ္မအမြင်ကို
ယခုလို နာယူမှတ်သားကြရမှာဖြစ်တယ်-

ဝံသော ဝိသာလောဝ ယတာ ဝိသာဇ္ဈား၊
 ပုစ္တ္တသု ဒီရောသု ၁ ယာ အပေကျား၊
 ဝံသကြုံးရောဝ အသွောက္ခာ၊
 ဇကော ဝရေ ရွှေဝါသာထာ ကပ္ပါ။

တရားဓမ္မအဆုံးမှာ ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုရှင်မြတ်တွေအားလုံး
တညီတည်းတိုက်တွန်းသွားကြတာက “ကြံ့ချိပမာ တစ်ယောက်
တည်းကျင့်ပါ” တဲ့။ ဘာဖြစ်လိုတွန်းဆိုရင် နိဗ္ဗာန်သွားရင်
နှစ်ယောက်သွားလို မရဘူး။ တစ်ယောက်တည်းသာ သွားရတာ
ဖြစ်တယ်။ နှစ်ယောက်ဆိုရင် အတွယ်အတာ ငဲ့ညာတာ ဖြစ်နေ
ဦးမှာ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ငဲ့စရာလည်းမရှိဘူး တွယ်တာ
စရာလည်းမရှိဘူး။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင် တက္ကာဆိုတဲ့ အတွယ်
အတာကိုဖြတ်မှ နိဗ္ဗာန်ကိုသွားလိုရတာ။ သံသရာထဲမှာ အမြတ်း
နှစ်ယောက်သွားကြတယ်။ တက္ကာဆိုတဲ့အဖော်နဲ့ သွားနေကြ
တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတယ်။ “တက္ကာ ဒုတိယာ
ပုဂ္ဂိသာ၊ ဒီယ မဒ္ဓါနသံသရု” အလွန်ရှည်လျားတဲ့သံသရာမှာ
သတ္တဝါတွေ ခန့်သွားနေတာဟာ တက္ကာဆိုတဲ့အဖော်နဲ့ သွားနေ
ကြတာတဲ့။

အဲဒီတော့ တက္ကာအဖော်နဲ့ သွားတာက သံသရာခန့်း၊
တစ်ယောက်တည်း သွားရတာက နိဗ္ဗာန်ခန့်း၊ ဒါကိုရည်ညွှန်းပြီး
ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုရှင်မြတ်က “ဇကော စရေ ခရွိဝိသာဏကပ္ပါ
ကြံ့ချိသည် တစ်ချောင်းတည်းသာရှိသလို တစ်ယောက်တည်း
နေထိုင်ကျင့်သုံးပါ”လို အမြတ်းတိုက်တွန်းပြီး ကျင့်စဉ် တရား
ဓမ္မကို သူတို့ရဲ့ဘဝအမြှင်နဲ့ စပ်ဟပ်ပြီး ဟောပြောကြတယ်။

စတုတ္ထမြောက် ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းက-
ကသာပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်မှာ ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုရဲ့
အလောင်း သုံးဦးဟာ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြတယ်။ ကသာပမြတ်စွာ

ဘုရားခဲ့သာသနာဝင်ရောက်ပြီး တရားဓမ္မကို ကျွန်ုတ်ကြံးကုတ်အားထုတ်ကြတယ်။ သို့သော် တရားထူး တရားမြတ် မရတဲ့ သေဆုံးပြီး နတ်ပြည်ရောက်ကြတယ်။

နတ်ပြည်ကနေ ကံအားလော်စွာ လူဗြိုင် ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ သူ့ငယ်ချင်း (၃)ယောက်ထဲ အကြံးဆုံးကာရာဏာသီဘုရင့်သား လာဖြစ်တယ်။ နောက်(၂)ယောက်ကတော့ တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်လေးတွေမှာ ဘုရင့်သားတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ဘဝသံသရာကပါလာတဲ့ ဝါသနာအထုကြောင့် တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်မှာ ဘုရင့်သားဖြစ်ကြတဲ့ မင်းသား (၂)ယောက်ဟာလောက်အရေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ တရားဓမ္မကိုသာ စိတ်ဝင်စားကြတယ်။

တရားဓမ္မ အခြေခံကျွန်ုတ်စဉ်တွေကို သူ့တော်ကောင်းတွေထံမှ နာယူပြီး သူတို့ကိုယ်ပိုင်ညာက်နဲ့ ဝိပဿနာကျွန်ုတ်ကို ကျွန်ုတ်သုတေသနတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ သူတို့(၂)လို့လုံး ပါရမီ ရှိန်သန်ပြီး ဖြစ်လို့ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓိဘဝမှာ လောကုတ္ထရာချမ်းသာ ဖို့လ်ချမ်းသာကိုခံစားရင်း “ဒ္ဓိ အခုလို အပူအပန်ကင်းပြီး စိတ်နှုလုံးအေးချမ်းတဲ့ ချမ်းသာသူချမ်းသာတွေလုပ်ခဲ့လို့ ရရှိကြတာတုန်း” လို့ အတိတ်ကုသိုလိုကို ပြန်စဉ်းစားကြတယ်။

ကသ္သပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တုန်းက တရားကျွန်ုတ်ခဲ့ကြပုံ၊ အဲဒီ ကုသိုလ်ကြောင့် ယခုဘဝမှာ ပစ္စကဗုဒ္ဓိအဖြစ်ရရှိပဲ့ စိတ်နှုလုံး အေးချမ်းစေတတ်တဲ့ တရားထူး တရားမြတ်ကို မျက်မောက်ပြီး တွယ်တာမှုတွေ ပုပန်မှုတွေကင်းရှင်းတဲ့ဘဝမှာ နေထိုင်ကြရပုံ အလုံးစုံကို သိကြရတယ်။

ထိနောက် ဆက်ပြီးစဉ်းစားတဲ့အခါ ကသာပမြတ်စွာဘူရား
လက်ထက် တရားကျင့်စဉ်က သူတို့(၂)ယောက်တည်း မဟုတ်
ဘူး။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါရှိသေးတယ်ဆိုတာ မြင်ကြတယ်။
သူတို့သူငယ်ချင်း ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်လို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ
ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဘုရင့်သားပြစ်နေတာကို တွေ့ကြရတယ်။
“ဒို သူကိုသွားကူညီးမှပဲ၊ ဒိုရတဲ့ ချမ်းသာသူ့ သူကို ရစေချင်
တယ်။ သူခမှာ တွယ်တာမှုနဲ့ သံသရာထဲမှာ နစ်မွန်းရှာလိမ့်မယ်။
တရားထူးတရားမြတ်ရအောင် သူကိုနားချဖြီး ဟောပြောကြမယ်”
ဆိုပြီး ဗာရာဏသီပြည်ကို ကြသွားကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဗာရာဏသီမင်းက ဥယျာဉ်ထွက်လာတယ်။
အခြားရုပ်ပရိသတ်တွေ၊ အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ ဥယျာဉ်ဘက်
ဘုရင်ထွက်တော်မှုတာကို တိုင်းသူပြည်သားတွေက ပိုင်းပြီး
ကြည့်ကြတယ်။ ဒါ သဘာဝပဲလေး၊ အဲဒီလို ပိုင်းအုကြည့်တာကိုပဲ
အကြည့်ခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ကျေနပ်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို
လူတွေက ကြည့်ပြီဆိုရင် သဘောကျေနေတတ်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပစ္စကဗုံး(၂)ပါးက ဘုရင်ကို ဘယ်နေရာ
က စောင့်နေတုန်းဆိုရင် ဥယျာဉ်အဝင်ဝ ဝါးရုံကြီးတစ်ရုံအနီးမှာ
စောင့်နေကြတယ်။ ဝါးရုံဆိုတာ အင်မတန်မှုရှုပ်တာလေး၊ အကိုင်း
တွေ၊ အခက်တွေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ယုက်နေတဲ့ ဝါးရုံကြီးနားမှာ
(၂)ပါးရပ်နေကြတယ်။ ဘယ်သူကိုမဲ မကြည့်ကြဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရင်ကြီးက “လူတွေအားလုံး ငါကို
ပိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ငါမကြည့်တဲ့သူများရှိသလား”လို့ အကဲခတ်
ကြည့်တယ်။ ဝါးရုံနားရပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်(၂)ယောက်ကို သွားတွေ့

တယ်။ သူလာတာ ဂရမစိက်ဘဲ သူတို့ဘာသာသူတို့ ရပ်နေ ကြတာကို တွေ့ရတယ်။ “ဒီပုဂ္ဂိုလ်(၂)ဦးက ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ” ဆိုပြီး သူတို့အနီးသွားပြီး “ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ကလာကြတာ လဲ” လို့ ဘုရင်ကြီးက မေးလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါမှာ ပစ္စကဗုဒ္ဓဒီအရှင်မြတ်တွေက ဖြေတယ်။ “ငါတို့က အသဇ္ဇာန်” တွေပါတဲ့။ ဘယ်သူတို့မှ သံယောဇ် မထားဘူး။ အတွယ်အတာမရှိ အင်မတန်လွှတ်လပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လို့ “အသဇ္ဇာန်” တွေပါလို့ သူတို့က ပြောလိုက်ကြတယ်။

အသဇ္ဇာန်ဆိုတာ လူကိုလည်း မတွယ်တာဘူး၊ ပစ္စည်း ကိုလည်း မတွယ်တာဘူး၊ ဘယ်အရာကိုမှ တွယ်တာခြင်းမရှိဘူး။ သွားလိုရာ လွှတ်လွှတ်ကျွတ်ကျွတ် သွားတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အတွယ် အတာ ကင်းမဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် “နှောင်ကြီးမဲ့သူ” တွေပါလို့ ပြောလိုက်ကြတာပဲဖြစ်တယ်။

အဲဒီလိုပြောပြီး ပစ္စကဗုဒ္ဓဒီတွေက ဘုရင်ကြီးကို တရား ဟောကြတယ်။ “အရှင်မင်းကြီး၊ ဟောဒီဝါးရုံကြီး မြင်ရဲ့လား။ ဝါးပင်တွေရဲ့ အေက်အလက်တွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုယုက်ပြီး ချုပ်စပ်ထားတယ်။ ဒီဝါးရုံထဲက ဝါးတစ်လုံး ထုတ်ယူဖို့ဆိုတာ အင်မတန်မှ ခဲယဉ်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ယုက်ပြီး ငြိတွယ်နေလိုပဲ။ ဝါးမျှစိုက်ကလေး၊ ဝါးပင်ပေါက်ကလေး ကျတော့ အတက်မရှိဘူး။ ဘယ်အရာကိုမှ မတွယ်ဘူး၊ လွှတ်လွှတ် ကလေး ဖြစ်နေတာ။ သူကိုယူချင်ရင် အလွယ်တကူရတယ်” တဲ့။

ဘယ်ဝါးလုံးနဲ့မှ မဆက်စပ်ဘဲ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ဝါးရုံ တော်မှာ ပေါက်နေတဲ့ မျှစိုက်ကလေးပေါ့။ အဲဒီ မျှစိုက်ကလေး

ကြည့် သူမှာ အတက်လည်းမရှိဘူး၊ ဘယ်အရာနဲ့မှ တွယ်ယျက်
မနေဘူး။

“ငါတို့က အတွယ်အတာ နှောင်ကြီးတွေမပါတဲ့ ဝါးမျှစိုး
လိုပဲ။ အသင်မင်းကြီးမှာ သားတွေ သမီးတွေ၊ ထိုးနှစ်းစည်းစိမ်
တွေ၊ ပစ္စည်းမစွာတွေနဲ့ တွယ်တာနေလိုက်တာ။ အခက်အလက်
တွေနဲ့ ရောယူက်ပြီး အဖြည်ခက်နေတဲ့ ဝါးချုကြီးလို ဖြစ်နေပြီ။
လွှတ်လွှတ်လပ်လပ်ဘွားဖို့ဆိုတာ အင်မတန်မှဲယဉ်းတယ်”တဲ့။

အဲဒီမှာ ဝါးပင်တွေ အဖြည်ခက်အောင် ဘယ်သူလုပ်တာ
လဲဆိုရင် ဝါးပင်ကပဲ လုပ်တာလေး။ လူတွေလည်း ထိုးအတူပဲ။
မွေးလာတုန်းက တစ်ယောက်တည်း၊ အရွယ်ရောက်လာတော့
အဖော်ရှာတယ်။ အတက်တွေ ပေါက်လာတယ်။ အတက်ဟာ
ကိုယ်ကပေါက်တဲ့ အတက်တင်မကဘူး သူများကပေါက်တဲ့
အတက်တွေပါ များလာတယ်။ မြေး၊ မြစ်၊ တို့ တွေတ်၊ ကျေတ်
ကျေတ်ဆတ် ထိုအောင် အတက်တွေ များလာတယ်။ ဘယ်သူ
လုပ်တဲ့ အရှုပ်တွေတုန်းဆိုရင် ကိုယ်လုပ်တဲ့အရှုပ်တွေပဲ။ ဆိုသော်
ဒီအရှုပ်တွေကိုပဲ ပျော်စရာတွေအဖြစ် မြင်နေပြန်ကြတာပေါ့။

အရှုပ်ထဲက ခွဲထွက်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန်မှဲ ခဲယဉ်းတယ်။
ဟိုအတက်က ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်၊ ဒီအတက်က ဖမ်းဆုပ်ထား
လိုက်။ လူတွေမှာ သားသမီးတွေ ကြီးလာပြန်တော့လည်း မြေး
သံယောဇုံက တွယ်ထားလိုက်ပြန်ပြီ။ မကြားဖူးကြုံဘူးလား
“ပုံတီးချ မြေးမ” ဆိုတာနော်။ မြေး၊ ကြီးသွားပြန်တော့ မြစ်က
လာပြန်ပြီ။ အဲဒီလို အခက်အလက်တွေ ရောတွေးယှက်နေတဲ့
အခါ ရုန်းထွက်နိုင်စွမ်း မရှိဘူးတဲ့။ ဒီချုပ်မှာနေ၊ ဒီချုပ်မှာ

သေကြရတယ်ပေါ့။ ဘဝဟာ ဒီအတိုင်းပဲဆိုတာ ပစ္စကဗုဒ္ဓါ
ဂ-ပါးက ဘုရင်ကြီးကို တရားပြကြတယ်။

အဲဒီအခြေအနေမျိုးက လွတ်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲ။
“ဒကာ စရေ ခရွှေ ဝိသာက ကပျို- ကြံးချိလို တစ်ယောက်
တည်း နေစမ်းပါ နှောင်ကြီးမဲ့တဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ဘဝမျိုး နေကြည့်
စမ်းပါ” လို့ ဘုရင်ကြီးကို တရားဟောကြတယ်။

တရားဟောပြီး ဘုရင်ကြီးရွှေမှာပဲ စူာန်အဘို့လျှော်ဖြင့်
ကောင်းကင်ပဲ့တက် သွားကြတယ်။ ဘုရင်ကြီးက မေ့ကြည့်ပြီး
ကျွန်းရှင်တယ်။ ဘုရင်ကြီးက တွေးမိတယ် “ဟာ- ထူးဆန်းလှ
ချည်လားပေါ့။ သူ့လို ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေ စီးစရာမလိုဘဲ
ကောင်းကင်ခနဲ့ ပျောက်ပြီး ကြွေသွားလိုက်တာ။”

အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရင်ကြီး သံဝေါတွေရတယ်။ “ဟူတ်တယ်
ငါဘဝက ဝါးရုံကြီးလိုပဲ။ အခက်အလက်တွေနဲ့ ရှုပ်ယူက်ခတ်ပြီး
ရှုန်းထွက်ဖို့ အင်မတန်ခက်နေပြီ” လို့ သံဝေါတွေ ဖြစ်တယ်။
သူတို့လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မသွားနိုင်ဘူး။ အတွယ်အတာ
တွေနဲ့ ဖို့စိတ်မချာ ဒီစိတ်မချာနော်။ ငါသွားလို့ ဖြစ်ပါမလားဆိုတဲ့
အတွေးတွေက ဖမ်းဆွဲတားတာ။

တကယ်တော့ သားသမီးက ကိုယ့်အပေါ် သံယောလျှော်
ရှိချင်မှုရှိမှာ၊ မြေးကလည်း ကိုယ့်အပေါ် သံယောလျှော် ရှိချင်မှု
ရှိမှာ။ သူတို့က မရှိပေမယ့် မိမိကရှိနေလို့ ဖြစ်တာကိုး။ သူတို့က
ဖမ်းဆွဲတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ဖမ်းဆွဲနေတာ။ အဲဒီ ဆွဲနေ
တယ်ဆိုတဲ့ သံယောလျှော်ကြီးကို ဖြတ်ရမယ်လို့ ဘုရင်ကြီးက
စဉ်းစားတယ်။

တွေးရင်း သတိသံဝေဂတွေဖြစ်ပြီး အတိတ်ဘဝတုန်းက ကျော်ခဲ့တဲ့ တရားတွေအရှိန်နဲ့ တရားလမ်းကြောင်းတွေပြီး ကျော်လိုက်တာ မကြာခင်ပဲ ဘူရင်ပြီးက ပရ္မဂုဏ်ပေါ်လာက်ကို ရသွားတယ်။ ပရ္မဂုဏ်၏ ဖြစ်သွားတယ်။

အတိတ်ဘဝတုန်းက သူ့ယောက်ပြစ်ခဲ့တဲ့ ပရ္မဂုဏ် (၂)ပါးလို သူလည်း အခြေအချုပ် ပရိသတ်၊ မင်းစိုးရာဇာ၊ မိဖုရား မောင်းမမိသော ရာထူးဌာနနှစ်ရတွေအားလုံးစွန်ပစ်ခဲ့ပြီး နှောင်ကြီးမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဘဝနဲ့ ကောင်းကင်ကို ပုံတက်သွားတယ်။

သူကျော်ခဲ့တဲ့တရားကို မေးတဲ့အခါကျတော့ သူ့ယောက်ပြစ် ပရ္မဂုဏ်၏ (၂)ပါး ဟောပြောတဲ့ တရားကိုပဲ ယခုလို ပြန်ဟောတယ်။

“ဝိသာလော- အကိုင်းတွေ၊ အခက်တွေနဲ့ စည်ပင်နေတဲ့ ဝံသော- ဝါးရုံကြီးသည်၊ ဝိသတွော ယတာ- တစ်ခုနဲ့တစ်ခု တွယ်ယူက်ပြီး စပ်ချုပ်ထားဘိသကဲ့သို့ ပုံတွေသူ- သားသမီးတို့ အပေါ်၍၍င်း၊ ဒါရေသူ- နေ့ဗော်တို့ အပေါ်၍၍င်း၊ ယာ အပေကွာ- အကြောင့်ကွက် တွယ်တာမူး၊ သံယောလှုံးမှားမှုသည်၊ (ဉာဏ်တိ- ဖြစ်ပေါ်လာ၏။) (သာအပေကွာတို့ ငဲ့ညာမူး၊ တွယ်တာမူး၊ သံယောလှုံးကြီးမှားမှုသည်) ဝိသတွော- ကိုယ့်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားပြီ”တဲ့။

ကိုယ့်ကို တွေက်မသွားနိုင်လောက်အောင် ချုပ်ထားတယ် ပေါ့။ အဲဒီလို အချုပ်ခံထားတဲ့ ဘဝမြို့ဟာ အလွန်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ်တဲ့။ ဝါးရုံထဲမှာ ပေါက်နေတဲ့ ဝါးမှုစိစိုးကလေးမှာ အခက်အလက်တွေမရှိသေးဘူး။ တွယ်ယူက်နေတာမရှိသေးဘူး။

“ဝသတ္ထိရောဝ- ဝါမျှစိန္ဒကလေးလို အသဇ္ဇာနော-
ဘယ်အရာနဲ့မှ ဆက်စပ် ချုပ်တွယ်ထားခြင်း ပရှိဘဲ။
ခရာဝိသာကာပွဲ- တစ်ခေါင်းတည်းသာရှိတဲ့ ကြံ့ချိပ္ပမာ၊
ဒကော စရေ- တစ်ယောက်တည်းနေ၊ တစ်ယောက်တည်းထိုင်၊
တစ်ယောက်တည်းစား၊ တစ်ယောက်တည်းအိပ်၊ တစ်ယောက်
တည်း တရားနှလုံးသွေးပြီး ကျင့်ကြံ့ကြီးကုတ် အားထုတ်ရာ၏”။

သူကျင့်စဉ်ကို သူပြန်ပြောတယ်။ သူအာရုံပြောတာ ဝါမျှစိန္ဒ
ကလေးလို ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊ ဝါရုံကြီးထဲက ဝါတွေလို
ဖြစ်အောင် မလုပ်ဘူး။ အဲဒီဝါတွေက တွယ်ယူက်နေတာ
ဖြစ်တော့ လွှတ်ဖို့မရှိဘူး။ ဝါမျှစိန္ဒကလေးလို အတက်တွေ
မပေါက်ခင် ရှုန်းထွက်မှပဲလို စိတ်ထဲမှာအာရုံပြုပြီး တရားမမွှ
ကျင့်တယ်။ တရားကျင့်တာကတော့ မရှင်(က)ပါးပဲ ကျင့်တာ
ဖြစ်တယ်။ လောကကြီးကို ရှုမြင်သုံးသပ်ပုံကတော့ တစ်ပါးနဲ့
တစ်ပါး မတူကြဘူး။

သူငယ်ချင်း ပစ္စကပုဒ္ဓိ(၂)ပါးက လာရောက်ပြီးတော့
တရားဟောတဲ့ ဝါရုံကြီးညပ္ပမာလို သူဟာ အဖြည်ခက်တဲ့ ဝါရုံကြီး
အဖြစ်သို့ ရောက်နေတာ။ ဒါတွေကိုမရှင်းရင် မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး
ရှင်းလင်းဖို့ ကြီးစားတယ်ပေါ့။ ဝါမျှစိန္ဒကလေးလို လွှတ်လွှတ်
လပ်လပ်ဖြစ်အောင် တစ်ယောက်တည်း ကျင့်ကြံ့ကြီးကုတ်
အားထုတ်လိုက်လို ပစ္စကပုဒ္ဓိ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါက စတုတ္ထ
မြောက် ပစ္စကပုဒ္ဓိတစ်ဆူရဲ့ အကြောင်းတရားဖြစ်တယ်။

(၅) မိဂါ ရည် ဂါထာအဖွဲ့

ပရ္မမြောက် ပရ္မကလ္မ၏ အကြောင်းကို နာယူမှတ်သား
ကြရအောင်။ သူရဲ့ဘဝ ဓမ္မအဖြစ်ကို ပြန်ပြောတဲ့အခါမှာ-

“မိဂါ အရည်ဘို့ ယထာ အဆတ္တာ,
ယနိုတ္တကံ ရွှေတို့ ဂေါ်ဝရာယာ။
ဝိညု့ နရော သေရိတ် ပေါ်မာရော၊
ဝကော ဝဒရ ဓရိသာထာကပျို့” တဲ့။

တောထက နှောင်ကြီးမဲ့ သမင်ဟာ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ်
သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီသမင်ရဲ့ လွှတ်လပ်မှုမျိုး မြတ်နိုးပြီး စဉ်းစား
ဉာဏ်ရှိတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ထ နေထိုင်
ကျွန်းသုံးရမယ်။

လူတွေက ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပိုင်တယ် ပြောကြတယ်။ ကိုယ်
သွားချင်တဲ့ဆို သွားလို့ရတယ်လို့ ထင်နေကြတာ။ သို့သော်
ထင်တဲ့အတိုင်း မဟုတ်ဘူး။ ဟိုစိတ်မချာ ဒီစိတ်မချာနဲ့ ဘယ်ကိုမှ
မသွားနိုင်ကြဘူး။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စိတ်မချာစရာတွေက ပေါ်လာ
တယ်နော်။ ကိုယ့်ကိုဖမ်းဆုပ်ထားတာတွေရှိတယ်။ သံယောဇုံ
ကြီးတွေနဲ့ ချည်နှောင်ထားတာ ခံနေရတယ်။ သွားချင်ရာရာ
သွားလို့မရဘူး။

“ဝိညု့ နရော- ပညာရှိတဲ့ လူသားတစ်ယောက်သည်၊
သေရိတ်- ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း သွားနိုင်လာနိုင်၊ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်၊
ပြောနိုင်ဆိုနိုင်အောင်” တဲ့။

အဲဒီလို ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း ဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့ အနေအထား
ကို သေသေချာချာ အသိဉာဏ်ဖြင့် မြင်အောင်ရှုပြီး ကိုယ့်စိတ်
တိုင်းကျ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး နေနိုင်ဖို့ “ငောက စရေ
ခရွိစသာဏကပေါ့- တစ်ယောက်တည်း ကျင့်စမ်းပါ”တဲ့။

အကယ်၍ တစ်ယောက်တည်းမကျင့်ဘူးဆိုရင် ဟိုကြည့်ရဲ
ဒီကြည့်ရဲ ဟိုင့်ရဲ ဒီင့်ရနဲ့ ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားရမှာပဲ။
ပဋိမမြောက် ပစ္စာကဗုံးက ဒီတရားကို ဟောခဲ့တာ။

ဘဝဓတ်ကြောင်း

ဒီ ပစ္စာကဗုံးအရှင်မြတ်ရဲ ၃၈တ်ကြောင်းက ဘဝ
အင်မတန်မှုစုတယ်။

ကသာပဘုရားရဲ လက်ထက်တုန်းက သူက ရဟန်းတော်
တစ်ပါးဖြစ်ပြီး အသွားအပြန် ကမ္မားနှင့် လက်မလွတ်ဘဲ ဆွမ်းခံ
သွားတယ် ဆွမ်းခံပြန်တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တရားဓမ္မ ကျင့်ခဲ့
တယ်။ အဲဒီလို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင့်သော်လည်း တရားထူး
တရားမြတ် မရဘူး။

ခုခေတ် တရားကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားထူး မရဘူး
ဆိုရင် စိတ်ပျက်စရာ မဟုတ်ဘူး။ မရင့်သေးရင်တော့ မရဘူး
ပေါ့နော်။ မရင့်တာကို ရင့်အောင်တော့ စောင့်မနေဘဲ လုပ်နေ
ရမယ်။ လုပ်နေမှ ရင့်မှုနော်။ ဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့်လိုကတော့
အနုပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ အနုဆိုတာ ရင့်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှုံးသွားမှာ
နော်။

အဲဒါကြောင့်မို့လို ရင့်အောင် မတောင့်နဲ့ လုပ်စရာနှုတာ
လုပ်နေ။ ရတာ မရတာ ကိုယ့်မဆိုင်ဘူး။ လုပ်တာ မလုပ်တာ
သာ ကိုယ့်ဆိုင်တယ်။ တရားအားထုတ်၊ တရားနှုလုံးသွင်း
အကုသိုလ် နည်းအောင်နေ၊ ကုသိုလ်တွေ များအောင်လုပ်၊
စိတ်ဖျူစ်အောင်ထား။

အခု ပစ္စာကဗုဒ္ဓအလောင်းဟာလည်း ကြီးစားလိုက်တာ၊
ကသာပ ဘုရားလက်ထက်မှာ ဝိပဿနာဉာဏ် အဆင့်ဆင့်
တက်သော်လည်း မင် ဖိုလ် နိုဗာန် အထိအောင် မရောက်ဘူး။
အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မဖြစ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဘဝတစ်ခု အဆုံးသတ်သွားတယ်။

ဘယ်ရောက်သွားတုန်းဆိုရင် ဗာရာဏာသီပြည်မှာ အလွန်
ချမ်းသာတဲ့ သူငြေးသားတစ်ယောက် သွားဖြစ်တယ်။ ရွှေငွောွွာ
အင်မတန်မှုပေါ့၊ ရှုပ်ကလည်းချော့။

ဘဝတစ်ခုမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်နေပေမယ့်လို့
ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် ပြောင်းလွှဲသွားနိုင်တာ
တွေကို သတိထားဖို့ လိုအပ်တယ်။ သံသရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အထင်ကြီးစရာ မရှိဘူး။ ခုခေတ်မှာ မိကောင်း၊ ဖကောင်း၊
ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းတွေနဲ့တွေ့ကြောင်းတွေ့နဲ့ သူတော်ကောင်း ဖြစ်နေပေ
မယ့် မကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့တွေ့ရင် မဆိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ၊
တံငါးဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပဲ၊ သူခိုးဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပဲ။ အဲဒါကြောင့်
ကိုယ့်ရှုံးစိတ်မိတ်တွေ နိုင်မှာလာအောင်၊ ရှင့်သန်လာအောင်၊
စွဲစွဲမြေမြဲ ကြီးစားအားထုတ်ဖို့လိုတယ်။

ကသာပဘုရားလက်ထက် အနှစ်(၂)သောင်း သက်တမ်း
ရှည်တဲ့ လူဘဝမှာ တရားတွေကျင့်လာပေမယ့် တရားထူးမရဘဲ

သူငြေးသားဖြစ်ခဲ့ပြန်တယ်။ စည်းမိမိဉာဏာက အလွန် ချမ်းသာတယ်၊ ပိုက်ဆံကို ရေလိုသုံးနိုင်တယ်၊ ရုပ်ကချောတယ်။ ဘာတွေ စိတ်ကူးပေါက်တုန်းဆိုရင် သူတစ်ပါး နှီးမယားတွေနဲ့ ပျော်ပါးချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်သွားတယ်။ ပရဒါရိက ကံလိုခေါ်တဲ့ သူတစ်ပါးသားမယားကို ကျူးလွန်တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်တယ်။ ပိုက်ဆံပေးရင် ရတယ်ဆိုပြီး တဗြားမိသားစုတွေထဲ ကျူးကျော်ပြီး ပျော်သလို နေလာလိုက်တယ်။ အဲဒီဘဝကသေတဲ့အခါကျတော့ ပရဒါရက လိုဆိုတဲ့ သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားတဲ့ကံကြောင့် ငရဲကျသွားပြန်တယ်။

စဉ်းစားကြည့် ကသေပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တုန်းက ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ တရားတွေ အားထုတ်တယ်။ တော်စွာ လျှော့စွာ ? ဘုန်းကြီးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကနေ လူပြည် သူငြေးသား ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဆုံးလိုက်တာနော်။ ဘာဖြစ်လို သူဆုံးသွားတာတုန်းဆိုရင် သူငြေးသားဖြစ်ခြင်း၊ ငွေကို ရေလို သုံးနိုင်ခြင်း၊ ရုပ်အဆင်းလှပခြင်း၊ အမျိုးသမီးတွေရဲ့မှုက်စိကျခြင်း ဆိုတာတွေလည်း ပါမှာပေါ့နော်။

အဲဒီလိုနဲ့ သူသည် အကျင့်စာရိတ္ထပုဂ်ပြားပြီး မကောင်းမှ တွေကို တွင်တွင်လုပ်တဲ့အခါ သေဆုံးတဲ့နောက် ငရဲ ရောက်သွားတယ်။ တတိယမြှာက် ဘဝမှာ ငရဲကျတယ်။ အဲဒီ ကံအရှိန် မကုန်သေးသမျှတော့ ငရဲမှာ ခံနေရတယ်။

ဘယ်အရာပဲဖြစ်ဖြစ် အရှိန်ဆိုတာ ကုန်သွားတာရှိတယ်။ rocket ဒုံးပျောင်မှ လောင်ချာနဲ့ ပစ်တင်လိုက်တဲ့အခါ အရှိန် ရှိသလောက်တော့ သွားနေမှာပဲ။ အရှိန်ကုန်ရင် ပြန်ကျတာပဲ။

ပဇ္ဈကဗုဒ္ဓ၏ အရှင်မြတ်တို၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၈၁

ကံဆိုတာလည်း အကျိုးပေးပြီး အရှင်ကုန်တဲ့အခါ ငရဲက သူ
ပြန်လွတ်လာတယ်။ ပြန်လွတ်လာတဲ့အခါမှာ အရှင်မပြင်းပေ
မယ့်လို့ လက်ကျွန်လေးတွေက ရှိနေသေးတယ်တဲ့။ ဥပမာ- လူ
တွေက ပစ္စည်းဝယ်တဲ့အခါ အဆစ်တောင်းချင်ကြတာ။ အဲဒီလို့ပဲ
ကံကတော့ တောင်းစရာမလို့ဘဲ အဆစ်ပေးလိမ့်မယ်။ ငရဲမှာ
အကျိုးပေးပြီးနောက် လူဘဝရောက်တဲ့အခါမှာ ယောက်ား
အဖြစ်နဲ့ မရောက်စေဘူး။ မိန့်ကလေးဖြစ်အောင် လုပ်ပေး
လိုက်တယ်။

ငရဲက တက်လာတဲ့သူဆိုတော့ သူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က
အင်မတန်မှ ပူးသတဲ့။ သူကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားတဲ့အချိန်မှာ
မိခင်မှာ ပူးလောင်မှုကို ခံစားနေရတယ်တဲ့။ အဲဒီလို့ ကလေးမျိုး
များတွေ့ရင် ငရဲက လာတယ်လို့သာ မှတ်ပေတော့။ အပူရှိန်က
မပြီးသေးဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကပူးလို့ မိခင်မခံနိုင်ဘူး။

မွေးလာပြီး တစ်အီမီလုံးက သူကို ဝိုင်းချစ်ကြတယ် မထင်
နဲ့။ မုန်းလိုက်ကြတာ၊ ကြည့်မရကြဘူးတဲ့။ အမေကလည်း မချစ်
ဘူး အဖေကလည်း မချစ်ဘူး၊ ညီအစ်ကို မောင်နှုမတွေကလည်း
မချစ်ဘူး။ ဒီကောင်မလေးကိုဝိုင်းမုန်းနေကြတာနော်။ ဘာကြောင့်
မုန်းမသိဘူး။ သူမြင်တာနဲ့ကို မုန်းတာပဲ။ ဒါက သူလုပ်ခဲ့တဲ့
ပရာဂါရိက ကံက လက်ဆောင်ပေးတာပဲဖြစ်တယ်။

မုန်းစရာအလုပ်တွေ လုပ်လာသည့်အတွက်ကြောင့် အမုန်း
ဓတ်တွေ သူထဲ စုပြုရောက်လာပြီး လူတကာရဲ့ ချုပ်ဖတ်ကြီး
ဖြစ်နေတယ်။ မိသားစုထဲမှာ ဘယ်သူကမှုမချစ်လို့ သူကို အီမီ
ကနေထွက်သွားအောင် “နှားမုန်းခြုထုတ်” လုပ်ပြီး ငယ်ငယ်နဲ့

ယောကျားပေးစား ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ယောက္ခမအီမီ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီအိမ်ကလည်း မူန်းလိုက်ကြတာ၊ တစ်ယောက်ကမှ သူကိုမကြည့်ဖြေကြဘူးတဲ့။ ယောကျားလုပ်တဲ့ သူကလည်း မကြင်နာဘူး၊ ပစ်ထားတယ်။

အဲဒီမှာ သူ ဘယ်လောက်ခံစားရတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်။ သူက ခံပြင်းအောင် လုပ်ခဲ့တာလော့။ ကံတရားက သူကို ဒက်ခတ်ခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ သူက သူတစ်ပါး သားမယားတွေ သွားစောကားလို့ သူကိုစိုင်းမူန်းတယ်။ ယောကျားလုပ်တဲ့သူက ပစ်ထားတာခံရတယ်။ ကြာတော့ သူခံနိုင်ရည်မရှိတော့လို့ သူ ယောကျားကို ပြောတယ်။ အမျိုးသမီးဆိုတာ ယောကျားက ကြင်နာမှ ဘဝမှုပျော်ရွင်နိုင်တာ။ အခုလို မကြင်မနာ ပစ်ထားတယ်ဆိုတဲ့အခါမှာ ဘယ်လောက် ခံစားရတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်တဲ့။ “သူကို ကွာလိုက်ပါ၊ သူမိဘအိမ်ပြန်နေမယ်”။

အဲဒီလိုကျေတော့လည်း သူကို ဆက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ဖို့ ကိုယ်တော်ချောက ကွာမပေးဘူး။ ကွာသာ မကွာဖော်တာ၊ ကြင်နာမှုကိုတော့ မပေးဘူး။ ဆက်ပြီးတော့ ဒုက္ခရောက်မှ တယ်။ ဒါကလည်း ကံက စီမံဖန်တီးပေးလိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ အပြစ်ဒက် ခပ်လိုက်တယ်။ သူဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုမှုမဖြစ်ဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့တစ်ရက်မှာ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြဖို့ စိတ်ကြတယ်။ သူအမျိုးသားက “စားစရာ သောက်စရာတွေ စီမံ၊ မနက်ဖြန့်ကျင့်လာခေါ်မယ်”လို့ သူကိုပြောတယ်။ သူကတော့ အဟုတ်ထင်းစီးစားစရာ သောက်စရာတွေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ အခြားရုပ်ပိုင်း ပရိသတ်တွေနဲ့ ချက်ပြုတဲ့ဖြူး စောင့်နေတာ။ ဘယ်သူကမှ သူကို လာမခေါ်

ပရ္မဂကဗ္ဗာ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၄၃

ဘူး။ အချိန်တန်တဲ့အခါ ဘယ်သူမှုမခေါ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သွားကြရအောင်ဆိုပြီး ရထားစီးပြီး သူအခြားရုပ်ရိသတ်နဲ့ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေတင်ပြီး ဥယျာဉ်ဘက်ကို ပျော်ပွဲစား ထွက်လာတယ်။

အဲဒီအာချိန်မှာ ဂန္ဓမာဒတောင်မှ ပရ္မဂကဗ္ဗာ အရှင်မြတ်တစ်ပါးက နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားရာကထပြီး လောကကြီးကို ရှုံးတယ်။ နိရောဓသမာပတ်မှထတဲ့အခါ အစာအာဟာရက အရေးတကြီး လိုအပ်တယ်ပေါ့။ ခုနှစ်ရက်လုံးလုံး အစာ မစားတဲ့ အခါ ထမင်းအသက်(၇)ရက်ဆိုတဲ့အတိုင်း နိထက် ပိုနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အစာအာဟာရ အနေ့တကြီး လိုအပ်လို့ လျှော့နှင့် မယ့်ပုဂ္ဂိုလ် ကြည့်တယ်။ “ဗာရာဏသီက သူငွေးသမီးတစ်ညီး စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေ မြင်းရထားပေါ်တင်ပြီး အခြားရုပ်တွေနဲ့ ဥယျာဉ်ထွက်လာတယ်။ သူဆီ ဆွမ်းပို့မယ်” ဆိုပြီး ပရ္မဂကဗ္ဗာက သပိတ်လေးပိုက်ပြီး ဘွားကနဲ့ ကြေရောက်လာတယ်။

ယောက်ဘားကလာမခေါ်လို့ စိတ်ညစ်ပေမယ့် ပရ္မဂကဗ္ဗာ ကြေလာတဲ့အခါ အတော်လေး စိတ်ကြည်နဲ့မှုရလာတယ်။ “ငါ ကံနှယ် ဆီးလိုက်တာ။ အခု ပရ္မဂကဗ္ဗာကြီးတွေ၊ တုန်းကံကောင်းအောင် ငါလှပ်မှပဲ” ဆိုတဲ့ အတွေးလေးဝင်လာတယ်။ သဖွားတရား ဖြစ်လာလို့ ပရ္မဂကဗ္ဗာကြီးတွေ သပိတ်တောင်းပြီး ပါလာတဲ့ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေ မွန်မွန်မြတ်မြတ် သပိတ်ထဲထည့်တယ်။ ပါလာတဲ့ ကြောပန်းခိုင်က ကြောဖက်တွေကို သပိတ်အောက်ကထား၊ အပေါ်က ကြောဖက်ကြီးတစ်ခုဖူးပြီး ကြောပန်းခိုင်ကြီးနှင့်တကွ သပိတ်ကိုယူသွားပြီး ပရ္မဂကဗ္ဗာကြီးကိုလှုံးတယ်။

စိတ်ထဲမှာ တခြားကိစ္စတွေနဲ့ စိတ်ညစ်စွမ်းနေရတဲ့အခါန်
အခုဝံယာစရာတစ်ခုကြုံရတာ။ စေတနာထက်ထက်သန်သန်နဲ့
လျှပြီး ဆူတောင်းလိုက်တယ်။ “တပည့်တော်မ ဒီ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုကြောင့် ဟောဒီကြာပန်းလေးလို ဖြစ်လေရာ ဘဝမှာ
လူတကာမြတ်နဲ့မှုကိုခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရပါလို၏”တဲ့။

သူမှာ လူတကာရဲ့ အမှန်းခံနေရတာ မဟုတ်လား။
ဒါကြောင့်မို့ လူတကာက ချစ်ခင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရပါလို၏လို
ဆူတောင်းတယ်။ မြန်မာတွေလည်း ဆူတောင်းကြတယ်လေ
“မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ၊ အသံကြား သနားပါစေ” တဲ့။

မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အသံ
ကြား သနားပါစေဆိုတာ သူတောင်းစားအသံမှ မဟုတ်တာ။
အဲဒီလိုကြီးတော့ ဆူတောင်းလို မကောင်းဘူး ထင်တယ်နော်။
အခု သူငြေးသမီးကလည်း “ဟောဒီ ကြာပန်းကလေးကို လူ
တကာ ချစ်ခင်ကြသလို မြတ်နဲ့ကြသလို သူလည်း လူတကာ
ရဲ့ ချစ်ခင်မှုကို ရရှိရပါလို၏”လို ဆူတောင်းတယ်။ ဒါက ပထမ
ဆူတောင်းဖြစ်တယ်။

ဒုတိယဆူတောင်းကတော့ “အခုလို အောက်တန်းကျတဲ့
သူဗြိမှန်ရတဲ့ အမျိုးသမီးဘဝမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ပါရစေနဲ့”
တဲ့။

ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လားတော့ မသိဘူးနော်။ ဘယ်သူက
ပြုလို ဘယ်သူက နှတာလဲဆိုတာတော့ မသိဘူးနော်။ အမျိုး
သမီးဘဝ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ဆိုတဲ့ ဒုတိယမြောက်
ဆူတောင်းပြီး “အလွန်စက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့ မိခင်ရဲ့ဝမ်းထဲ

ပရွေကဗ္ဗ္ဗို အရှင်မြတ်တိုင် ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၈၅

မှာ သန္တတည်ပြီး ဘယ်တော့မှ မမွေးဖွားရပါလို၏။ မွေးကြိုင် နေတဲ့ ကြာပန်းထဲမှာသာ သန္တတည်ပြီး မွေးဖွားရပါလို၏” လို တတိယမြောက် ဆုတောင်းလိုက်တယ်။

စတုတွေမြောက်ကတော့ “အရှင်မြတ်သိတဲ့ တရားထူး တရားမြတ်ကို ကျွန်ုပ်သိပါရစေ”တဲ့၊ နောက် ပန်းခိုင်ကြီးကိုလျှပြီး ဤကြာပန်းခိုင်ကြီးသည် အဆင်းလှ၊ အနဲ့မွေးသလို သူ့ရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ကလည်းပဲ လုပ်မွေးကြိုင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ပါရစေဆိုပြီး ပွဲမြောက် ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ ငါးမျိုးတောင် တောင်းတာ နော်။

အဲဒီလိုဆုတောင်းလိုက်တဲ့အခါ ပရွေကဗ္ဗ္ဗို အရှင်မြတ်
က-

ဣန္တိတဲ့ ပတ္တိတဲ့ တုယ့်၊ ဒီဇ္ဈာဟဝ သမီးမျှတဲ့၊

သမ္မ ပူဇော် သက်ပြီ၊ ဝဏ္ဏာ ပန္နရသာ ယထာ” တဲ့။

“ဘု-ရက်နေ့မှာ လပြည့်ဝန်းကြီး ပြည့်ပြည့်ဖြီးဖြီး ရှိသလို သင့်ရဲ့အကြံအစည်တွေ လိုအင်ဆန္တတွေ မှန်သမျှ ပြည့်ဝပါစေ” လို ဆုပေးတယ်။ ပရွေကဗ္ဗ္ဗိုအရှင်မြတ်က ဆုပေးပြီး သူလူ၏ လိုက်တဲ့ အာဟာရပါတဲ့ သပိတ်ကိုပွေ့ပြီး ကောင်းကင်ပုံတက် သွားတယ်။

သူငွေးသမီးလေးက ဝမ်းသာလိုက်တာတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ သိပ်ဝမ်းသာပြီး ပိတ်တွေဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ပိတ်ရဲ့အရှိန်၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှုရဲ့ အရှိန်ကြောင့် သူလုပ်ထားတဲ့ ကံခိုးဟာ ကုသိုလ်သွား တယ်တဲ့။ ကုသိုလ်ကံရဲ့ အကျိုးဆိုတာ ဟိုဘဝကျေမှ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဘဝမှာလည်း အကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ သတိထားရ

မယ်။ ဒီဘဝမှာတင်ပဲ အတိတ်ဘဝက လုပ်လာတဲ့ အကုန္ပဏီလ်
ကံတွေ မြန်မြန်ကုန်သွားတယ်။

လူတကာ အမှန်းခံရတယ် ယောကျိုးလုပ်တဲ့သူရဲ့ အမှန်း
ခံရတယ်။ အားလုံးမိသားစုတွေနဲ့ အမှန်းခံရတယ်ဆိုတဲ့ ဆိုးကျိုး
တွေ ကုန်သွားတယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓအား လျှိုဒိန်းရတဲ့ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုကြောင့် အကုသိုလ်ကဲ ကုန်သွားတယ်။ ဒီဘဝမှာပဲ
ကုသိုလ်ကဲက အကျိုးပေးလိုက်ပြန်တယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓကို ဆွမ်း
လှုံးလိုက်လို့ ပိတိဖြစ်လိုက်တာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ပူလောင်
နေတာလည်း အေးခြားသွားတယ်တဲ့။

ဒါနကုသိလ်ကို ကြီးစားပြုလုပ်ရင် ဒီဘဝမှာပင်ရတယ်။
ဒီဘဝ ကျောင်းဆောက်လျှော့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီဘဝမှာပဲ အိမ်
ကောင်းကောင်းရတယ်။ ဒီဘဝ ကားလျှော့ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီဘဝ

ပဇ္ဈကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တို၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၈၇

မှာတင် ကားမီးရတယ်။ စေတနာ ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုတွေလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီဘဝမှာပဲ ကောင်းကျိုး
ချမ်းသာတွေ ရတယ်လို့ခိုတယ်။

အဲဒီလို ဒီသူငွေးသမီးမှာ အတိတ်က အန္ောင့်အယုက်
ဖြစ်နေတဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေကုန်ပြီး ကုသိုလ်ကံရဲ့ အကျိုးတရား
တွေ ဒီဘဝမှာပဲ ပေါ်လာပြီး အားလုံးရဲ့မေတ္တာကို ပြန်ရသွား
တယ်။ အမျိုးသမီးဘဝမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တွေ ဆက်လုပ်ပြီး သေတဲ့အခါ တာဝတီသာနတ်ပြည် ပဒ္ဒမှာ
ကြာချပ်ကြီးရဲ့အလယ်မှာ ကိုယ်ထင်ရှားဖြစ်တယ်။

ပဒ္ဒမှာကြာချပ်ကြီးမှာ ဓမ္မဗျားလို့ သူကို မဟာပဒ္ဒမ
နတ်သားလို့ ခေါ်တယ်။ သူ့စိမာန်မှာလည်းပဲ ပဒ္ဒမှာကြာပန်း
တွေနဲ့ တန်ဆောင်ထားတယ်။ သူ ဘယ်နေရာသွားသွား သူ
ခြေထောက်အောက်က ပဒ္ဒမှာကြာပွင့်တွေ လိုက်ခံနေတယ်တဲ့။
ပစ္စကဗုဒ္ဓိကို ဆွမ်းလျှုံလိုက်တဲ့ စေတနာစွမ်းအားကြောင့်
နတ်ပြည်မှာ အဆင့်မြင့်မြင့်ခံစား စံစားရပြန်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဗာရာဏာသီပြည် ဘုရင်ကြီးမှာ ဟောင်းမ
ပိဿံ နှစ်သောင်းလောက်ရှိတဲ့ထဲက ဘယ်သူမှ နန်းလျာမျိုးစွေ
မျိုးဆက်မရဘူး။ ဘုရင်ကြီးမရှိရင် နောက်ထပ် နန်းလျာဆက်ခံ
မယ့် သားရအောင် ကြီးစားနေတဲ့အချိန်မှာ နောက်ဆုံး ဘုရင့်ရဲ့
မိဖုရားခေါင်ကြီးက အိမ်မက်မက်တယ်။ ကိုယ်ဝန်လွှယ်ရတဲ့
သားသမီးမျိုး ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဥယျာဉ်ထဲမှ ရေကန်ကြီးထဲ ဖူးပွင့်
နေတဲ့ကြာင့်မှာ သားကလေးတစ်ယောက် ရတယ်လို့ အိမ်မက်
မက်တာနဲ့ အခြားရပ်ရိုသတ်တွေနဲ့ ဥယျာဉ်ထွက်ပြီး သွားကြည့်
ကြတယ်။

ရေကန်ထဲမှ ကြာဖူးကလည်း အင်မတန်မှုလှပတယ်။ မိဖုရားကြီးကိုယ်တိုင် ရေထဲဆင်းပြီး အဲဒီကြာဖူးကို ခုံလိုက် တဲ့အခါမှာ ရွှေရုပ်ကလေးလိုလှတဲ့ သားလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီသားက တဗြားမဟုတ်ဘူး၊ ခုနက မဟာဗုဒ္ဓမနတ်သား စုတေပြီး ကြာဖူးထဲမှာ သံသေးစေ လူသား လာဖြစ်သူ ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လူလာဖြစ်တုန်းဆိုရင် သိကြားမင်းကြီးက တိုက်တွေးတယ်။ “ဗာရာကာသီမင်းကြီးမှာ ထိုးနန်းဆက်ခံမယ့် သားလိုနေတယ်။ အဲဒီကြာ့င့် လူပြည်ကိုသွားပြီး ပါရမိဖြည့်ပါ” တဲ့။

ဒီနေရာမှာ ဒီလိုလုပ်လို့ ရနိုင်သလားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ရနိုင်တယ်၊ သတ္တဝါတွေ စိတ်ညွှတ်တဲ့နေရာမှာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အခုခေတ် ပြောကြတယ် မဟုတ်လား။ “သိုက်ကလာတယ် သိုက်ကခေါ်တယ်” ဆိုတဲ့ စကား။ စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် လူဆိုတာ သုကံနဲ့သွားတာမို့ ခေါ်လို့ရော ရနိုင်သလားလို့ ဆိုရင် ရနိုင်တဲ့နည်း ရှိတယ်လေ။ သေခါနီး တွေ့ဝေမီန်းမော နေတဲ့အချိန် လှပတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုပြထားရင် လူဆိုတာ လိုချင် စိတ်က ပေါက်သွားတယ်။ လှပတဲ့အာရုံတစ်ခုကိုပြရင် မသေမီ အဲဒီဘက် စိတ်ညွှတ်သွားတယ်။ အဲဒီလို့ စိတ်ညွှတ်သွားအောင် လုပ်ခြင်းသည်ပင်လျှင် ခေါ်ယူတဲ့သဘောပဲဖြစ်တယ်။

အခုလည်း “လူပြည်ကိုသွားပါ၊ အထက်နတ်ပြည် မသွားပါနဲ့ ပါရမိဖြည့်ရအောင် လူပြည်ကို စိတ်ညွှတ်လိုက်ပါ” လို့ သိကြားမင်းက တိုက်တွေးတယ်။ စိတ်ညွှတ်လိုက်တာနဲ့ လူပြည် ရောက်တာပဲ။ စိတ်ညွှတ်တာက အင်မတန်မှ စွမ်းရည်သတ္တိ ရှိတယ်။

ပဒ္ဒကမ္မဒီ အရှင်မြတ်တိုင်၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၈၉

မိမိသာရဟရှင်ကြီး သောတာပန်ပဲ။ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်း ဒကာဖြစ်ပြီး သေတဲ့အခါ ဇနဝသာ ဆိုတဲ့ ဘီလူး သွားဖြစ် တယ်။ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုရင် အဲဒီဘုံဘဝမှာ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့တော့ သေခါနီးမှာ စိတ်က အဲဒီညွတ်နေတယ်။ ကိုယ်က တမင် လုပ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်က အဲဒီဘက်ကို ညွတ်နေတာ။ ဒါကြောင့် တာဝတီသာနတ်ပြည်တို့ တုသိတာနတ်ပြည်တို့မှာ မဖြစ်ဘဲ စထုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံမှာ ဝေသာဝဏ် နတ်မင်းကြီးရဲ့ အခြားရဲ့ နတ်ဘီလူးကြီး သွားဖြစ်တာ။ အဲဒီလို စိတ်ညွတ်တာ၊ စွဲလမ်းတာကို စာပေကျမ်းဂန်မှာ နိကန္တီ လို့ခေါ်တယ်။

မြန်မာပြည်မှာ ဒုတိယကမ္မာစစ်တုန်းက လေယာဉ်ပျော် ပျက်ကျပြီးသေတဲ့ လူဖြူတွေ မြန်မာမိခင်ဝမ်း ဝင်စားပေမယ့် သူတို့ အတိတ်ဘဝတုန်းက အဖြူတွေချည်းပဲမြင်ပြီး အဖြူ။ အသိုင်း အရိုင်းကို စိတ်ကစွဲနေတယ်။ ဒါကြောင့် မြန်မာမိဘကမွေးလာတဲ့ ကလေးဖြစ်ပေမယ့် ငွေရောင်ဆပ်နဲ့ ဥရောပ အသားအရောင်နဲ့ ဖြစ်နေတာတွေရှိတယ်လေ။ ရှုပန်သေပြီးတော့ ဝင်စားတဲ့လူက ရှုပန်နဲ့ ရုပ်တုံးနေတယ်။ ဘာဖြစ်လိုတုန်းဆိုရင် စိတ်စွဲနေလိုပဲ။ အဲဒီလို စိတ်စွဲကို နိကန္တီ လို့ ခေါ်တာပဲ။

အဲဒီတော့ ဒီမင်းသားလည်းကြည့်၊ ပဒ္ဒမ္မာကြောပွင့်ထဲမှာ ဖြစ်တယ်။ မိဖုရားကြီးက အီမီမက်အရ သွားကြည့်လိုက်တော့ ထူးခြားတဲ့ ကြောဖူးကြီးကို မြင်တယ်။ သူကိုယ်တိုင် ရေအိုင်ထဲ ဆင်းပြီး ကိုင်လိုက်တဲ့အခါန်မှာ ကြောဖူးကြီးက ပွင့်လာပြီး ရွှေရှပ် ကလေးလို လှပတဲ့ မင်းသားလေးကို တွေ့ရတယ်။ ဝမ်းသာ အားရ “ငါ သားရပြီ” လို့ မိဖုရားကြီးက အော်လိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့

ဟာရာဏသီပြည်မှာ ထိုးနှစ်းဆက်ခံမယ့် မင်းသားလေးတစ်ဦး ရလာတယ်ပေါ့။

ဘုရင်ကြီးက သားအဖြစ် မွေးစားပြီး နှစ်းတော်မှာ ယူယူ ယယ ထားတယ်။ ယူယလွန်းအားကြီးတော့ အယုအယခံတဲ့ လူက စိတ်ပျက်တတ်တယ်ပေါ့။ အစားအစာတွေ လာပေးလို မင်းသားလေးစားတယ်ဆိုရင် ဘုရင်ကြီးက အဲဒီလူကို အသပြာ တစ်ထောင် ဆုချေတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ တိုင်းသူပြည်သားတွေက ကောင်းမြို့ရာရာ အစားအသောက်မျိုးစုံလုပ်ပြီး မင်းသားလေးဆီ လာပို့ကြတယ်။ “ဒါလေးစားကြည့်ပါဉီး၊ ဒါလေး သောက်ကြည့် ပါဉီး” ပြောကြတယ်။။ အဲဒီလိုနဲ့ မင်းသားလေး ကြီးလာတယ်။

အစားအစာတွေ ယူလာပြီး “ဟိုဟာလေး စားပါဉီး၊ ဒါလေး စားပါဉီး”နဲ့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ စားရတာ မဟုတ်ဘဲ သူများက ဂိုင်းအုပြီးပြောတဲ့အခါ ကြာတော့ ဒီမင်းသားက စိတ်ညွစ်လာ တယ်။ နှစ်းတော်ကနေ အပြင်ထွက်သွားတယ်။ အခြားအချုပ် ပရီသတ်တွေက နောက်ကလိုက်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပစ္စာဗုဒ္ဓိတစ်ဆူက မင်းသားလေး ဘဝကို ကြည့်လိုက်တယ်။ မင်းသားလေးဟာ သာမန်မဟုတ်ဘဲ ပါရမီပြည့်နေတဲ့ မင်းသားဖြစ်လို သူကို လမ်းခင်းပေးတဲ့အနေနဲ့ ပစ္စာဗုဒ္ဓိက သူရှုံးရောက်လာတယ်။

ပစ္စာဗုဒ္ဓိ ကြလာတာ မြင်တဲ့အခါ မင်းသားက “ကိုယ်တော်၊ ဒီမလာနဲ့၊ ဒီမလာနဲ့၊ ဒီလာရင် ဟိုဟာစားပါဉီး၊ ဒီဟာစားပါဉီး ဂိုင်းအုပြာလို ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”တဲ့။ အဲဒီလို ပြောလိုက်တဲ့အခါ ပစ္စာဗုဒ္ဓိက နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး တောထဲ

ကြွေသွားသတဲ့၊ ပစ္စကဗုဒ္ဓိကြွေသွားတော့ သူက တွေးမိပြန်တယ်။ “ငါပြောလိုက်လို့များ စိတ်ဆိုးသွားသလား မသိဘူး။ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ နောက် တောင်းပန်ဖို့ လိုက်သွားမယ်ဆိုပြီး တောထဲ လိုက်သွားတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ မင်းသားလေးဟာ ကြသိပတန တောကြီးထဲ ရောက်သွားတယ်။ တောသမင်တွေ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ်နဲ့ မြှက်စားနေတာကို တွေ့ရတယ်။ “ဟန်ကျလိုက်တာ၊ သူတို့ စားချင်တာစား၊ မစားချင် ဒီအတိုင်းနေ၊ လွှတ်လပ်လိုက်တာ။ သူတို့ကို လာပြီး ဒါလေးစားပါဦးလို့ လာပြောတဲ့လူ တစ်ယောက်မှုမရှိဘူး။ လွှတ်လပ်လိုက်တာ။ ငါမှာတော့ မလွှတ်လပ်ဘူး။ ဒီသမင်တွေ ကိုယ်စားချင်တာ စားလိုရတယ်” ဆိုတဲ့အတွေး ဝင်လာတယ်။

တောထဲ ရောက်တဲ့အခါ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ သိတင်းသုံးတဲ့ ကျောင်းလေးကို တွေ့ရတယ်။ ကျောင်းသံနှုန်းထဲ ဝင်သွားတဲ့ ခြေရာတွေလို့ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ရှိနိုင်ကြည့်တယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓိကို မတွေ့ရဘူး။

“သြော်- ဒီအထဲက အင်မတနှမူ ပြိုမ်းချမ်းတာပါလား။ ဒီကိုယ်တော် ဒီထဲနေတာဟာ အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ စီးပွားရေးကိစ္စတွေတွေးဖို့နေတာ မဟုတ်လောက်ဘူး။ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပြီး ကိုယ်အကျိုးရှိတဲ့ တရားကို အားထုတ်ဖို့ ဒီထဲနေတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီလို အေးချမ်းတဲ့ နေရာလေးမှာ ဒီလို တရားမျိုးလေးတွေ နှလုံးသွင်းပြီးနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ” လိုဆိုပြီး ကျောင်းတွင်းမှာ ခကာထိုင်ရင်း တရားနှလုံးသွင်းလိုက်တာ ပစ္စကဗုဒ္ဓိအဖြစ် ရောက်သွားတယ်။

ပစ္စကဗုဒ္ဓိဖြစ်သွားတဲ့အခါ သူမြင်ခဲ့တဲ့ အာရုံတွေကို
ထုတ်ဖော်ပြသတဲ့အနေနဲ့ ဒီဂါထာကိုရွှေတ်ဆိုပြီး တရားဟော
တာပဲ။

“မိဂါရ အရည်မှို ယထာ အာပဒ္ဒါ၊
ယေနိစ္စက် ဂါဌတိ ဂေါစရာယာ။
ဝိညာ့ နရော သေရိတံ ပေကျမာနော၊
ကော ဝရေ ဓရိသာဏာပျို့” တဲ့။

“အာပဒ္ဒါ- ချည်နှောင်ထားခြင်း မခံရတဲ့ အရည်မှို
မိဂါရ- တောထက သမင်သည် ဂေါစရာယာ- အစာဓားဖို့ရာ
အတွက်၊ ယေနိစ္စက်- မိမိအလိုရှိရာ အပ်သို့ ဂါဌတိ ယထာ-
သွားနိုင်သလို” (ဝါလည်း သွားချင်တယ်တဲ့။)

ဒါလေးတားပါဉီး၊ ဟိုဟာလေးတားပါဉီးနဲ့ သူများပြောတဲ့
နောက် လိုက်ပြီးတော့ မလုပ်ချင်ဘူးပေါ့နော်။

“ဝိညာ့ နရော- ပညာရှိတဲ့လူသားသည် သေရိတံ- ကိုယ့်
ဆန္ဒရှိရာ ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့အနေအထားကို အပေကျမာနော-
ရှုမြင်သုံးသပ် အမြတ်တနီးလိုလားခဲ့ပါလျှင် ဓရိသာဏာပျို့-
ကြံးချိသည်တစ်ခွေင်းတည်းသာရှိသလို ဒော ဝရေ- တစ်ဦး
တစ်ယောက်တည်းသာ နေထိုင်ကျွင့်သုံးရာ၏။”

ဒီ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်ဟာ အလောင်းလျာဘဝမှာ
အမှားတွေလုပ်ခဲ့မိသည့်အတွက် အမျိုးသမီးဘဝ ရောက်တယ်။
လူတွေ အမှန်းခဲ့ရတယ်။ နောက်မျှပြန်ပြီး လမ်းကြောင်းတည့်လို့
ပစ္စကဗုဒ္ဓိအဖြစ် ရောက်ရှိရတယ်။

ဘဝသံသရာဆိတာ အင်မတနှစ် ကြောက်စရာကောင်း
တယ်လို မှတ်သားနာယူ ကြပြီးတဲ့အခါမှာ ကိုယ်ဆန္ဒရှိရာ
လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် အတွယ်အတာတွေ ကင်းပြတ်မှာသာ ဖြစ်နိုင်
မယ်။ အတွယ်အတာတွေ မကင်းပြတ်သေးသမျှ ကိုယ်ဆန္ဒရှိရာ
လုပ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အတွယ်အတာ ကင်းရာ
ကင်းကြောင်း အကျင့်တရားတွေကို တစ်ဦးတည်းနေပြီး ကျင့်ကြ
ကြီးကုတ် အားထုတ်ကြရမှာဖြစ်တယ်လို ကိုယ်စိုက်ယိုစိ သဘော
ကျပြီး ကျင့်ကြကြီးကုတ် အားထုတ်တော်မူနိုင်ကြပါစေကုန်
သတည်း။

သာဓိ ... သာဓိ ... သာဓိ

ပစ္စကဗုံခါ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင် အပိုင်း (၅)

သာသနာတော်နှစ် ၂၂၂၆-ခုနှစ်၊ ကောဇ သတ္တရာန ၁၃၃၄-ခုနှစ်၊ ပါခေါင်လပြည့်ကျော်(၆)ရက်၊ ၂၀၁၂-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ(၇)ရက်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက်၊ သီရိ မဂ္ဂလာလမ်း၊ ကံမြိုင်ကျောင်းတိုက် မွားရုံးဘတ္တင်း ဆင်ယင်ကျင်းပ မြှုလုပ်အပ် သည့် ဓမ္မသာင် အမေးအနားဝယ် ဒဂုံးမြို့နယ်၊ ယဉ်းကိုယ်တက်ကွန်ဖို့ အလုပ် ဘုရားလမ်း၊ အမှတ်(၃၉)နောက်ဝင်း၊ မြတ်ဘုန်းခန့် သမီး-မြို့ကြော်မြို့ မိသားစုတို့၏ အမတာဒါနဓမ္မဝါန အဖြစ်ဖြင့် ဟောကြားအပ်သော “ပစ္စကဗုံခါအရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့်ဓမ္မအမြင် အပိုင်း(၅)” တရားဒေသနာတော်။

ဒီကနေ့ (၆)ပါးမြောက် ပစ္စကဗုံခါအရှင်မြတ်ရဲ့ ဘဝနဲ့
ဓမ္မအမြင်မှ စတင်ဟောပါမယ်။

ပစ္စကဗုံခါ အလောင်းလျာတွေဟာ သာမဏ်အားဖြင့်
လူတွေထဲကလူပါပဲ။ သို့သော် စိတ်ခါတ်ရေးရာ အင်မတန်းဖြင့်
မြင့်မားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တယ်။ သာမဏ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တွေးသလို
မတွေးဘဲ အလွန်ကြည့်တတ် မြင်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ
ဖြစ်တယ်။ ပါရမိရင့်သနပြီးသားဖြစ်လို့ သာမဏ်ကိစ္စလေးတစ်ခု
ကိုပင် ထူးခြားတဲ့အမြင်ဖြင့် ရှုမြင်သုံးသပ်ပြီး တရားထူး တရား
မြတ် ရရှိသွားကြတယ်။

သာမဏ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေအဖို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြံတွေ့နေရတဲ့
အရာတွေဟာ ဘာမှုမထူးသလို ဖြစ်နေကြတယ်။ ဘယ်သူမှ
ထူးပြီးတော့ မမြင်တတ်ကြဘူး။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မြင်တွေ့နေရတဲ့

ပရွေကဗုဒ္ဓဘာသုမြတ်တိုင်၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၈၉

အရာတွေအပေါ်မှာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်မှုဆိတာလည်း ထူးခြားမှု မရှိကြဘူး။ ဒါကြောင့် ထူးခြားတဲ့ ဉာဏ်အမြင်ဆိတာလည်း ဖြစ်မလာဘူးပေါ့။

ပရွေကဗုဒ္ဓဘာသုမြတ်တွေကတော့ ကြည့်ပဲ မြင်ပဲ သူများနဲ့ မတူဘူး။ ထူးခြားတဲ့အမြင်တွေနဲ့ ကြည့်တတ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် ဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်လို့ တရားထူး တရားမြတ်တွေ ရကြတယ်။ သို့သော သာမဏ်နဲ့ရတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်သချ်နဲ့ ကမ္မာ တစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ပြီးမှသာ ရကြတာဖြစ်တယ်။

ဧလေးဘသချ် နှင့် ကမ္မာတစ်သိန်း

ဘုရားတစ်ဆူနဲ့ တစ်ဆူကြားမှာ ကမ္မာပေါင်း မည်မျှကြာ တယ်ဆိတာ မမှတ်သားနိုင်လောက်အောင် ကြာတယ်။ အဲဒီလို ကြာတဲ့အချိန်ပိုင်းကို တစ်အသချ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဥပမာ-ဂါတာမဘုရားအလောင်းနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် ဒီပက်ရာမြတ်စွာ ဘုရားထံမှ နိယတဗ္ဗာဒီတ်ပန်း ဆင်မြန်းခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဒီပက်ရာ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ကောဏ္ဍာည် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အကြားမှာ မရောမတွက်နိုင်တဲ့ အသချ်တစ်ခု လွန်မြောက်ခဲ့တယ်။

နောက်တစ်ခါ ကောဏ္ဍာည် ဘုရားနဲ့ မင်္ဂလာ ဘုရားအကြား မှားလည်းပဲ မရောမတွက်နိုင်တဲ့ အသချ်တစ်ခု လွန်မြောက်ခဲ့ တယ်။ အဲဒါက ဒုတိယအသချ်တစ်ခု၊ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ တွက်တာ နော်။

အဲဒီတော့ အသချိကို တစ်ချိုက လေးဂဏန်းလည်း
ပါသေးတယ်၊ အသချိုလည်း ဆိုသေးတယ်လို့ ပြောကြတယ်။
အသချိုဆိုတာ မရေမတွက်နိုင်ဘူး။ မရေမတွက်နိုင်တာ
ဘာဖြစ်လို့ (၄)နဲ့ ပြောရသလဲဆိုရင် မရေမတွက်နိုင်တဲ့ အသချို
ကမ္မာပေါင်း (၅)ခါကြံ့ခဲ့တယ်လို့ဆိုလိုတာ။ ရေတွက်လို့ ရတာက
တစ်သိန်းပေါ့။

ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တွေကျတော့ ရေတွက်လို့မရတဲ့
အသချိုကမ္မာပေါင်းက (၂)ကြိမ် ကြံ့ခဲ့ပြီး ရေတွက်လို့ရတာ
တစ်သိန်းဆိုတော့ “နှစ်အသချိုနဲ့ ကမ္မာတစ်သိန်း” လို့ ဒီလို့
ဆိုတာပေါ့။

ရှင်သာရိပုတ္ထရာတို့ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် တို့လို့ အဂ္ဂ
သာဝကတွေကျတော့ “တစ်အသချိုနဲ့ ကမ္မာတစ်သိန်း” ပါရမိ
ဖြည့်ရတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ကျေနပ်စရာ ကောင်းတာက ဘုရား
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အလွယ်တကူဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ပါရမိ
တွေ ဖြည့်ခဲ့လို့ ဘုရားဖြစ်ရတာ။ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ
လည်း သာမန်နဲ့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်တယ်
ဆိုတာလည်း သာမန်နဲ့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ အခုလို ထူးခြား
မွန်မြတ်တဲ့ ပါရမိတွေကို ကမ္မာအသချိုကြာအောင် ဖြည့်ကျင့်မှု
ဖြစ်တယ်။ အကြောင်းနဲ့အကျိုး အင်မတန်မှ ဆီလျှော်တယ်လို့
ဆိုရမယ်။

မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့တရားတွေဟာ အကြောင်းနဲ့အကျိုး
တိတိကျကျဟောထားတာတွေချဉ်းပဲ။ သာမန်အားဖြင့် လက်ခံ

ရတဲ့ အရာမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို လက်တွေ့ သိရှိပြီး ကျင့်ကြံကြီးကုတ် အားထုတ်နိုင်တယ်။ အဲဒီ ပါရမီလမ်းကြောင်း လျောက်မယ်ဆိုရင် လူတိုင်း ဘုရားဖြစ်နိုင်တာပဲပေါ့။

မဟာယာန ကျမ်းစာတွေအရဆိုရင် ဗုဒ္ဓပီဇ္ဈာနိတဲ့ ဘုရား မျိုးစေသည် လူတိုင်းမှာရှိတယ်။ လူတိုင်း ဘုရားဖြစ်ပြီးမှ နိဗ္ဗာန် ဝင်တယ်လို့ မဟာယာနတွေ အယူအဆရှိတယ်။ သူတို့မှာ ordination (ရ)ခုရှိတယ်။ ပထမက Initial ordination ကိုရင်ဝတ်တယ်ပေါ့။ ဒုတိယက ဘိက္ဗ ordination (သီ) Higher ordination ရဟန်းအဖြစ် ခံယူတယ်ပေါ့။ တတိယမြောက်က ဟောမိသတ္တာ ordination လို့ခေါ်တယ်။ ဘုရားအလောင်းအဖြစ် ခံယူတယ်တဲ့။ အဲဒါကတော့ ပိုမြင့်တယ်လို့ ပြောတယ်။

အဲဒါတော့ လူတိုင်း ဘုရားဖြစ်ရမယ် ဘုရားအဖြစ်နဲ့သာ နိဗ္ဗာန်ကိုသွားရမယ်၊ ဟောမိသတ္တာယာနလို့ဆိုတဲ့ အမြတ်ဆုံးယာဉ် ကို စီဖြေမှ ဘုရားအဖြစ်နဲ့သာ နိဗ္ဗာန်ကိုသွားတယ်ဆိုတဲ့ အမိပါယ် နဲ့ “မဟာယာန great vehicle” လို့ ခေါ်တာ။ ပကတိသာဝက သို့မဟုတ် မဟာသာဝက ဆိုတဲ့ တပည့်အနေနဲ့ နိဗ္ဗာန်ဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတော့ ဟိနယာန လို့ သူတို့က နှိမ့်ချုပြီး ခေါ်ထားတယ်။ အောက်တန်းကျတဲ့ယာနလို့ ဒီလို့ပြောတာနော်။ တပည့် အဖြစ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုဝင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဟိနယာန လမ်းကြောင်းက ဝင်တာဖြစ်တယ်။

မြတ်ပုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမအရ လူတိုင်း ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ဘုရားဖြစ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေရှိတယ်။ ဘုရားအဖြစ်ကိုဆုပါန်ပြီး ပါရမီတွေဖြည့်ကျင့်လို့ နိယတဗျာဒီတ်ပန်း ဆင်မြန်းဖို့ အကြောင်း

အကျိုး ညီညွှတ်ပြီဆိုရင် နိယတ္ထားခိုက်ပန်း ဆင်မြန်းရမယ်။ နိယတ္ထားခိုက်ပန်း ဆင်မြန်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ လွှဲချော် သွားတယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။

ပစ္စကပ္ပွဲတို့ အဂ္ဂသာဝကတို့လို ဆုပန်ခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လည်း ဆုပန်ချက်အတိုင်း နောက်က ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို လုပ်ရင်းနဲ့ ပါရမိတွေ ပြည့်လာတဲ့အခါမှာ မိမိတို့ လိုအပ်တဲ့ အဆင့်ကို ရရှိသွားကြတယ်။ ဒါက အင်မတန်မှ သဘာဝကျ တယ်ပေါ့။ လုပ်လိုရတာ၊ အချောင်ရတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

အခု ဒီမှာလည်းပဲ ပစ္စကပ္ပွဲအလောင်း မှန်သမျှ ပါရမိ ပြည့်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်းပဲ။ ပါရမိပြည့်တဲ့အခါ အသိဉာဏ် ပွင့်လင်းဖို့ရာအတွက် သူတို့ဘဝမှာ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုခုနဲ့ ကြံ့ရတယ်။ ဂေါတမဘူရာရားအလောင်း ကြည့်လေ- နိမိတ်ကြီး လေးပါးဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနဲ့ ကြံ့တယ်။ နိမိတ်ကြီး လေးပါးနဲ့ ကန္တော်လူတွေ နေတိုင်းကြံ့နေတာပဲ။ လူအို, လူနာ, လူသေ, ရဟန်း ဆိုတာ မမြင်ချင်အဆုံးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တောမထွက်ကြတာလဲနော်။ နေတိုင်း နိမိတ်ကြီးလေးပါးတော့ တွေ့နေကြတာပဲ။

သို့သော် စဉ်းစားပုံ၊ တွေးပုံချင်းက ကွာခြားကြတယ်ပေါ့။ လူအိုတွေ့ရင် “သူသာဒိုတာ၊ ငါမအိုဘူး”လို့ ထင်တာနော်။ လူနာ တွေ့ရင်လည်း “ဒီလူ မတည့်တာတွေစားလို့ နေမကောင်းတာ” လူသေတွေ့ရင်လည်း “သူဘာတွေလုပ်လို့ သေမှန်းမှုမသိဘဲနဲ့”လို့ ပြောပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ စဉ်းစားပုံချင်းကလည်း မတူကြဘူး လေ။

ပဒ္ဒကဗုဒ္ဓ၏ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၉၉

ဘုရားအလောင်းတော်တွေကတော့ အဲဒီလို မစဉ်းစား ဘူး။ လူအိုတွေရင် “ငါလည်း အိုရှုံးမှာပါလား”လို့ စဉ်းစားတာ။ လူနာတွေရင်လည်း “ငါလည်း နာရှုံးမှာပဲ” လူသေတွေရင် “ငါလည်း သေရှုံးမှာပဲ”ဆိုတဲ့ အတွေးတွေက သူတို့စိတ်ကို လွမ်းမိုးထားပြီး မပျော်နှင့်မချင်နိုင် သံဝေးဖြစ်တယ်တဲ့။

ဘုရားအလောင်း မယအေးမင်း သံဝေးဖြစ်တာ ကြည့်ပေါ့။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြောအောင် ဆတ္တာသည်ကို မှာထားတာ။ “ငါခေါင်းမှာ ဆံပင်ဖြူလေးတစ်ချောင်းတွေရင် ငါကိုပြု မင်းကို ငါဆုံးမယ” တဲ့။ အဲဒီ ဆံပင်ဖြူလေးတစ်ချောင်း တွေဖို့ရာ အတွက် နှစ်ထောင်ချိ သောင်းချိ တောင့်ရတာနော်။ သက်တမ်းက ရှည်တာကိုး။

တစ်နေ့သွေး ဆံပင်ဖြူလေးတစ်ချောင်း တွေတဲ့အခါ ဆတ္တာသည်က “အရှင်မင်းကြီး၊ ဆံပင်ဖြူလေးတစ်ချောင်းတော့ တွေပြီ” ဆိုပြီး မွေးညပ်နဲ့နှစ်တို့ပြီး ရှင်ဘုရင်ကြီးခဲ့လက်ထဲ ထည့်ပေးတယ်။ ဆံပင်ဖြူကြည့်လိုက်ပြီး မယအေးမင်းကြီးက သံဝေးဖြစ်ပြီး ဝတ်လဲတော်တွေကို ညွစ်ယူရလောက်အောင် ခွဲးထွက်သွားတယ်တဲ့။

ဆတ္တာသည်က “ဆံပင်ဖြူလိုက်ရှာနေတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြောပြီ။ ခုမှ တစ်ချောင်းတွေတယ်” ဆိုပြီး ဆုမျှော်တာ။ မယအေးမင်းကတော့ “ငါအိုပြီ” ဆိုပြီး သံဝေးဖြစ်သွားတာ။ ဆံပင်ဖြူလေးတစ်ချောင်းတွေလိုက်တာနဲ့ ခွဲးပြုက်ပြုက် ကျေရတာနော်။

အဲဒီနေရာမှ ရှိမြင်သုံးသပ်ပုံခြင်း မတူတာလို့ ပြောရမယ်။ ဆံပင်ဖြူတယ်ဆိုတာ ဘာဆန်းလဲ။ ဆံပင်ဆေးဆိုးဆိုင်သွားပြီး ဆိုးလိုက်ရင်ဖြစ်တာပဲ။ ခုခေတ်တော့ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ မောပစ် လိုက်တာပဲလေ။ မောပစ်လိုက်တော့ သံဝေဂဆိုတာ ဖြစ်စရာ ရှိမှုမရှိဘဲ။ ဆံပင်ဖြူချင်သလောက်ဖြူ။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဆေးဆိုး လိုက်ရင် မဲသွားမှာပဲ။ နောက်က အင့်တ်ကလေးတွေက ဖြူလာ ပြန်ရင် ထပ်ဆိုးမယ်နော်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဖူးထားတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သံဝေဂဖြစ်မတူနဲ့။ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။

၁၁၁ နှင့် ဓမ္မအမြင်

အခု (၆)ပါးမြောက် ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဗာရာကာသီက အင်မတန်မှုသဘောကောင်းတဲ့ ဘုရင်ကြီးတဲ့။ ဘုရင်ဆိုတာ သိပ်သဘောကောင်းလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ သဘော ဆိုးလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ သူက သဘောသိပ်ကောင်းလွန်းအား ကြီးတယ်။ သဘောကောင်းတော့ ဘာဖြစ်တုန်းဆိုရင် ဟိုအမတ် က လာ, ရာထူးတောင်း၊ ဒီအမတ်က လာ, ရာထူးတောင်း တဲ့။ တောင်းရင် ပေးလိုက်တာပဲ။

နောက်ပြီး “အရှင်မင်းကြီး၊ ပြောစရာရှိလို့” ဆိုရင် “အေးအေး လာခဲ့မယ်” ဆိုပြီး ပြောမယ့်သူနားကို သူကိုယ်တိုင် သွားတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို တစ်ယောက်ချင်းပဲ နားထောင်တယ်တဲ့။ နှစ်ကိုယ်ကြား တိုးတိုးပြောတာကိုပြီးကြတဲ့ ဘုရင်ကြီးနဲ့ တူပါတယ်။ နှစ်ကိုယ်ကြားပဲ ပြောချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ “အရှင်မင်းကြီး လျောာက်စရာရှိတယ်” ဆိုရင် “အေး” ဆိုပြီး အဲဒီလူနား သွားတာပဲ။

နောက်တစ်ယောက်က လာပြန်ပြီ “အရှင်မင်းကြီးဆီ
တောင်းစရာလေး တစ်ခုရှုံးလို” “အေးအေး လာခဲ့မယ” ဆိုပြီး
အနားနားသွားတယ်တဲ့။ ဆင်စီးရင်းကတော်မှုပဲ “အရှင်မင်းကြီး
ပြောစရာရှုံးပါတယ” ဆိုရင် ဆင်ပေါ်ကဆင်းပြီး သွားနားထောင်
သတဲ့။ အဲဒီလောက်ထိအောင် သဘောကောင်းတာ။

အဲဒီ ဘုရင်ဟာ ပစ္စာကဗျွှုံး အလောင်းနော်။ အင်မတန်
ရိုးပြီးတော့ စိတ်နှလုံးက အင်မတန်မှ နဲ့ညံ့တယ်။ လူတိုင်းကို
အလိုလိုကိုတယ်။ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုင်နေတုန်းလာတောင်း
လည်း “အေး အေး အေး” ပဲ။ သွားနေတုန်းလည်း “အရှင်မင်းကြီး
လျောက်တင်စရာရှုံးတယ်၊ သံတော်ဦးတင်စရာ ရှိတယ်ဆိုရင်
“အေး အေး အေး” ဆိုပြီး သွားနားထောင်တယ်။ ခရီးထွက်နေ
တုန်းလည်း “အေး အေး အေး” ဆိုပြီး သွားနားထောင်လိုက်
တယ်။ လူတွေရဲ့အလိုဆန္ဒကို အကုန်လိုက်တယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ လူတွေက ဘယ်လောက်ထိအောင်
ကမ်းတက်လာကြတုန်းဆိုရင် ဘုရင်ကြီးကို သူတို့လိုချင်တာတွေ
တောင်းကြတယ်။ တောင်းတိုင်း ဘုရင်ကြီးကလည်း ပေးတယ်။
ဘယ်မြှုံး အပိုင်စားပေးပါ။ ဘယ်ရွှာဘယ်နယ် အပိုင်စားပေးပါ
ဆို ပေးလိုက်တယ်။ နောက်ကျတော့ ကိုယ့်ရှိတာနဲ့ မကျေနပ်ကြ
ဘူး။ သူရတဲ့နယ်က အခွန်အတုပ်နည်းတယ်။ ထွက်ကုန်ပစ္စာည်း
သိပ်မရှိဘူး၊ ဟိုတစ်ဖက်ကနယ်က သယံဇာတတွေ ပေါ်တယ်။
ထွက်ကုန်တွေ များတယ်၊ အခွန်တွေ များတယ်၊ အရှင်မင်းကြီး
အဲဒီနယ်ကိုကျွန်ုပ်ပေးပါလို့ဆိုရင် “သူပေးပြီးသား မဖြစ်ဘူး”လို့
ဘုရင်ကြီးကပြောလည်းမရဘူး။ “ကျွန်ုပ်က အဲဒီနေရာကို လိုချင်

တာပါ” ဆိုပြီး ဟိုလူနဲ့ ရန်သွားဖြစ်တယ်။ “ဘုရင်ကြီးကပေးတယ်” လို့ လိမ်ပြောတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရန်တွေဖြစ်ပြီး ဘုရင်ကြီးဆို ရောက်။ ဘုရင်ကြီးက ကြာတော့ စိတ်ညံလာတယ်။

တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ မင်းက အဲဒီလောက် သဘော ကောင်းရင် အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ငါးရွှေငါးဆယ် အတ်ထဲမှာ ဆုံးမသွေ့ပါဒ် ပေးထားတာရှိတယ်။ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ် တဲ့ မင်းဆိုတာ-

“နေကန္တ မူဒုနာ သဏ္ဌာ - လုံးဝ ပျော့ပြောင်းလွန်း အားကြီးရင်လည်း ကြီးပွားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ကေန္တ တို့နဲ့ကေန္တ ဝါ - သိပ်ထက်လွန်းအားကြီးရင်လည်း ကြီးပွားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ မထက်လွန်း မပျော့လွန်း မလျော့လွန်း မတင်းလွန်း လုပ်ရတယ်” တဲ့။

ဒါဖြင့် ပျော့လွန်းရင် ဘာဖြစ်လဲဆိုရင် “ပရိဘူတော့ မူဒု ဟောတိ တဲ့။ ပျော့ပြောင်းလွန်း၊ သဘောကောင်းလွန်းအားကြီးရင် အလွမ်းမိုးခံရတယ်တဲ့” အခု ဒီဘုရင်ကြီးကိုကြည့် အမတ်တွေရဲ့ လွမ်းမိုးမှုကို ခံလာရတယ်။ ပျော့လွန်းအားကြီးတော့ ဘုရင်ကို မလေးစားကြတော့ဘူး။ အတိတိကျွာ စ ဝေရဂါ သိပ်ပြီး ထက်လွန်းအားကြီးရင်လည်း ရန်များတယ်၊ မူန်းတဲ့သူတွေ များတတ်တယ်တဲ့။ “တော့ ဉာဏ် ဉာဏ် သိပ်ပျော့ရင် အလွမ်းမိုးခံရလိမ့်မယ်၊ သိပ်ထက်ရင် ရန်သူများ လိမ့်မယ်။ အဲဒီ(J)ခုကို နားလည်ပြီး “အနုမရွဲ့ သမာဓရော” အလယ်အလတ်ကျင့်ပါ” တဲ့။

ဒါက ဘုရင်တွေကို ဆုံးမတဲ့ ဉာဏ်ဝတ်ခုပဲပေါ့။ ဘုရင်တင်လားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ မိဘတွေလည်း သားသမီးနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါဗျာ သိပ်ပျော့လွန်းအားကြီးရင် မရဘူး၊ သိပ်တင်းလွန်းရင်လည်း မရဘူး။ ဆရာသမားတွေလည်း တပည့်နဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါဗျာ သိပ်ပျော့ရင်လည်း မရဘူး၊ သိပ်တင်းရင်လည်း မရဘူး။ အသင်းအဖွဲ့တွေ အုပ်ချုပ်တဲ့အခါဗျာလည်း သိပ်ပျော့ရင် မရဘူး၊ သိပ်တင်းရင်လည်းမရဘူးလို့ဆိုတဲ့ ဒီသင်ခန်းစာတစ်ခုကို ပေးဘာပေါ့။ ဘယ်ကိစ္စမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မလျော့မတင်း လုပ်ကိုင်သင့်တယ်တဲ့။ အဲဒါမှ အောင်မြင်ကြီးပွားနိုင်တယ်လို့ ငါးရာငါးဆယ် မဟာပဒုမဇာတ်မှာ ဆိုထားတာနော်။ ဒါလည်းမှတ်သားစရာကောင်းတာပဲ။

အဲဒီ ဗာရာကသီဘုရင်ကြီးကို ကေဝန္တက လိုခေါ်တယ်။ ကေဝန္တက ဆိုတာ တစ်ယောက်ချင်းပြောတာ။ ဘယ်သူနဲ့ ပြောပြော တစ်ယောက်ချင်းပဲပြောမယ်။ တစ်ယောက်ချင်းပဲတိုင်ပင်ပြောဆိုတဲ့ ပြဟွာတ်မင်းတဲ့။ နှစ်ဦးမပြောဘဲ တစ်ဦးချင်းပဲ ပြောတယ်။

တစ်ဖက်သားရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျော့တတ်တဲ့ အဲဒီ ဘုရင်ကြီးဟာ နောက်ဆုံးမှာ ပြဿနာတွေတက်ပြီး နိုင်အောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်တော့ဘူး။ နိုင်အောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်တော့ စိတ်ပျက်တာပေါ့။ “ဘုရင်လုပ်ရတာ မကောင်းပါဘူး။ ဘယ်သူမှာ မကြိုက်တဲ့ လမ်းကို ငါလျော်ကိုမဲ့” တွေးသတဲ့။

ဘယ်သူမှာမကြိုက်တဲ့လမ်းဆိုတာ ဘုန်းကြီးဘဝပဲ။ “သူတို့တွေ လောဘကြီးလိုက်ကြတာ။ လောဘနောက်က ဒေါသ

ပါလာတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သူကသာချင် ငါက
သာချင်ဖြစ်ကြတယ်။ ပေးလိုလည်း မဆုံးဘူး၊ ပြောလိုလည်း
မဆုံးဘူး။ လောဘဟာ အင်မတန်မှ ကြောက်စရာကောင်းတာ
ပဲ။ အဲဒီတော့ ဘယ်သူမှ မလိုချင်တဲ့ဘဝမျိုး ငါသွားတော့မယ်”
ဆိုပြီး ဘုရင်ကြီးက ရသောရဟန်းဝတ်လိုက်တယ်။

လောဘရဲ့အပြစ်ကို သံဝေဂယ္ဗြီပြီး ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ကို
ကျင့်လိုက်တဲ့အောင် ပစ္စကဗုဒ္ဓိဖြစ်သွားတယ်တဲ့။ ကဲ-ဒီပရရိသတ်
ထဲမှာကြည့် သားက ပြောမကောင်းဘူး၊ သမီးက ပြောမကောင်း
ဘူးဆိုရင် ဘုန်းကြီးဝတ်၊ သီလရှင်ဝတ်ကြပေါ့။ ပြောမကောင်း
ဘူးဆိုရင် အဲဒီနည်းပဲ ရွှေးရမှာပဲနော်။

(၆) အာမန္တနာ ဂါထာအဖွင့်

အဲဒီတော့ ပစ္စကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်က သူဘဝအကြောင်း
ကို ပြန်ပြီးပြောပြတယ်။

“အာမန္တနာ ဟောတိ သဟာယမဇ္ဈား၊
ရိသေ ဌာနေ ကမနေ တရိကာယာ၊
အနာဘိန္ဒိတဲ့ သေရိတဲ့ ဟောများ၊
ဝကော စရေ ဆုတိသာထာကပျို့”။

များသောအားဖြင့် သဟာယ ကို သူငယ်ချင်း၊ လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက် colleague လိုခေါ်တယ်။ သဟာ- အတူတက္ခ၊ အယ-
ဖြစ်ခြင်း။ အတူတက္ခ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို သဟာယလို့

ပန္တကာမျိုး အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

309

କେବିତାଯି । ତିଣିଙ୍କ ପ୍ରିୟଙ୍କାରୀଙ୍କ ପ୍ରିୟଙ୍କରେ ଆଶିଭୂଲନ୍ଦ୍ୟଃ ପି ଅମର୍ତ୍ତରେ
ହା ଆତ୍ମତାଙ୍କ ଲୁବ୍ଦଫେର୍ଗିର୍ଦ୍ଦିନଫର୍ଗିରେ ଦେଖିପି ।

“သဟာယမဏ္ဍာ - လုပ်ဖောကိုင်ဖက်တွေရဲ့ ကြားထဲမှာ
ဝါသေ- နှစ်းတော်မှာ နေတဲ့အခါဖြစ်စေ ဌာနေ- ရပ်နေတဲ့
အခါမှာဖြစ်စေ ဝမနေ- ခရီးသွားနေတဲ့ အခါမှာဖြစ်စေ
စာရိတာယ- တိုင်းခန်းလျည့်လည့်နေတဲ့ အချိန်အခါမှာဖြစ်စေ
အာမဏ္ဍာ- တိုင်ကြားပြောဆိုမှာ လိုချင်တာ လာတောင်းမှု
ဆိုတာ။ ဟောတိ -ဖြစ်လာ၏” တဲ့။

ဘုရင်ကို လာလာတောင်းကြတယဲတဲ့။ ဘုရင်ကြီး ဘယ်
သွားသွား၊ ဘာလုပ်လုပ် ခနီးသွားရင်လည်း လာတောင်းတယ်၊
ရပ်နေရင်လည်း လာတောင်းတယ်၊ ထိုင်နေရင်လည်း လာ
တောင်းတယ်၊ အိုင်နေရင်လည်း လာတောင်းတယ်၊ ထိုင်းခန်း
လှည့်လည်နေတဲ့ အချိန်မှာလည်း လာတောင်းတယ်၊ ပြောစရာ
တွေ လာပြောကြတယ်။ အပေါင်းအဖော်တွေ၊ အတူတကွ
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဟာ အဲဒီလို လာလာပြီးတောင်းကြတာတဲ့။

အဲဒီလို လာတောင်းတယ်ဆိုတာ “သူတို့ လိုချင်တာတွေ
က ငါ့ပါမှာ ရှိနေလိုပဲ။ သူတို့ လိုချင်တာတွေ ငါ့ပါမှာ မရှိမှ
ဖြစ်မယ်။

ଆଫାହିଣ୍ଡିତ ବେଶିତ ପେନ୍ଦୁମାଣ୍ଡା ଯୁଦ୍ଧମଲ୍ଲିଶ୍ଵରିଙ୍କିର୍ତ୍ତି
ହାଂ ଚିହ୍ନାଃମାଯିତ୍ତା॥ ଆମର୍ତ୍ତମାନିକା ତାର୍ତ୍ତିଯୋଗିମୁ ବ୍ୟାକ୍ଷିତ୍ତିଃ
ଠିକ୍କିନ୍ଦିମୁକ୍ତ ମହୁତ୍ସରୀଃ॥ ଆତିତେବୁ ଗର୍ଭଃତ୍ସର୍ପିଃ ଫଳରୂପକ୍ଷିତ୍ତା
ଆମର୍ତ୍ତମାନିକା ହାଂହା ହାଯିବ୍ୟାମଲ୍ଲିଶ୍ଵରିଙ୍କିର୍ତ୍ତି ହାଂପି॥
ବେଶିତ- କ୍ରିୟକ୍ଷିତିଃ କ୍ରିୟକ୍ଷିତିନ ଲୁତ୍ତଲାରିତାଯି॥ କ୍ରିୟକ୍ଷିତିନ୍କୁ
କ୍ରିୟକ୍ଷିତି ଫେଲିଏତାଯି॥

လူဘဝဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ် နေလို့ရတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ကိုယ်သွားချင်တာက တစ်နေရာ၊ နေရတာက တစ်နေရာနော်။ ပြောချင်တာက တစ်ခြား၊ လုပ်ရတာက တစ်ခြား၊ မိသားစုံဘဝမှာနေတဲ့သူတွေ ပို့သိတာပေါ့။ မနေချင်လည်း နေရတာပဲ။

အသက်အရွယ်ကြီးလာလို့ အေးအေးဆေးဆေးများ နေရမလား၊ မဟုတ်ဘူးနော်။ သမီးက ရုံးသွားလို့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိလို့ ကလေးထိန်းရဆိုတာမျိုးလည်း ရှိသေးတယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိလို့ မြေးအတွက် ထမင်းချက်ပေးရ။ ဒါကြောင့်မို့ “ပုတီးချမှုးမ” လို့ပြောကြတာ။

အဲဒီလို သူများလိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်ပေးနေရတဲ့အခါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေရိတာ- ကိုယ်ကြိုက်တာ လုပ်လို့ရမှာတုန်း၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ရှိမှာတုန်း။ ဘယ်သူက မအေးလို့ ဘယ်ဝါကမအားလို့ဆိုတာတွေနဲ့ သွားချင်တဲ့စိတ်ရှိပို့ မသွားနိုင်ဘူး။ တရားပွဲတော့ သွားချင်ပါရဲ့၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ သေရိတာ- မဖြစ်ဘူးပေါ့နော်။ သေရိတာ ဆိုတာ ကိုယ့် ဆန္ဒအတိုင်း ကိုယ်လုပ်နိုင်တာ။ ကိုယ်သွားချင်ရင် ထသွားလိုက်မယ်၊ မသွားချင်ဘူးဆို နေလိုက်မယ်။

အနာဘိန္ဒိတ် သေရိတ် ပေကွဲမှာနော- ရဟန်းဘဝဆိုတာ ဘယ်သူမှ မလိုချင်တဲ့ဘဝ၊ သို့သော် ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရတယ်၊ လွှတ်လပ်တယ်။ အဲဒီဘဝမျိုးကို ချမ်းသာလိုက်တာလို့ ရှုမြင်သုံးသပ်ပြီး ဘုရင်ကြီးသည် ရဟန်းဘဝ ကူးပြောင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီဘဝမှာ တရားထူး

တရားမြတ်ရပြီး ပရွေကဗုဒ္ဓဘာသုပြစ်သွားတယ်။ ကျေနတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ကိုလည်း တိုက်တွန်းတယ်။ ဒကော စရေ ခရွိစာကာကပွဲ-
ကြံးချိပမာ တစ်ဦးတည်းကျင့်စမ်းပါ။

လူတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုင်တယ်သာ ပြောကြတယ်။
ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်တာ အင်မတန်မှ နည်းတာပဲ။ တကယ်
တော့ မပိုင်ကြဘူး။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့မရတာတွေ
အများကြီး ရှိတယ်ပေါ့။ အဲဒါကို ဒီ ပရွေကဗုဒ္ဓဘာသုပြတ်က
သူဘဝနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး သူရဲ့ဓမ္မအမြင်ကို ဟောကြားထားတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါက (၆)ပါးမြောက် ပရွေကဗုဒ္ဓဘာသုပြတ်ရဲ့ ဘဝနဲ့
ဓမ္မအမြင်ပဲပေါ့။

သတ္တာမ ပစ္စာကဗုဒ္ဓ

နောက် (၇)ပါးမြောက် ပရွေကဗုဒ္ဓဘာသု လောင်းကလည်း
ဟရာကာသီပြည်က ပြုဘဒ်မင်းပဲ။ သားတစ်ယောက်တည်း
ထွန်းကားတယ်။ ဒီသားလေးကို ဘုရင်ကြီးက အင်မတန်မှ
ချုစ်တယ်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်တဲ့အချိန်မှာ
တောင် သားလေးကို ပွဲချိထားတယ်။ သားလေးနဲ့နေရရင် သူက
ကျေနပ်နေတယ်။

သား င-မိုး

သားဆိုတာ (၁) အတြေ့- မိမိကိုအစွဲပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
သားအရင်းက တစ်မိုးပေါ့။ (၂) ခေတ္တာ- ကိုယ့်နယ်ထဲမှာ
ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့သား။ (၃) ဒီနှာက- သူတပါးပေးလို့ရတဲ့သား။
(၄) အနှေ့ဝါသိက- ကိုယ့်ရဲ့တပည့်၏ သားတပည့်။

အခု ဒီနေရာမှာ ဘုရင်ကြီးခဲ့သားက အတွေး- သား အရင်းပေါ့။ အဲဒီသားလေးကို အင်မတန်မှုချစ်တယ်။ လက်က မချေဘူး။ သို့သော် သားလေးက အင်မတန်မှ ငယ်သေးတယ်။ ဘုရင်ဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ဥယျာဉ်သွားတယ်၊ ပျော်ပွဲစား ထွက်တယ်ပေါ့။ အခြားတွေနဲ့ လက်နက်တွေနဲ့ တောယဲ သွားကြတယ်။

အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ဥယျာဉ်မှာ သွားပြီး သောက်စားမူးယစ်တယ်။ အဲဒီလို ဥယျာဉ်လည်တဲ့ နေ့မြို့မှာ သားလေးကို သတိမရဘူး။ သားလေးက နှစ်းတော်မှာ ကျော်ရစ်တယ်။ တစ်နေ့သောအခါ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ တော့ ဘုရင်ကြီး ဥယျာဉ်ထွက်သွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဒီကလေး လေးမှာ အဖျားဝင်လာတယ်။ အဖျားက ကျမသွားဘဲ တဖြည့် ဖြည့်း တိုးလာပြီး ဘုရင်ကြီး ဥယျာဉ်ကပြန်မလာခင် ကံကုန် သွားတယ်တဲ့။

ဘုရင်ကြီးက သားလေးကို အင်မတန်မှုချစ်တာဆိုတော့ ရုတ်တရက် မပြောခဲ့ကြဘူး။ ဘုရင်ကြီးဆီ အကြောင်းမကြားဘဲ နေ့ချင်ပြီး အလောင်းကို မီးသရှိပို့လိုက်ကြတယ်။

ဘုရင်ကြီးက အရက်သေစာ သောက်စားမူးယစ်ပြီး နှစ်းတော် ပြန်ရောက်လာတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် နှစ်းတော် ရောက်တာနဲ့ ကလေးကို အရင်မေးတယ်။ အဲဒီနေ့မှာတော့ မူးနေလို့ မမေးဘူး။ နောက်တစ်ရက် နံနက်ပိုင်း စားတော်ခေါ် သောက်တော်ခေါ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကျတော့မှ ကလေးကို သတိရ လာတယ်။ “ဘယ်မလဲ ငါသားလေး၊ ခေါ်ခဲ့ကြစမ်း” ဆိုတဲ့အခါ

ဘုရင်ကြီးကို ညင်ညင်သာသာနဲ့ သောကမဖြစ်အောင် လျှောက်ကြရတာပေါ့နော်။

အဲဒီအခါကျတော့ သားအပေါ်မှာ အင်ပတန်မှုချစ်တဲ့ ဘုရင်ကြီး ယူကြုံးမရဖြစ်သွားတယ်။ သို့သော် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုရင် ယူကြုံးမရဖြစ်ပြီး ဟိုလူအပြစ်တင် ဒီလူအပြစ်တင် လုပ်မှာပဲ။ သို့သော် ဘုရင်က ပရ္ဇာနှစ်အလောင်းဆိုတော့ အသိဉာဏ်ရှိတယ်။ ဒီသောကဟာ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲ။ ချစ်ခင်မှုကြောင့် ဖြစ်တာပဲ။ ပိယဇာတိကာ ပိယပွဲဘဝါ။ ပိယဇာတိကာ- ချစ်ခင်မှုကို အခြေခံပြီးတော့ သောကဆိုတာ ဖြစ်ရတာပါလား။ ဒီချစ်ခင်မှု ရှိနေသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး သောက ဖြစ်နေမှာပဲ။ ချစ်ခင်မှုမရှိမှ စိတ်သောကဆိုတာ မဖြစ်မှာ။ ကြောင်းကျိုးဆက်စပ် ဆင်ခြင်စဉ်းစားရင်း ပဋိစ္စသမျှပါ၍ ဉာဏ်အမြင် ဖြစ်လာတယ်။

ပဋိစ္စသမျှပါ၍ ဉာဏ် ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ထိုးရိမ်ခြင်းဆိုတဲ့ သောကသည် ချစ်ခင်မှုရှိလို့ ဖြစ်တာ။ အကယ်၍ ချစ်ခင်တဲ့ သတ္တဝါ၊ ချစ်ခင်တဲ့ ပစ္စည်းဝါး၊ မရှိဘူးဆိုရင် အဲဒီသတ္တဝါကို အကြောင်းပြု အဲဒီပစ္စည်းကိုအကြောင်းပြုပြီး ဘယ်သူမှ သောက ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သောကပရိဒေဝဆိုတာ ချစ်ခင်မှုက အရင်ခံ လာတာလို့ ဆိုလိုတယ်။ သူကဒါကို သဘောပေါက်လာတယ်။

“ငါသုန္တနှစ်မှာဖြစ်တဲ့ သောကနဲ့ ပရိဒေဝသည် တခြား ကြောင့် ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီ ပိယဆိုတဲ့ ချစ်ခင်မှုကြောင့် ဖြစ်တာ။ ချစ်ခင်မှုသည် ကောင်းကျိုးမပေးဘူး။ ဒါကို ဖယ်ရှား နိုင်မှဖြစ်မယ်။ အကယ်၍ မဖယ်ရှားနိုင်ဘူးဆိုရင် သောကတွေ

လာနေမှာပဲ။ ဒါရှိနေသမူ ဒါဖြစ်နေးမှာပဲ”လို အကြောင်းနဲ့
အကျိုး ပဋိစ္စသမူပါဝိကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိသွားတယ်။

အဲဒီလို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရာက ထိပသနာဉ်အဆင့်ဆင့်
တက်သွားပြီး ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်သွားတယ်။ သာမန်ကိစ္စလေးကို
အခြေခံပြီး ပါရမိရင့်သန်လို ပစ္စကောဓိဉာဏ်ကို ရသွားတယ်။

(၇) မိန္ဒာရတိဂါထာအဖွဲ့

ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်ပြီး သူဘဝဏ်ကြောင်းကို ပြန်ပြီး
ဟောပြောတဲ့အခါမှာ-

မိန္ဒာ ရတိ ဟောတိ သဟာယမဇ္ဈား၊
ပုတ္တေသူ စ ဝိပုလု ဟောတိ ပေမဲ့၊
ဝယ်ပို့ယောဂံ ဝိမိဂုဒ္ဓာရော၊
ဝကော စရေ ဓရ္တ်သာဏာကပ္ပါ။

မိန္ဒာ ရတိ ဟောတိ သဟာယမဇ္ဈား- သူဟာ အပေါင်း
အသင်းတို့ရဲ့ အလယ်မှာ ပျော်ခဲ့တယ်တဲ့။ ပါးခုတ်၊ လှုထိုး
အမျိုးမျိုး စစ်ရေးကစားပြတာ၊ ဆင်စီးအတတ်တွေ၊ မြင်းစီး
အတတ်တွေနဲ့ တစ်ညီးနဲ့တစ်ညီး ပါးချင်းယျဉ်ပြုင်တာတွေလုပ်ပြီး
ပျော်ခဲ့တယ်တဲ့။ ကျေနှစ်ခဲ့တယ်တဲ့။ ခုခေါ်တော့ အားကစား
လို ခေါ်တာပေါ့နော်။

ဒါတင်မကဘူး ပုတ္တေသူ စ ဝိပုလု ဟောတိ ပေမဲ့
သားလေးအပေါ်လည်း ချစ်လိုက်တာ လွန်နေတာပဲတဲ့။ ဝိပုလု

ပရ္မဂာန္ဒိ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၁၁၁

ပေါ် - သူများချစ်တာထက်ပိုပြီး လွန်လွန်ကဲက ချစ်ခဲ့တယ်ပေါ့။ ဒါ သူဘဝကို ပြန်ပြောပြတာနော်။

ဒိယ ဂိပ္ပယောဂံ ဂိဏ္ဍာဏ္ဍာဏာ - ချစ်ခင်မြတ်နီးသူနဲ့ ခွဲခွဲရတာကို အလွန်မှန်းတယ်။ ဒိယဆိုတာ သက်ရှိ သတ္တဝါနဲ့ သက်မဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုလို့ (၂)မျိုးခဲ့ရတယ်။ ခင်မင်စရာ သက်ရှိ သတ္တဝါကလည်း ပိယပဲ။ မြတ်နီးစရာပစ္စည်းသွာကလည်း ပိယပဲ။ ကိုယ်မြတ်နီးတဲ့ ပစ္စည်း ကိုယ်မြတ်နီးတဲ့သူ (၂)ခုစလုံးကို ဆိုလို တာပဲ။ အဲဒီတော့ သက်ရှိသတ္တဝါကို မြတ်နီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကလည်း ဒီသက်ရှိ သတ္တဝါကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားပြီဆိုရင် သောကဖြစ်တာပဲလေ။ ကိုယ်မြတ်နီးတဲ့ပစ္စည်းလေးတစ်ခုပေါက် သွားရင်လည်း စိတ်ဆင်းရတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ပိယကို သတ္တ သီရလို့ ပြောတာ။

သတ္တဝါဆိုတာ လူတွင် မကဘူး မွေးထားတဲ့ ခွေးလေး ကြောင်လေးတွေ ပါသေးတယ်။ သက်မဲ့ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေကိုတော့ သီရလို့ ပြောတာ။ ကိုယ်ချစ်အပ်တဲ့ သတ္တဝါ သီရတွေ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးပြီး ကိုယ်နဲ့ ကင်းကွာသွားပြီဆိုရင် သောက ဖြစ်တယ်တဲ့။

အခါ ဒီဘရင်ကြီးလည်း အင်မတန် ချစ်လှပပါတယ်ဆိုတဲ့ သားနဲ့ ကွဲကွင်းသွားရတယ်။ ကွဲကွင်းမှုဆိုတာ ချမ်းသာတာမှ မဟုတ်တာ။ ဆင်းရဲတာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီ ဆင်းရဲမှုကို ရွှေမှန်းတယ်တဲ့။ နောက်ထပ် ဒါမြို့ဗီးမဖြစ်ချင်ဘူး။ မဖြစ်ချင်လို့ ရမလားဆိုရင် မရဘူး။

တစ်ချို့က “ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရ ပါစေသား”ဆိုတာလုပ်သေးတယ်နော်။ ပိယ ဝိပ္ပါယောဂ ဆိုတာ အချိန်မရွေး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဝိပ္ပါယောဂ ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ဒုက္ခဖြစ်မှာ အသေအချာပဲ။

“ပိယဝိပ္ပါယောဂ ဝိဟိဂုဒ္ဓမာနာ - ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ ကိုယ်ချစ်ခင်တဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါ ကိုယ်ချစ်ခင်တဲ့ ကိုယ်မြတ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုနဲ့ ကွဲကွာသွားပြီဆိုတဲ့ ဒုက္ခမျိုးသည် အင်မတန်မှ ချုံမှန်းစရာ ကောင်းတယ်”တဲ့။

အဲဒါမျိုး မဖြစ်ရအောင် ချစ်ခင်မှုတွေကို လျှော့ချို့ ဝိပသာနာကျင့်စဉ်တစ်ခုကို တစ်ယောက်တည်း ကျင့်စမ်းပါ။ အကော စရေ ခရွှေပိသာဏ ကပ္ပါ- အဲဒါတွေနဲ့ လွှတ်ကင်းဖို့ ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း ကျင့်ပါတဲ့။

တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ ဝိပသာနာကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ခိုင်း တာပဲ။ ဝိပသာနာကျင့်စဉ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်ကျင့်လို့မှုမရတာ။ Group Maditation ဆိုတာလည်း ကိုယ့်ဘာသာကို လုပ်ရတာ ပဲလော့ ထိုင်တာ အတူတူထိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းရတာ ဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်း ကျင့်တာပဲ။ အဲဒီလို ကျင့်ဖို့ဆိုပြီး (၃)ပါးမြောက် ပစ္စကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်က သူရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းကို ပြန်ပြီး ဟောပြတာဖြစ်တယ်။

အဋ္ဌမ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ

(၈)ပါးမြောက် ပစ္စကဗုဒ္ဓိအောက်လမ်းမှာ သူငယ်ချင်း
(၅)ယောက် ရှိသတဲ့။ သူငယ်ချင်း (၅)ယောက်လုံး ပစ္စကဗုဒ္ဓိ

ဖြစ်ဖို့ ဆုပန်လာခဲ့ကြတယ်။ ဗျာဒီတ်တွေ ရထားပြီး နောက်ဆုံး ဘဝ ရောက်တဲ့အခါ အဲဒီသူငယ်ချင်း (၅)ယောက်ထဲမှ အကြံးဆုံး က ဟာရာဏသီမှာ ဘုရင်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တဲ့ (၆)ယောက်က တိုင်းငယ် ပြည်ငယ်လေးတွေမှာ အသီးသီး ဘုရင်တွေဖြစ်ကြတယ်။ သို့သော် အဲဒီ(၄)ယောက်က စောဓာစီးစီး ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား အားထုတ်ရင်း ပရွေကဗုဒ္ဓိတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်တဲ့။ ပရွေကဗုဒ္ဓိ(၅)ပါးလုံးသည် ဟိမဝန္တာ ဂန္ဓမာဒနတောင် နန္ဒမူလိုက်ရှုမှာ သီတင်းသုံးနေကြတယ်။

သူငယ်ချင်း (၄)ယောက် ဆုံးမိကြတဲ့အခါမှာ သူတို့ ဘာ ကုသိုလ်တွေ လုပ်ခဲ့ကြသလဲ ဘယ်သူတွေနဲ့ လက်တွဲခဲ့ကြသလဲ လို့ အတိတ်ကို ပြန်ကြည့်ကြတယ်။ သူတို့မှာ သူငယ်ချင်း (၅)ယောက်ရှိတယ်။ အတိတ်ဘဝတုန်းက အတူတူ တရားကျွန် ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ ဆိုတာကို ပြန်မြင်ကြတယ်။ သူတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ အတိတ်က ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ပြန်ပြီးအမှတ်ရကြတယ်။ အဲဒီလို့ အမှတ်ရတဲ့အခါ သူတို့ထဲက အကြံးဆုံး ဘယ်ရောက် နေသလဆိုပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဟာရာဏသီပြည်မှာ ပြုဟွာတ် မင်းကြီး ဖြစ်နေတာကို တွေ့ကြတယ်။

“ဒို့ကတော့ အကျွတ်တရားရနေပြီ။ ဘုရင်ကြီးကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြောမှုပဲ”လို့ ပရွေကဗုဒ္ဓိလေးပါးက တိုင်ပင်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟာရာဏသီဘုရင်ကြီးမှာ ညအိမ်မက် ဆိုးတွေ မက်တယ်။ ဘုရင်ကြီးက ကယောင်ကတန်းထပြီး မင်းရင်ပြင်မှာ ဟိုပြီးဒီပြီးပြီးတယ်။ ကြောက်လန့်တုန်လုပ်ပြီး ရွေးသွားသလို ဖြစ်တယ်ပေါ့။

မနက်မိုးလင်းတဲ့အခါ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးက “အရှင် မင်းကြီး၊ ညက ချမ်းချမ်းသာသာ အိပ်ရဲ့လား” ဆိုတော့ ညက သူ့အိမ်မက်ဆိုးတွေ မက်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးက ပြုးတယ်။ အိမ်မက်ဆိုးကို ယတြာချေမှုဖြစ်မယ်တဲ့။ သူတို့ကလည်း ဒီအကွက် ချောင်းနေ တာ။ ယတြာချေမှု ပိုက်ဆံရမှာကို။ “ဒီအိမ်မက်က တော်တော် ဆိုးတယ်။ အသက်အာနရာယ် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရာထူးအာကာ အတွက်လည်း အာနရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်” ဘုရင်ကြီးက ပိုကြောက် သွားတယ်။ သူတို့ကလည်းကြောက်အောင် အဆင်းကို ဘီးတပ် ပေးလိုက်တာနော်။

သူတို့ခေတ်က ယတြာဆိုတာ ယစ်ပူလော်တာ။ ယစ်ပူလော် တယ်ဆိုတာ အလွယ်လေး မအောက်မေ့လေနဲ့။ အလွန်အကုန် အကျများတယ်။ ဘုရင်တွေဆိုရင် တတ်နိုင်သမျှ သွားသတက ယင် မှာ ဆိတ်အကောင် (၁၀၀)၊ န္တားအကောင် (၁၀၀)၊ ကျွဲ့ အကောင် (၁၀၀)၊ လူပါ့ပါသေးတယ် အကောင် (၁၀၀)ပေါ့ နော်။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ မြောက်များစွားနဲ့ သက်ရှိတွေကို သတ်ဖြတ်ပြီး ယစ်ပူလော်ပွဲလုပ်ရတယ်။

ကောသလမင်းကြီး အိမ်မက်တွေ ကယောက်ကယ် လျှောက်မက်ပြီး အဲဒီလိုယတြာချေဖို့ ကြီးစားသေးတာပဲလေး။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့တွေ့လို့သာ မလုပ်ဖြစ်တာကိုး။

အခုလည်း ပုရောဟိတ် အကြံပေးတွေက သူတို့ ရွှေတွေ ငွေတွေရဖို့အတွက် သားကောင်တွေကို သတ်ပြီးတော့ ယင် ပူလော်ဖို့ အကြံပေးကြတယ်။ ဘုရင်ကြီးက သဘောတူလိုက်

ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုပြတ်တိုင် ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

၁၅၅

တယ်။ အဲဒီမှာ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ အကုန်လုံး ဖမ်းထားပြီး ယစ်ပလ္လာင်မှာ ကြီးတွေနဲ့ချည်ထားတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ယင် ပူဇော်တဲ့အခါန် နီးလာတယ်ပေါ့။

ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ “ဘုရင် ကြီးက ယစ်ပလ္လာင်ပဲ လုပ်တော့မှာပါလား။ မှားမှားယွင်းယွင်းတွေ လုပ်မိရင် ဒီအကုသိုလ်က သူခဲ့ရတော့မယ်။ ဒို့သွားပြီး သတိပေးမှပဲ” ဆိုကာ ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုပြီး ကောင်းကင်ကနေ ပျကြလာပြီး နန်းရင်ပြင်မှာ ဆင်းကြတယ်။ (၄)ပါးတန်းစီပြီး နန်းရင်ပြင်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကြတယ်။ ဘုရင်ကြီးကလည်း စိတ်ညွစ်နေလို့ လေသာတံ့ခါး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ နန်းရင်ပြင်မှာ ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်(၄)ပါးကို တွေ့တယ်။ သူလူတွေကို အပင့်ခိုင်းပြီး ဆွမ်းကပ်လှုပြီး မေးလျှောက်တယ်။ “အရှင်ဘုရားတို့က ဘယ် သူတွေလဲ၊ ဘယ်ကလာကြတာလဲ”

ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုပြီး ဖြေကြတယ်-

“မင်းကြီး၊ ဒို့ဟာ ဘယ်သွားသွား ဘာအန္တရာယ်မှုမရှိတဲ့ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် သွားလာနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။” ဘုရင်ကြီးက ထပ်မေးတယ် “ကိုယ်တော်တို့က ဘာဖြစ်လို့ ဘေးကင်းတာလဲ” “ဒို့က သတ္တဝါတွေအားလုံးအပေါ်မှာ မေတ္တာထားတယ်၊ ကရဣကာထားတယ်၊ မူးပိတ္တာပွားတယ်၊ ဥပေကွာထားတယ်။ ဒါကြောင့် တို့မှာ ဘေးရန်အန္တရာယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဘယ်အရပ်သွားသွား ကြောက်စရာဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ အန္တရာယ်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ အမြတ်များ မေတ္တာဘာဝနာပွားနေလို့ အရပ်(၄)မျက်နှာသည် တို့အတွက် အန္တရာယ်ကင်းနေတယ်” ပစ္စကဗုဒ္ဓ-

အရှင်မြတ်တွေက ဤစကားကို မိန့်ကြားပြီး သူရှုံးမှာပဲ ပြန်ကြသွားကြတယ်။

ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးတည်း စဉ်းစားကျန်ရစ်တယ်။ ပစ္စက ပုံစံ အရှင်မြတ်တွေက ပြောသွားတယ် “မေတ္တာထားလို့ သတ္တဝါတွေအားလုံးရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားလို့ သတ္တဝါတွေ အပေါ် မှာ သနားလို့ သတ္တဝါတွေရဲ့ ပျော်ရွှင်နေမှုကို ဝမ်းသာနိုင်လို့ ဥပေကွာထားနိုင်လို့ သူတို့တွေ ဘေးရန်ကင်းတယ်လို့ပြောတယ်။ အခု ပုဂ္ဂိုးတွေက ငါ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေက လွတ်ဖို့ရာ အတွက် သတ္တဝါတွေကို သတ်ခိုင်းနေတယ်။ ငါအလုပ်နဲ့ ဆန်ကျင်နေတယ်” ဆိုပြီး စဉ်းစားတယ်။

နောက်ထပ် စဉ်းစားပြန်တယ် “သူတို့က မေတ္တာပွားရုန်း ဘေးရန်ကင်းတယ်ဆိုတော့ သတ္တဝါတွေကိုသတ်ပြီး ငါဘေးရန်ကင်းအောင်ကြီးစားတဲ့နည်းက ဘာနဲ့တူတူန်းဆိုရင် မစင်ကြယ်တဲ့အရာကို မစင်ကြယ်တဲ့အရာနဲ့ ဆေးသလို ဖြစ်နေတယ်။ အကုသိုလ်ကို အကုသိုလ်နဲ့ ပြန်ဆေးသလို ဖြစ်နေပြီ။”

ပစ္စကပုံစံတွေက အကုသိုလ်ကို ကုသိုလ်နဲ့ ဆေးတာ။ ဘေးရန်အန္တရာယ်ကို မေတ္တာပွားပြီး ကာကွယ်တယ်၊ ကရာဏာထားပြီး ကာကွယ်တယ်၊ မုဒ်တာပွားပြီး ကာကွယ်တယ်၊ ဥပေကွာထားပြီး ကာကွယ်တယ်။ အဲဒါက သဘာဝကျေတယ်။

ပုဂ္ဂိုးဆရာတွေပြောတဲ့ သတ္တဝါတွေကိုသတ်ပြီး ယင်ပူဇော်တယ်ဆိုတာ သတ္တဝါတွေကို ဒုက္ခပေးတာပဲ ဖြစ်တယ်။ သူများကို ဒုက္ခပေးခြင်းဖြင့် ဘေးရန်အန္တရာယ် ကင်းလွတ်တယ် ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကြောင်းကျိုး မဆီလျှော်ဘူး။ ကိုယ်သေမှာ

ကြောက်လို သူများကိုသတ်ပြီး သေးအန္တရာယ်ကလွှတ်တယ်
ဆိုတဲ့နည်းဟာ မဟုတ်ဘူးလို စဉ်းစားတယ်။

အဲဒီလို စဉ်းစားပြီး သတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာပျား
လိုက်တဲ့အခါ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ရသွားတယ်။ ဖမ်းထားတဲ့
သတ္တဝါတွေ အကုန်ပြန်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး တိရှိနှုန်တွေ
ရော်ရေအေး သောက်ကြပါစေ၊ မြက်တွေ စားကြပါစေ
လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် သွားကြပါစေ။ ဖမ်းထားတဲ့ လူသူးသား
ငှက်၊ တိရှိနှုန်တွေ အကုန်ပြန်လွှတ်ဖို့ ချက်ခြင်း အမိန့်ထုတ်
လိုက်တယ်တဲ့။

အဲဒီလို ယပွဲကြီးကို ဖုက်သိမ်းပြီး သတ္တဝါတွေအပေါ်
မေတ္တာထားတယ်။ မေတ္တာသာဝနာပျားရင်းကနေ ပိပသာရှုပြီး
နောက်ဆုံးမှာ ပစ္စကဟောမိဉာဏ်ရပြီး ပစ္စကပုဒ္ဓိအရှင်မြတ်
ဖြစ်သွားတယ်တဲ့။

သူဘဝဏ်ကြောင်းကို ယခုလိုပြန်လည်ပြောပြုခဲ့တယ်-

(၁) စာတူနှီးသ ဂါထာအာပုနှင့်

“စာတူနှီးသော အပွဲ့မှုပော ၁ ဟောတိ၊
သန္တုသုယာဇာ ဂူးတရိတ်ရောင့်
ပရိသုယာနှင့် သဟိတာ အဆိုဗြို့
ဝကော ၁၆၅ ရွှေ့သာထာကပျော်။

ပစ္စကပုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တွေက စာတူနှီးသော- ဘယ်
အရပ်သွားသွား လွှတ်လပ်တယ်၊ အန္တရာယ်မရှိဘူး၊ ကြောက်
စရာ မရှိဘူးတဲ့။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာ မေတ္တာပို့ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

တွေဆိုတော့ ဘယ်အရပ်သွားသွား ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ
မရှိဘူးတဲ့။ အပူဋ္ဌယော- ဘယ်သတ္တဝါအပေါ်မှ နစ်နာလေလို့မှ
တွေ မရှိဘူး၊ အားလုံးအပေါ်မှာ မေတ္တာ၊ ကရဣဏာ၊ မှတ်တာ၊
ဥပေကွာ ထားတယ်။ ဘယ်သူကိုမှ ထိခိုက်နစ်နာအောင် မလုပ်
ဘူးပေါ့။ သန္တသုမာနော ကြုတရိတရော်- ရှိတာလေးနဲ့
ကျေနပ်ပြီး နေကြတယ်တဲ့။ ကျေနပ်မှုတွေနဲ့ နေကြထိုင်ကြတဲ့
အကျင့်သည် အင်မတန်မှ ချမ်းသာတာပဲ။ ပရိသုယာနဲ့
သဟိတာ အဆဖြီ- အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘေးရန်အန္တရာယ်
မှန်သမျှကို သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိတယ်၊ ကြောက်လန့်မှု မရှိဘူးတဲ့။

လူတွေက ကြောက်လို့လျောက်လုပ်တာကိုး၊ တစ်စုံတစ်ခု
ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ပေဒင်ဆရာဆီပြီး၊ ယတြာချေနော်၊ အိမ်မက်
မကောင်းလို့ ကြောက်လို့ ယတြာချေတာ ရှိတယ်နော်။ ပစ္စည်း
ဥစ္စာ ရချင်လို့ ယတြာချေတာလည်း ရှိတယ်။ ကြောက်လို့က
ပိုပြီးတော့ ယတြာချေကြတယ်။

ပြင်ပက အန္တရာယ်ကို ပရိသုယာ လို့ခေါ်တယ်။ ရောဂါ
ဝေအနာကိုလည်း ပရိသုယာ လို့ခေါ်တယ်။ ရောဂါဖြစ်လို့လည်း
ကြောက်ပြီး ယတြာချေကြတယ်။ အဲဒါကို အပြင်ဘက်က
အန္တရာယ်တွေလို့ ပြောတာ။ နောက် အတွင်းအန္တရာယ်တွေ
ကျတော့ သိပ်မကြောက်ကြပါဘူး။ အတွင်းအန္တရာယ်ဆိုတာ
လောဘတွေ ဒေါသတွေ မောဟတွေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အန္တရာယ်
တွေကို သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိရမယ်။ သည်းခံတယ်ဆိုတာ လွမ်းမိုး
နိုင်စွမ်း ရှိရမယ်ပေါ့။ မလွမ်းမိုးနိုင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်က အန္တဗုပေး
နေရာ ရောက်တယ်ပေါ့။

ပရိသယယာနဲ့ သဟိတာ အဆိုး - ကိုယ့်သတ္တာနှစ်မှာ
ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရောဂါဝေဒနာဆိုတဲ့ ဘေးရန်၊ အကုသိုလ်ဆိုတဲ့
ဘေးရန်တွေကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ ကြံ့ကြံ့ခံ
တွန်းလျှန်ပြီး ကြောက်ချွဲတုန်လှပ်မှု မရှိစေရဘူးဆိုတဲ့ လမ်းမှန်
ပေါ် ဘုရင်ကြီး ရောက်သွားပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ပရွေက
ဟောမိဉာဏ်ပြီး ပရွေကဗုဒ္ဓဘာသာမြတ်ပြတ်သယ်။

ဒီကျင့်စဉ်အတိုင်း ပရွေကဗုဒ္ဓဘာသာမြတ်ပြတ်က ပြန်ဟော
တာ။ “အရပ်လေးမျက်နှာမှာ ဘေးကင်းအောင်နေ၊ ဘယ်သူကို
မှ အထိအခိုက်မလုပ်နဲ့ ရတာလေးနဲ့ ကျေနပ်ရောင့်ခဲ့ ဘေးရန်
အန္တရာယ်တွေ မှန်သမျှ ကြံ့ကြံ့ခံ သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိရမယ်၊ ဘာ
ကိုမှ ကြောက်ချွဲတုန်လှပ်စရာ မရှိဘူး”တဲ့။

အဲဒီအနေအထားမျိုး ရောက်အောင် ပိပသုနာကျင့်စဉ်
တစ်ခုကို ကြံ့ချိပါမာ တစ်ယောက်တည်းကျင့်ပါလို့ ပရွေကဗုဒ္ဓဘာသာ
အရှင်မြတ်က သူရဲ့ဘဝနဲ့စပ်ဟပ်ပြီးတော့ ဓမ္မအမြင်ကိုဟောကြေး
ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

တရားချုစ်ခင် သူတော်စင်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ ပရွေက
ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်တို့ရဲ့ ဘဝနဲ့ဓမ္မအမြင် ကို နာယူမှတ်သားကြပြီး
တဲ့အခါမှာ ဒို့တတွေလည်း ဒို့ဘဝနဲ့ဓမ္မ စပ်ဟပ်ကြည့်တတ်ပြီး
ကောင်းတဲ့ဘက်ကို ဦးဆောင်ကျင့်သုံးဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ကိုယ်စီ
ကိုယ်စီ သတိတရားပြီး ကောင်းမြတ်တဲ့ အကျင့်တရားတွေကို
ကျင့်ကြံ့ကြံ့ကုတ် အားထုတ်တော်မူနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအဖြင့် အပိုင်း (၆)

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၆ ခုနှစ်၊ ကောဇာသလွှာရာ၏ ၁၃၇၄ ခုနှစ်၊ ပါခေါင်လပြည့်ကျော် (၂) ရက်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ၀၈၈တင်ဘာလ (၈)ရက် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ စမ်းခေါ်းမြို့နယ်၊ အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက်၊ သီရိ ဖို့လာလမ်း၊ ကံမြင့်ကျောင်းတိုက် ဓမ္မရုံကြီးအတွင်း၊ ဆင်ယင်ကျော်းပါ ပြည် အပ်သည့် ဓမ္မသဘင် အခမ်းအနားဝယ် ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ အောက် ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊ အမှတ် ၁၀၃/၁၀၉ လိုက်နေ့+မတင်တင်မော်၊ သမီး မင္္ဂလာဒုက္ခာလိုင်း၊ မအေးချမ်းပို့ပို့ သုမေမာသက်နဲ့တိုက်ပိဿားစုတို့၏ အမတာဒါန ဓမ္မဒါန အဖြစ်ဖြင့် ဟောကြားအပ်သော “ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအဖြင့် အပိုင်း(၆)” တရားဒေသနာတော်။

ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်များ

သမ္မာသမ္မာ့ဘုရားပြီးလျှင် ပညာဉာဏ်အထက်မြှက်ဆုံး၊ ပါရမီအရင့်သန်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပစ္စကဗုဒ္ဓိပါပဲ ဖြစ်တယ်။ သမ္မာသမ္မာ့ဘုရား မပွင့်တဲ့ အချိန်ကာလတွေမှာ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တွေ ပွင့်ပေါ်လာတတ်တယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓိတွေ ပွင့်လာ တဲ့အခါ လောကသားတွေ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုခွင့်ရကြလို ထူးခြားတဲ့ဘုရားတွေမှာ ဖြစ်ကြရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ပါရမီ ကုသိုလ်တွေကြောင့် သံသရာဝန်က လွတ်ခွင့်ရကြတယ်ပေါ့။

သို့သော် ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုမြတ်စွဲ၏ ပြစ်မှားမိလို သံသရာ ဝင်ဆင်းရဲထဲမှာ နှစ်မြုပ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်းရှိတာပဲ။ ဒါက ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုမြတ်စွဲ၏ အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အပြစ် သာဖြစ်တယ်လို ပြောရမှာပဲနော်။ ကျောက်တောင်ကြီးဆိုတာ သူဘာသာသူနေတာ။ အဲဒီ ကျောက်တောင်ကြီးကို ခေါင်းနဲ့ သွားတိုက်လို ခေါင်းကွဲသောတယ်ဆိုရင် ကျောက်တောင်ရဲ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး။ လုပ်သူရဲ့အပြစ်သာ ဖြစ်တယ်။

ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသည် လောကထဲမှာ မွေးဖွား တာ ဖြစ်ပေမယ့်လို လောကအပြစ်ကို ရှုမြင်ပြီး လောကမှ လွတ်မြောက်အောင် သူတို့ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားသွားနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေပဲ။ ဘယ်သူကမှ Guide Line မပေးပေမယ့် လောကမှာ မိမိတို့မြင်တဲ့အရာကို သင်ခန်းစာယူပြီး ဘဝက လွတ်မြောက် အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေဖြစ်တယ်။ အင်မတန်မှ ထူးခြားပြီး အတိတ်ဘဝတုန်းက ပါရမိကုသိုလ်တွေကို ပြည့်စုံအောင် ဆည်းပူးအားထုတ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမျိုး ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုတဲ့ ဘာကိုး။

ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုမြတ်စွဲ၏ ပတ်သက်ပြီး ခရိုဝိသာက သုတ်ကို ဟောလာခဲ့တာ ဒီကနေ့ကိုဂါထာမြောက် ရောက်ပြီး နံပါတ်(၉)ဂါထာမှာ ပစ္စကဗုဒ္ဓဘာသုမြတ်စွဲ၏ အရှင်မြတ်တစ်ပါးရဲ့ ဘဝနဲ့ ဓမ္မအမြင်ကို ပြထားတာဖြစ်တယ်။

(၉) ခုသာက်ဟ ဂါထာအဖွဲ့

“ခုသာက်ဟ ပွဲမိတ္တာပါ စတော့
 အထော ကော်မှာ ယရမာဝသွေး၊
 အပျိုသုတေသန ပရပုဇွဲသု ဟုတွော၊
 စကော စတော့ ဓရိသာယာပျော်”

ဒီပစ္စကဗုံးအရှင်မြတ်သည် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ အတိတ်ဘဝတွေမှာ ပါရမိပြည့်ကျင့်လာလို့ ပါရမိ အရင့် အသန့်နဲ့ ဗရာကာသီပြည်မှာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ မင်းတစ်ပါး ဖြစ်တယ်ပေါ့။

အဲဒီ ဘုရင်မင်းကြီးမှာ အင်မတန်မှုအား ကိုးရတဲ့ မိဖုရားကြီးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ နတ်ရွာစဲ ကံတော်ကုန်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် သောကဖိစ်းပြီး တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စတွေ မလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မိဖုရားဆိုတာ သာမန် ကြွင်ယာတော် မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းပြည်မှာ တာဝန်ရှိတာတွေကို လုပ်ရသေးတယ်ပေါ့။

သူတို့ခေတ် အုပ်ချုပ်ပုံအရ မိဖုရားက မိဖုရားတာဝန် ဆောင်ရွက်ရတာတွေ နှိုတယ်ပေါ့။ မိဖုရားကြီး ကံတော်ကုန် သွားတဲ့အခါ မိဖုရားကြီး ဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စတွေ လစ်ဟင်း နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အကြံပေး အမတ်ကြီးတွေက “အရှင် မင်းကြီး၊ အမျိုးတစ်ဦးဦးကို အဂ္ဂမဟေသီရာထူးပေးမှ ဖြစ်မယ်။ မိဖုရားကြီး လုပ်ရမယ့် တာဝန်ဝိုင်ရားတွေ ခေါင်းဆောင်ပြီး တော့ လုပ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ် မရှိဘူး” လို့ သံတော်ဦးတင်ကြတယ်။

မြန်မာပြည်မှာ မင်းတုန်းမင်းကြီးက သူရဲအစ်မတော်ကို
မိဖုရားကြီးရာထူး ပေးထားတယ်။ အဲဒီ အစ်မတော်ကြီးကို
သူကိုယ်တိုင် လေးစားတယ်။ မင်းတုန်းမင်းကြီးနဲ့ အဖေတူ
အမေကွဲ မောင်နှမ တော်တယ်ပေါ့။ အဲဒီ မိဖုရားကြီးက ပေခေါင်
အင်မတန်မှ တတ်ကျမ်းတယ်။ မင်းတုန်းမင်းကြီးကို တစ်ဖက်
တစ်လမ်း အကြံညာကိုတွေ့ပေးတယ်။ တိုင်းရေးပြည်ရေး အုပ်ချုပ်
ရေးမှာ အကူအညီတွေ အများကြီးပေးတယ်လို့ပြောတယ်။

ဘုရင်တွေမှာ အဂ္ဂမဟေသီဆိုတဲ့ ရာထူးသည် ထူးခြားတဲ့
ရာထူးတစ်ခုဖြစ်တယ်။ တိုင်းရေး ပြည်ရေး အုပ်ချုပ်ရေးမှာ
ပါဝင်ပတ်သက်မှုတွေ ရှိတယ်ပေါ့။ သာမန် ကြင်ယာအနေနဲ့
မဟုတ်ဘဲ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စတွေမှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရတာမို့
မိဖုရားလစ်လပ်တဲ့အခါ ဒီရာထူးအတွက် သင့်တော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရှာရ
မယ်ပေါ့။ ဒါကလည်း လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေ သူတို့ခေတ်မှာ
ရှိတယ်။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း မကျမ်းကျင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို မိဖုရား
မြောက်လို့လည်း မရဘူးတဲ့နေ့။ မိဖုရားတွေ တတ်အပ်တဲ့
အတတ်ပညာတွေတတ်မှ ဒီရာထူးက ပေးလို့ရတာတဲ့။

ဘုရင်ကြီးက မိဖုရားအသစ်ရှာဖို့ အမတ်ကြီးတွေကို
“မင်းတို့ထိတ်ကြိုက်ရှာကြ” အမိန့်ချလို့ လိုက်ရှာကြတယ်။ မိဖုရား
တာဝန်ဝေါ်ရားကို ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ မိဖုရားလောင်းကို ရှာတဲ့
အခါ ဗာရာဏာသီပြည်နဲ့ ပြည်နီးချင်း ဘုရင်တစ်ပါးရှိတယ်။ အဲဒီ
ဘုရင်ကြီးက မကြာခင်ကပဲ နတ်ရွာစံသွားတော့ မိဖုရားကြီး
ကိုယ်တိုင် တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်နေတယ်။ အဲဒီ မိဖုရားကြီးက
အုပ်ချုပ်ရေးမှာ ကျမ်းကျင်လိမ္မာလို့ အဲဒီ မိဖုရားကြီးကိုပဲ အဆိုပြု
ကြတယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒီ မိဖုရားကြီးကိုသွားပြီး တောင်းရမ်းကြတဲ့ အခါ မိဖုရားကြီးက ဘာပြောတုန်းဆိုရင် သူမှာ ကိုယ်လေး လက်ဝန် ဖြစ်နေသေးတယ်။ သားဖွားပြီးမျဲပဲ ရာထူးလက်ခံမယ လို့ ပြောတယ်။ သို့သော် ဗာရာဏာသီမင်းကြီးက “ကိစ္စမရှိသွား လာသာလာခဲ့” ဆိုပြီး ခေါ်ယူလိုက်တဲ့အခါ သူရဲ့ အခြားအရ ပရိသတ်နဲ့တကွ ဗာရာဏာသီနှင့်တော်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ မိဖုရားရာထူးကို လက်ခံတယ်။ ဗာရာဏာသီမင်းကြီးက လိုအပ် တာတွေ အကုန်လုံးပေးတယ်၊ သူနောက်ကလိုက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကိုလည်း လိုလေသေးမရှိအောင် ချီးမြှောက်ထားတယ်။

မိဖုရားကြီး သားကလေး မွေးဖွားလာတယ်။ ဘုရင်ကြီး က သူသားမဟုတ်မှန်း သိပေမယ့်လို့ သူမြှောက်စားထားတဲ့ မိဖုရားကြီးရဲ့သားဆိုပြီး သားအရင်းလို့ အင်မတန်မှချုပ်တယ်။ သူရင်ခွင်ထဲက မချွေး။ သားလေးကို အမြတ်များ ချီပွဲပြီးထား တယ်။ မိဖုရားကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူတွေကိုလည်း ဦးစားပေး တယ်။ သို့သော် မင်းသားလေး ၃-၄ နှစ်သား နားလည်တဲ့ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ မနာလိုတဲ့အမတ်တွေက မင်းသားလေးကို ကွယ်ရာမှာ ပြောကြတယ် “မင်းသား၊ ဒီဘုရင်က မင်းသားရဲ့ အဖေအရင်း မဟုတ်ဘူး။”

ကလေးဆိုတော့ အမတ်ကြီးတွေ ပြောတဲ့စကား နားယောင်ပြီး ဘုရင်ကြီးက ခေါ်လို့မရတော့ဘူး။ ဘုရင်ကြီးက ဘယ်လို့ ပွဲခေါ်ခေါ် မလိုက်တော့ဘူး။ အဲဒီလို့ ဖြစ်တဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးက စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်။ “ငါက သူတို့ကို သွေးမဆွဲ ဘဲနဲ့ သာတူညီမှု စိတ်ထားပြီး ချီးမြှောက်လျက်နဲ့ ငါအပေါ်မှာ

ပန္တကုန္ခိုင် အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

39

သူတို့က ဒီလိုဆက်ဆံကြတယ်။ သားနဲ့တို့ဟိုကြတယ်။ လုပ်ရက် ကြတယ်။ လူတွေဆိုတာ အင်မတန်မှ ဆိုတာပါလား” လို သံဝေ စိတ်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။

ဘုရင်ကြီးက “ဒီလူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရတာ မကောင်းဘူး။ နောက်လူတွေလည်း ဒါမျိုးပဲဖြစ်မှာပါ။ ဘယ်လောက် ခီးမြောက် ခီးမြောက် လူတွေဟာ ကျေးဇူးမတင်တတ်ကြပါလား၊ ကိုယ့် ကိုယ့်ကို ကောင်းအောင်လုပ်တာ ကောင်းတယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ့် ကြီးတားအားထုတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်” ဆုံးဖြတ်ပြီး နောက်ဆုံး သက်နှုန်းဝတ်သွားလိုက်သတဲ့။

ဘုရင်ကြီး သက်နှုန်းဝတ်သွားတဲ့အခါ သူရဲ့အခြေအစုတေ
ကလည်း လိုက်ပြီ သက်နှုန်းဝတ်ကြတယ်။ သာသနာပမှာ သက်နှုန်း
ဝတ်တယ်ဆိတ္တာ ဒီကနေ့ ဘုန်းကြီးမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်။
ဘုရင်ကြီးနဲ့ နောက်လိုက်နောက်ပါ အခြေအစုတော်ကို လူတွေက
ကြည်ညိုကြတယ်၊ လူကြတယ်။

ମୁଖମୁର୍ତ୍ତରିପୁଣୀତେ ଆହାତାହାରତୋଲ୍ଲୁଟେ ଆଏବି ହୃଦୟର୍କଣ୍ଡି
ଗ ଫୋର୍କଲିଙ୍କଫୋର୍କପି ଆପ୍ରିଆର୍ଟେଟ୍ରୋକ୍ରି କ୍ରେଇନ୍ଡ୍ସଯିଲିଙ୍କ
ମୁଖୁତତା ଓପେତାଯି ॥ ଯୁଦ୍ଧଚେତ୍ର “ହୃଦୟର୍କଣ୍ଡିତେବୁ କୋଣ୍ଡିତାପେ
ତାଯି ଦ୍ଵିକୁତେବୁ ଦ୍ଵିତାପେତାଯି ॥ ହୃଦୟର୍କଣ୍ଡିତେବୁ ଦ୍ଵିକୋଣ୍ଡିତା
ପେତାଯି ଦ୍ଵିକୁତେବୁ ଦ୍ଵିତାଯି ॥ ହୃଦୟର୍କଣ୍ଡିତେବୁ ଦ୍ଵିକୁତେବୁ
ଫଳ୍ପିତାଯି” ॥ ହୃଦୟର୍କଣ୍ଡିରେ ଫୋର୍କଲିଙ୍କଫୋର୍କପି ପ୍ରକାଶିତ୍ତେଗ
ଜୀବିଲିଟେକ୍ସିପ୍ରିଂଜିନ୍ରିବ୍ ହୃଦୟର୍କଣ୍ଡିତେବୁ କୋଣ୍ଡିତାପିଲିନ୍ଦିବ୍ରାହ୍ମି ॥

ဒုကောင် ဘုရင်ကြီးက “ငါတပည့်တွေနဲ့လည်း တူတေသိမဖြစ်ဘူး” ဆိုပြီး တိတ်တဆိတ် တောင်တွေကိုသွားတယ်။

လောကြီးအပေါ်မှာ သံဝေဂရပြီး ဝိပဿနာကျင့်စဉ်အတိုင်း
မှန်ကန်တဲ့ အမြင်တွေနဲ့ ရှိမြင်တယ်။ သခ္ပါရတရားဆိုတာ ဘယ်
အရာမှ မမြေား။ အားလုံး ဖြစ်ပြီးပျက်သွားတာပဲ။ ဖြစ်ပြီး ပျက်
နေတဲ့ အရာတွေက နှုပ်စက်နေလို့ အားလုံးသည် ကျေနပ်စရာ
မကောင်းဘူး။ အဲဒီ ကျေနပ်စရာမကောင်းတဲ့ အရာတွေကို ကိုယ်
ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္ထ သဘာဝရှုထောင့်
(၃)မိုးကနေပြီး လောကြီးကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိတဲ့အခါမှာ
ပစ္စကပေါ်ညာက်ရရှိပြီး ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီလို့ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာ သူဘဝ အတွေ့
အကြံကို ပြန်ပြီးတော့ပောတာ။ သူဘဝနဲ့ ဓမ္မအမြင်က ဘယ်
လိုလဲဆိုတော့-

ဒုသုသရ်ဟာ ပွဲမိတာပါ ဒေဝါ - ဘုန်းကြီးဝတ်နေ
ပေမယ့် တစ်ချိုက နိုးမြောက်ဖို့အတော်ခက်တယ် ကျေးဇူး မတင်
ဘူးတဲ့။ ရဟန်းအချင်းချင်း၊ သယာအချင်းချင်း သပိတ် သက်န်း
တွေပေး ကျောင်းတွေပေး၊ စာတွေသင်ပေး ဘယ်လောက်ပဲ
နိုးမြောက်နိုးမြောက် လူတွေရဲ့ သဘာဝသည် ကျေးဇူးကန်းတတ်
တယ်တဲ့။

ဒုသုသရ်ဟာ- သူတို့ကို ချီးမြောက်ထောက်ပံ့ဖို့ အလွန်ခက်
တယ်တဲ့။ သားသမီးတွေကလည်း “အမေက ဘက်လိုက်တယ်
မျက်နှာလိုက်တယ်။ အဖေက မျက်နှာလိုက်တယ်။ ဟိုသားတော့
ဟိုသမီးတော့ ပို့ချေစ်တယ်”လို့ ပြောကြတယ်နော်။

မကျေနပ်မှုဆိုတာ နှိုတာပဲနော်။ မိသားစုထဲမှာလည်း
နှိုတာပဲ၊ ဆရာတပည့်ထဲမှာလည်း နှိုတာပဲ၊ အသင်းအပင်းတွေ၊

အသင်းအဖွဲ့တွေကြားထဲမှာလည်း ရှိတာပဲ၊ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်
နေတဲ့ထဲမှာလည်း ရှိမှာပဲ။ အဲဒါကို ဒီပစ္စကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်က
သူဘဝ၊ သူဘဝတိလမ်း၊ သူရဲ့အမြင်ကို ပြန်ပြီးတော့ပြောပြတယ်။

အထော ဂဟ္မာ ယရမာဝသန္တာ- ရဟန်းဝတ်နေတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေတင် မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ရာတည်ထောင် လူသောင်မှာ
နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲတဲ့။ “ဟိုလူ မျက်နှာ
လိုက်တယ်၊ ဒီလူ မျက်နှာလိုက်တယ်၊ ဟိုလူ Favour ပေးတယ်၊
ဒီလူ Favour ပေးတယ်” နဲ့ ကျေနပ်တယ်လို့ သိပ်မရှိကြဘူးတဲ့။

အဲဒီတော့ သူဘဝအတွက် သူကဆုံးဖြတ်တယ်၊ အပွဲ-
သူကျော ပရုပုကျောသူ။ ‘ပရုပု’ ဆိုတဲ့ အမိပါယ်က ဒီနေရာ
မှာတော့ ကိုယ့်မှတစ်ပါး ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ပဖြစ်ဖြစ်လို့ ဆိုလိုတယ်။
ကိုယ့်သားပဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်သမီးပဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်အမျိုးပဖြစ်ဖြစ်၊
အားလုံး ဘယ်သူအပေါ်မှ ကြောင့်ကြမစိုက်တော့ဘဲနဲ့ ကိုယ့်
တရား ကိုယ့်လုပ်တာ ကောင်းတယ်လို့ ပစ္စကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်
က ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တယ်။ ပရုပုကျောသူ- တစ်ပါးပုဂ္ဂိုလ်တို့
အပေါ်မှာ၊ အပွဲ၏ သူကျော- ကြောင့်ကြမစိုက်နဲ့တဲ့။

မိဘတွေကလည်း သားသမီး အရွယ်ရောက်ရင် လိုက်ပြီး
တော့ ပူမနေနဲ့။ သူဘဝသာသူ ရပ်တည်လိမ့်မယ်။ နှင့်ဝြေားက
သားသမီးတွေက (၁၈)နှစ် ဟိုဘက်ဆိုရင် မိဘတွေက သိပ်မပူ
ကြတော့ဘူး။ တကယ် မပူဘူးလားတော့ မသိဘူးနော်။ သူတို့
အနားမှာ တစ်ယောက်မှုမရှိတော့ဘူး။ သေသေချာချာမေးကြည့်
တဲ့အခါ သူတို့လည်း မကြိုက်တော့ မကြိုက်ဘူး။ သားသမီး
ကိုယ့်အနားရှိတာကြိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ရှိတယ်။

သို့သော် သူတို့ရဲ့ Society က အဲဒီလို ဖြစ်သွားတယ်။ (၁၈)နှစ် အချယ်ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပျော်သလိုနေကြတာ။ မီဆာ တို့ ဘာတို့လားပြီး သွားနေကြတယ်။ အဲဒီမှာ မိတ်ဆွေတွေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့နော်။ Boy friend တွေ၊ Girl friend တွေပေါ့။ မိဘဆိုတို့ New Year လေး ဘာလေး ဆိုရင်တော့ Happy New Year ဆိုတာမျိုး က်ပ်ကလေးတော့ ပို့လိုက်တာပေါ့။ Christmas နေ့တွေဆိုလည်း Happy Christmas ဆိုတာလေးတော့ ပို့မှာပေါ့။ သူတို့ Society က ဒါလောက်ပဲ ရှိတာ။

မြန်မာရဲ့ Society က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ မိဘတွေက သားသမီးအပေါ်မှာ မြေးရသည်အထိတောင် မကဘူး တို့ တွေတ် ထိအောင်လိုက်ပြီး ကြောင့်ကြုံကိုနေတာတွေ ရှိတယ်လေး။ မြေးမြစ်၊ တို့ တွေတ် အထိလိုက်ပြီး ကြောင့်ကြုံကိုကြတယ်။

“ခုံစိသာဏကတွေ့- ကြံ့ချို့ပမာ၊ ဒကော စရေ- တစ်ယောက်တည်း တရားဘာဝနာ ပွားများပြီး သံသရာဝင့်က လွှတ်ရေးအတွက် ကြိုးစားသင့်တယ်” လို့ ပစ္စကဗုဒ္ဓိက အဆုံး အမ ပေးသွားတာနော်။ သူကိုယ်တိုင် သူဘဝ ခံစားရတာကို လက်တွေ့ပြပြီး ဟောတာ။ ဒါက ဒီ ပစ္စကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်ရဲ့ ဘဝနဲ့ ဓမ္မအမြင်ပဲ ဖြစ်တယ်ပေါ့။

(၁၀) ဘဝဇာတ်ကြောင်း

နောက်တစ်ခါ ဆယ်ဂါထာမြောက်ဟောတဲ့ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်လည်း ဘုရင်ဘဝက လာတာလဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဘုရင်

ပရွေကုန္ပါ အရှင်မြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြင်

१८

မင်းကြီး နှစ်းရင်ပြင်ကနေဆင်းဖြီး အခြေအရာ ပရိသတ်တွေနဲ့
တောထ သစ်ပင်အောက်မှာ နေတတ်တယ်။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ
ဆိုတော့ လေကောင်းလေသနဲ့ ရာတယ်ပေါ့။ နှစ်းတော်ထဲမှာ
မနေဘဲ မကြာခဏ ဥယျာဉ်ထဲထွက်ထွက်ပြီး ဘွားနေတယ်။

ပင်လယ်ကသစ်ပင်ဆိုတာ မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်အပင်
ခေါ်တယ်တော့ မသိဘူး။ ပါဋ္ဌဗုံတော့ ‘ကောဝိဇာရ’ လို သုံး
တယ်။ တာဝတီသာ နတ်ပြည်ရဲ့ အထိမ်းအမှတ် သစ်ပင်က
လည်း ပင်လယ်ကသစ်ပင်ပဲ။ အဲဒီ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်းမှာ
ရှိတဲ့ ပဏ္ဍာကမ္မလာ ကျောက်ဖျာမှာ ထိုင်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား
က အဘိဓမ္မကျမ်းကို ဟောခဲ့တယ်။

ဘုရင်ကြီးက နွေရာသီ ပထမဆုံးလမှာ ဉာဏ်တဲ့
တောလည်ထွက်တယ်။ နွေရဲ့ ပထမလဆိုတော့ အင်လိပ်လနဲ့
ဆိုရင် April လပေါ့ April ပတ်ဝန်းကျင်သည် နွေရာသီနော်။
မြန်မာဆိုရင်တော့ တန်ခူးလပေါ့။ အင်လိပ်တွေပြောတဲ့ မြန်မာ
ပြည်မှာတော့ Summer နွေရာသီပေါ့။ အနောက်တိုင်းတို့
ကြတော့ Spring နွေးရာသီခေါ်တာ။ နှယ်လေးတွေ၊ အညွှန်
လေးတွေ ထွက်တဲ့ရာသီမို့ Spring ရာသီလို့ခေါ်တယ်။

အဲဒီ နွေဦးရာသီမှာ ပင်လယ်ကသစ်ပင်က အချက်တွေ
အပ်အပ်ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ဆိုတော့ ဘုရင်ကြီးက သူ နွေဦးလယ်ချိန်
နားနေဖို့အတွက် အိပ်ရာသလွန်ကို အဲဒီ သစ်ပင်အောက်မှာ
ခင်းခိုင်းတယ်။ အဲဒီ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရဲ့အရိပ်မှာ တစ်နေကုန်
နေဖြီး ညနေချမှတ်းရောက်မှ နှင့်တော်ပြန်တယ်။

နွဲလအလယ်ပိုင်းရောက်လာတဲ့အခါမှာ ပင်လယ်ကသစ်
ပွုင့်လေးတွေ ဖူးပွုင့်လာတယ်။ နွဲရာသီမှာပွုင့်တဲ့ အပင်မြိုးပေါ့။
အဲဒီအခါမှာလည်းပဲ အပွုင့်လေးတွေ၊ ဝတ်မှုန်လေးတွေ အောက်
ကို ကြွေကျလာတယ်။ ဘုရင်ကြီးက အဲဒီအောက်မှာပဲ သလွန်
ခင်းပြီး နားနေတယ်။ ပန်ပွုင့်လေးတွေ၊ ဝတ်မှုလေးတွေ သူဇိုပ်
တဲ့ပေါ်မှာ ကြွေကျလာကြတယ်ပေါ့။ ဒါလေးကို သူသဘောကျ
လာတယ်။

နွဲရဲ့ နောက်ဆုံးလ မြန်မာပြည်အနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်
ဝါဆိုလပေါ့။ မြန်မာရာသီဉာဏ်တုနဲ့ တစ်ချို့လည်း တူချင်တူမှာပေါ့
နော်။ အဲဒီရာသီရောက်တဲ့အခါကျတော့ ပင်လယ်ကသစ်ပင်က
အရွက်တွေလပြီ။ မြန်မာပြည်မှာတော့ တပေါင်းလ ဆောင်း
အကုန်လောက်မှာ အရွက်တွေလဲတယ်။ တန်ခူးလမှာ ရွက်သစ်
တွေ ထိုးတယ်ပေါ့။ အခု ပင်လယ်ကသစ်ပင်ကတော့ နွဲ
နောက်ဆုံးလမှာ အရွက်တွေကြွေကျပြီး တစ်ပင်လုံး အကိုင်းတွေ
ချည်းပဲ ကျန်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရင်ကြီးက သစ်ပင်ကို မေ့မကြည့်ဘဲ
“ခါတိုင်းနေရာမှာ သလွန်ခိုးလိုက်ကြ”ဆိုတော့ အမတ်ကြီးတွေ
ကလည်း သူခိုင်းတဲ့နေရာ သွားခင်းထားလိုက်တယ်။ ဘုရင်ကြီး
က သလွန်ပေါ်မှာ လျောင်းစက်ရင်း အပေါ်မေ့ကြည့်လိုက်တဲ့
အခါ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ကြီးမှာ အရွက်တစ်ရွက်မှုမရှိဘူး၊ အပွုင့်
လည်း မရှိဘူးတဲ့။ အရင်တုန်းကတော့ အင်မတန်မှ လုပ်တဲ့အပွုင့်
တွေ၊ ဝတ်မှုန်တွေ ကြွေကျတယ်။ အရွက်တွေ ရှိတုန်းကလည်းပဲ
အင်မတန်မှ စိမ်းစိမ်းစို့စု့ အနိုင်ကောင်းတယ်။ အခု နေပြောက်

ထိုးတော့မှ သူမေ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အရွက်လည်း
တစ်ရွက်မှ မရှိဘူး။ သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးလို အပင်က နိုတံကြီး
တွေ အပြည့်ဖြစ်နေတယ်တဲ့။

ဒါဟာ သာမန်အဖြစ် အပျက်တစ်ခုပဲပေါ့။ ဘုရင်ကြီးက
တော့ သာမန်အဖြစ်အပျက်ထက် ကျော်လွန်ပြီး တွေးတယ်။
သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်မှာ လျောင်းစက်ရင်း “အလွန်လှတဲ့
ဒီသစ်ပင်ကြီးသည် အခု နိုတံပဲကျန်ပါတော့လား။ ဒီသစ်ပင်သာ
အဲဒီလိုဖြစ်တာလား။ ငါခန္ဓာကိုယ်ရော ဒီလိုမဖြစ်ပေဘူးလား”
လို သူက ဆင်ခြင်စဉ်းစားလာတယ်။

ပဟိဒ္ဓကို အာရုံပြုပြီး အဖွဲ့တွေဘက် ဦးလှည့်တယ်လို
ပြောတာပေါ့။ ကိုယ့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လာတယ်။ လူတွေ
လည်း တဖြည့်ပြည့်း သွေးသားတွေ ခန်းခြောက်လာတဲ့အခါ
အနိုးချည်းပဲလေ။ သွားတွေ ကြွေသွားတဲ့အခါကျတော့ ပါးနိုး
ကြီးတွေပေါ်လာပြီး မေးတွေ ရှုံးထိုးကုန်တာပဲနော်။ သွားကျိုး
မေးတွေရှုံးထိုး၊ နှာခေါင်းကြီးချွန်၊ အရှပ်ဆိုး အကျည်းတန်
ဖြစ်လာတယ်။

အဲဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက စဉ်းစားတယ်လေ - “ဒီ သစ်ပင်
ကြီးလိုပဲ သက်ရှိသွာဝါတွေဟာလည်း ဘယ်အရာမှ မမြဲပါလား။
သက်မဲ့အရာ မမြဲသလို သက်ရှိတွေလည်း မမြဲဘူး။ တစ်နေ့ကျ
တော့ ဒီသစ်ပင်ကြီးလို မမြဲတဲ့သဘောတရားသည် ဖြစ်လာမှာပဲ”
လို အိပ်ရာညောင်စောင်းမှာ လျောင်းစက်ရင်းနဲ့ ဝိပသာနာ
ညာက်စဉ်တွေ တက်သွားတာနော်။

ဒီ ပရ္မကဗုဒ္ဓအလောင်းဟာ သလွန်ပေါ် အိပ်စက်ရင်း
အထက်ကို မေ့ကြည့်လိုက်ရာမှ သစ်ပင်ပေါ်မှာ သစ်ပင်ကြီး

အရွက်တွေ မရှိတာ၊ အကိုင်းကြီးတွေချည်း၊ ရှိတံချည်း ကျွန်တာကိုဖြည့်ဖို့ “သို့-ငါခေါ်ကိုယ်လည်း ဒီလိုဖြစ်မှာပဲ၊ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ အားလုံးသည် ဘယ်အရာမှာမဖြူဘူး၊ သက်မဲ့တွေ လည်း အားလုံးမဖြူဘူး” လို ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ရှုမြင်သုံးသပ်တယ်တဲ့။ အဲဒီလို ရှုမြင်သုံးသပ်ရင်းပဲ ပစ္စကဟောမိဉာဏ်ပြီး ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်သွားတယ်တဲ့။

ဘုရင်ကြီး ပစ္စကဗုဒ္ဓိဖြစ်သွားပြီး ညနေချိန်ရောက်တော့ အမတ်တွေက “အရှင်မင်းကြီး နန်းတော်ပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ” ဆိုတော့ “ငါ အရှင်မင်းကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်နေပြီ”တဲ့။ “အရှင်မင်းကြီး ပစ္စကဗုဒ္ဓိဆိုတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး”လို ပြောကြတဲ့အခါ သူကိုယ်သူ ခေါင်းကို သုံးသပ်လိုက်တယ်။ တကယ့် လူအသွင်ပျောက်ပြီး ရဟန်းအသွင် ရောက်သွားတယ်တဲ့။ အဲဒီအခါမှာ လူတွေကို တရားဟောပြီး ကောင်းကင်ကနေ ပွဲတက်သွားတယ်နော်။

(၁၀) အောက်ရာပယိတ္ထာ ဂါထာအဖွင့်

ပစ္စကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်က သူဘဝနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ပြန်ပြောတယ်။

အောက်ပယိတ္ထာ ဂါဟိပ္ပန္ဒမာနီ၊
သာမြို့နှဲပတ္တာ ယထာ ကော်ပြာရော၊
အေတ္ထန ဝိရော ဂါဟိပ္ပန္ဒမာနီ၊
အကော စေရ ခုံးသာယာကျော်ပြီ။

“ပင်လယ်က သစ်ပင်ကြီးသည် အရွက်တွေ အကုန်ခြေချ
လိုက်သလို ငါသည် လူအသွင်သဏ္ဌာန်များ အကုန်ဖယ်ပစ်
လိုက်ပြီတဲ့”

လူအသွင်သဏ္ဌာန်တွေဆိုတာ လူဝတ် လူစားနော်။
အိမ်ထောင်ရှိတာတွေ၊ သားသမီး ရှိတာတွေ၊ ပိုင်ဆိုင်တာတွေ
အကုန်လုံး ဖယ်ပစ်လိုက်တယ်လို ဆိုလိုတယ်နော်။ နှစ်းတော်
ကြီးသည်း စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ မင်းဝတ်၊ မင်းစား၊ မင်းမြှောက်
တန်ဆာ ငါးပါးတွေ စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ အခြားအရံပရီသတ်တွေ
အားလုံး စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ရွှေတွေငွေတွေ အကုန်လုံး စွန့်လွှတ်
လိုက်တယ်၊ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဆင်မြင်းတွေ အကုန်စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။
ပင်လယ်ကသစ်ပင်ကြီးဟာ အရွက်တွေ ခြေချလိုက်လို နိုတံချည့်
ကျေန်သလိုပဲ သူ့လည်း လူတွေရဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်၊ လူလို့ပြောပြ
စရာ အကြောင်းအရာတွေ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်တဲ့။

ကာမောင်း အာရုံတွေအပေါ် တွေယ်တာမှုသည် လူရဲ့
အနှောင်အဖွဲ့ပဲတဲ့။ လောကလူသားတွေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အလုပ်
လုပ်နေကြတာ ဘာအတွက် အလုပ်လုပ်တာတုန်းမေးရင်
နှစ်သက်စရာ အာရုံတွေရဖို့အတွက် အလုပ်လုပ်နေကြတာတဲ့။
မျက်စိက လုတာပတာကြည့်ပြီးတော့ ကျေနပ်ဖို့ နားက သာယာ
တဲ့ အသံတွေ နားထောင်ပြီး ကျေနပ်ဖို့ နှာခေါင်းက မွေးကြောင်တဲ့
အနဲ့တွေနဲ့ ကျေနပ်ဖို့ လျှောက ကောင်းတာလေးစားပြီး ကျေနပ်ဖို့
ခန္ဓာကိုယ်က အထိအတွေ့လေးနဲ့ ကျေနပ်ဖို့ဆိုတဲ့ ကျေနပ်စရာ
အာရုံတွေပေါ်မှာတွယ်တာနေတဲ့ကာမတကျာသည်၊ ဂိတ်ပန္တန်-
လူတွေရဲ့ နှောင်ကြီးပဲတဲ့။

လူတွေဟာ သက်စွန့်ဆံဖျား ပစ္စည်းတွေ ရှာကြရတယ်။
ပင်လယ်ခနီး ဖြတ်သန်းပြီး ငွေရှာကြတယ်။ ကောင်းကင်က
လေယာဉ်ပုံနဲ့သွားပြီး ရှာကြတယ်။ ဟိုနှင့် ဒီနှင့်သွားပြီး ရှာကြ
တယ်။ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ ဒီတက္ကာအန္တာင်အဖွဲ့ကြောင့်
ရှာနေကြတာတဲ့၊ အဲဒီအန္တာင်အဖွဲ့တွေကို ရဲရဲတောက်တောက်
အကုန်ဖြတ်လိုက်ပြီတဲ့။

အဲဒီလို ဖြတ်ပစ်ပြီး ငော့စရေ ခဂ္ဂဝိသာဏကပ္ပါ-
ကြံ့ချုပမာ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ကို တစ်ယောက်တည်း ကျင့်ကြပါ
လို သူ့ဘဝနဲ့ဆက်စပ်ပြီး ဟောလိုက်တဲ့တရားပဲ။

ပစ္စကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်ဟာ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း လူ
အန္တာင်အဖွဲ့တွေကို ဖယ်ရှားလိုက်တယ်။ ပင်လယ်ကသစ်ပင်
ကြီး အရွက်တွေ ခြွေချုပြီး ရိုးတံ့ကြီး ဖြစ်နေတာကို သူမြင်တာ
ကိုး။ အဲဒီလိုပဲ လူရဲ့အသုံးအဆောင် လူပစ္စည်း၊ လူနဲ့ သက်ဆိုင်
တာတွေမှန်သမျှ အကုန်စွန့်တာ။ သူကိုယ်သူ ရိုးတံ့ချုည်း ကျွန်
အဆောင် လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ လူရဲ့ အန္တာင်အဖွဲ့ဆိုတဲ့
အတွယ်အတာတွေ အကုန်လုံး ဖြတ်တောက်ပြီး ဝိပဿနာ
ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ပါလို ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်က သူ့ဘဝနဲ့ မမှ
အမြင်ကို ဟောကြားသွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

(၁၁) ဘဝဇာတ်စကြောင်း

နောက်နံပါတ် ၁၁-ဂါထာမှာ ပစ္စကဗုဒ္ဓိအလောင်း
သူ့ငယ်ချင်း J-ယောက်က ကသာပဘုရား လက်ထက်တုန်းက
ရဟန်းပြုပြီး တရားကျင့်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီဘဝမှာ တရားကျင့်
သော်လည်း တရားထူး တရားမြတ် မရကြဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့ ကသာပမြတ်စွာဘုရား သာသနကွယ်သွား
ပြီးနောက် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား မပွင့်မိစပ်ကြားမှာ တစ်နေ့
တည်း တစ်ရက်တည်း ဗာရာကာသီပြည်မှာ လူလျှပြစ်ကြတယ်။
တစ်ယောက်က ဘုရင့်သွား တစ်ယောက်က ပုံရောဟိတ်ခဲ့သွား
ဖြစ်တယ်။ နှစ်ညိုဝင်း တစ်နေ့တည်း မွေးကြတယ်။ ဖွားဖက်တော်
နှစ်ယောက် အခွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာလည်း ခင်မင်ရင်နှိမ်ကြ
တယ်။

ပုံရောဟိတ်သွားက ပညာရှိတယ်၊ စဉ်းစားတတ်တယ်။
သူက အကြံပေးတယ် “မင်းသွား၊ တိုင်းပြည်မှာအုပ်ချုပ် မင်း
လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်လည်း ပုံရောဟိတ် ဖြစ်မှာပဲ။ သို့သော်
ကျွန်ုပ်တို့ ဘာပညာမှုမတတ်ရင် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်လို့ ရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ပညာသင်ကြရအောင်။ မင်းသွားနဲ့တူတူ ပညာ
သင်ကြမယ်”လို့ အကြံပေးပြီး အတူတကွ ပညာသင်ထွက်လာခဲ့
ကြတယ်။

တောနယ် အနပ် ရောက်တဲ့အခါ ပရ္ဇာပုံစွဲတွေ ဆွမ်းခံ
ကြလာတာနဲ့ဆုံးကြတယ်။ တစ်စွာလုံး အုံအုံကျွေတ်ကျွေတ် ပရ္ဇာ
ပုံစွဲ အရှင်မြတ်တွေကိုပင့်ပြီး တရိတသော လျှောက်နှိမ်တယ်၊
ရှိမိုးကြတယ်။

သို့သော် သူတိုကို ဘုရင့်သွားနဲ့ ပုံရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်သွားသွား
ဖြစ်ပေမယ့်လို့ လူတွေက ပရ္ဇာပုံစွဲကို ရှိသေသလောက် အရှိ
အသေ မပေးကြဘူးတဲ့။

သူတိုက စဉ်းစားကြတယ်။ “ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ ပညာ
တတ်လို့နေမှာပဲ။ သူတို့တတ်တဲ့ပညာကို နှိမ်ရအောင်”။ လူတွေ

ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ ပစ္စကဗုဒ္ဓိတွေဆီချဉ်းကပ်ပြီး သူတို့တတ်တဲ့ အတတ်ပညာကို သင်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုကြတယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တွေက “ဒိုလိုအဝတ်ဝတ်မှ သင်ပေးမှာ” ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပစ္စကဗုဒ္ဓိတွေထဲမှာ သက်န်းဝတ်လိုက်ကြတယ်။

သက်န်းဝတ်ပြီးတဲ့အခါ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်တွေက “ဒိုပညာကို သင်တဲ့အခါမှာ နှစ်ယောက်နေလို့ မရဘူး။ မင်းတို့ သစ်ရွက်မိုးကော်ငါးမှာ နှစ်ယောက်တူတူ မနေနဲ့ တစ်ယောက် စီပဲ နေရမယ်” ဆိုပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ဟောကြတယ်။

ပစ္စကဗုဒ္ဓိက တရားမဟောဘူး ဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး နော်။ အချိုက ပစ္စကဗုဒ္ဓိကို Silent Buddha တိတ်တိတ်နေတဲ့ ဘုရားဆိုပြီး ဘာသာပြန်ကြတယ်။ ဘယ်ဟုတ်မှာတူန်း။ သူတို့ လည်း တရားဟောတယ်။ ဟောပေမယ့်လို့ အကျေတ်တရား ရအောင်တော့ မဟောနိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာနော်။ သူတို့သိတဲ့ တရားအတိုင်း ပြန်ဟောပေးတယ်။

အဲဒီတော့ လမ်းစဉ်တစ်ခုကို ပစ္စကဗုဒ္ဓိတွေက ချေပေး တယ်။ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုးသားနဲ့ မင်းသားတို့က သစ်ရွက်မိုး ကော်ငါးတစ်ကော်ငါးစီနေပြီး ပစ္စကဗုဒ္ဓိတွေခိုင်းတဲ့ ကျင့်စဉ် အတိုင်း ကျင့်ကြတယ်။ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုးရဲ့ သားကတော့ သစ်ရွက်မိုးကော်ငါးထဲဝင်ပြီး တရားထိုင်လိုက်တာ တစ်ခကာ တည်းပဲ သမာဓိဖြစ်ပြီး စုန်တွေရလာတယ်။ မင်းသားကတော့ တောင်တွေး မြောက်တွေးနဲ့ သမာဓိမရဘူး။ ပျော်လာတယ်။ “ဘာမှန်းလဲမသိဘူး။ ဒီတဲ့အတွင်းမှာ ငါတ်တုတ်ကြိုးထိုင်နေရတာ။

သူငယ်ချင်း ဘာလုပ်နေတုန်းသွားကြည့်စိုးမယ်”ဆိုပြီ ပုရောဟိတ်သားနေတဲ့ ကော်ငါးဆောင်ကူးတာပေါ့။

သူငယ်ချင်းထံသွားပြီစကားပြောတဲ့အခါ ပုရောဟိတ်သားရဟန်းမှာ အလုပ်ပျက်တာပေါ့နော်။ မင်းသားက “သူငယ်ချင်း၊ ငါ သမာဓိလည်း မရဘူး။ ငုတ်တုတ်ကြိုး ထိုင်နေရတာ ပျင်းစရာကြး”လို့ ပြောတယ်။ ပုရောဟိတ်သားက “အဲဒါဆိုရင် မင်းသား ဒီမှာထိုင်”ဆိုပြီး ထိုင်ခိုင်းတယ်။ တရားဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းလုပ်ရမှာ။ နှစ်ယောက်လုပ်လိုတော့မရဘူးဆိုတော့ မင်းသားက တစ်ခါ သူကော်ငါးသူပြန်သွားပြန်တယ်။

ခဏနေတော့ ပျင်းလိုတဲ့ တစ်ခါလာပြန်ပြီ။ တစ်နောက်လေးခါလာက်လာတယ်။ ပုရောဟိတ်ရဲ့သားကတော့ သမာဓိတွေ တော်တော်ရနေပြီ။ မင်းသား ခဏခဏလာနေတော့ သူ စိတ်ပျက်လာတယ်။ အဲဒါတော့ မင်းသား မတွေ့အောင်ဆိုပြီး မင်းသားပြန်သွားတဲ့အချိန်မှာ တောထဲထွက်သွားပြီး ပုန်းနေလိုက်တယ်။

မင်းသားက လာပြီး သစ်ခြာက်မီးကော်ငါးထဲ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ပုရောဟိတ်သားကို ရှာမတွေ့ဘူး။ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ကြည့်တယ်။ ရှာမတွေ့တော့ တွေးမိတယ်။ “ဉာဏ်၊ မြို့တော်မှာ နေတုန်းက ငါကိုတွေ့ချင်လို့ လက်ဆောင်ပစ္စာတွေနဲ့ စောင့်တာတောင် တစ်ချို့၊ တွေ့ခွင့်မရကြဘူး။ တွေ့ခွင့်တောင်းတဲ့ သူတိုင်းကို ငါက တွေ့ခွင့်မပေးဘူး၊ အခု ငါက တွေ့ချင်လို့ လာတာတောင် ငါကို ရှောင်တိမီးသွားတယ်။”

“င့်ဟဝဟာ ရှုတ်စရာကောင်းနေပါလား၊ သူတောင် နေခိုင်
သေးတာ။ ငါကဘာလို မနေနိုင်ရမှာလဲ။ င့်မိတ်ကို ငါမဖိုင်လို
ဒီလိုဖြစ်နေတာ။ င့်မိတ်ကို ငါဆုံးမမယ်” ဆိုပြီး သူကျောင်းသူ
ပြန်ပြီး တရားအားထုတ်တယ်။ “ပစ္စကဗုဒ္ဓိတွေက ပြောတယ်။
ဒီအလုပ်က တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရမယ့်အလုပ်တဲ့။ ငါ
တစ်ယောက်တည်း မရရအောင်လုပ်မယ်” ဆိုပြီး စိတ်ကို ဖိန့်ပိုး
ကြုံးဟားတယ်။ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်အတိုင်း ကျင့်ကြုံကြုံးကုတ်
အားထုတ်ရင်း မင်းသားဟာ ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်သွားတယ်။

ပုရောဟိတ်သားကလည်း မင်းသားကို ခြေရာဖျောက်ပြီး
တရားကျင့်လိုက်တာ သူလည်း ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်သွားတယ်တဲ့။
နှစ်ဦးစလုံး ပစ္စကဗုဒ္ဓိ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ပစ္စကဗုဒ္ဓိဖြစ်တော့
ပစ္စကဗုဒ္ဓိတွေ သိတ်းသုံးရာ စန္ဒမာဒတောင် ကြသွားကြ
တယ်။ စန္ဒမာဒတောင်မှာ ပြန်ဆုံတယ်။ ပြန်ဆုံတဲ့အခါကျော်
အသီးသီးသုတိုရဲ့ ဘဝသင်ခန်းစာနဲ့ ဓမ္မအမြင်တွေကို ပြန်ပြီး
တော့ ပြောကြတယ်။

(၁၁) သဝဝ လဘောထ ဂါထာအမွှုံ

အဲဒီလို ပြန်ပြောတဲ့အခါမှာ ပစ္စကဗုဒ္ဓိတစ်ပါးက ဘယ်လို
ပြောတုန်းဆိုတော့ -

“သဇ် လဘောထ နိပကံ သဟာယံ့,

သုဒ္ဓံ စရု သာရိပာရိ ဝိရုံး၊

အဘိဘုယျ သဗ္ဗာန့် ပရိသုယာန့်,

ဝရေယျ တောနတ္ထာမနော သတိုံ့ာ။”

“သတိကောင်းပြီ ရင့်ကျက်တဲ့ ပညာထက်မြက်တဲ့ အဖော်
ကောင်း ရမယ်ဆိုရင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေကို ဖြစ်ပွားစေ
တတ်တဲ့ အနေအထိုင်မျိုးနဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အတူနေပါတဲ့။ အဖော်
ကောင်းရမယ်ဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့ အတူနေပါ”။

ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ဖြစ်တွေနဲ့နိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုးမှာ
အသိဉာဏ်ထက်မြက်ပြီး ခိုင်မာတဲ့စိတ်ပေတိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အတူ
တက္က ကျွန်ုင်ကြံ့နေထိုင်ပါတဲ့။ တစ်ခါ “ဘေးရန်အန္တရာယ် အားလုံး
ကို ကျော်လွှားနိုင်အောင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အတူတက္က ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ကျွန်ုင်ကြံ့ကြီးကုတ် အားထုတ်ပါ”တဲ့။

ဆိုလိုတာကတော့ ကောင်းမြတ်တဲ့အဖော် ရှိရင်တော့
အဖော်ကောင်းနဲ့နေလို့ ပြောတာနော်။ ကိုယ့်ကို အကျိုးပြုမယ်၊
တရားစကားပြောမယ်၊ မှားနေရင် လမ်းညွှန်မယ်၊ အကြံကောင်း
ဉာဏ်ကောင်းတွေပေးမယ်။ အဲဒီလို ရင့်ကျက် ထက်မြက်တဲ့
ပညာရှိတဲ့ အဖော်ကောင်းဆိုရင် သူနဲ့ အတူတက္က ကျွန်ုင်
ကြံ့ကုတ်အားထုတ်ပါ။ အခက်အခဲ မှန်သမျှကို ကျော်လွှားပါ။
သူနဲ့ပဲ အတူနေပါလို့ ပစ္စကဗုံးစိတ်ပါးက ဓမ္မအမြင်ကို ပြောပြ
တယ်။

(၁၂) ၈၁၏ ၈၈ လောဘ ရီလာအဖွဲ့

ပထမတစ်ပါးက အဖော်ကောင်းရမယ်ဆိုရင် သူနဲ့အတူ
ကျွန်ုင် အခက်အခဲတွေအားလုံးကိုကျော်လွှား၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
သူနဲ့အတူတက္ကနေတဲ့။ မရရင် ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ နောက်
တစ်ပါးက ဆက်ပြောတယ်။

ဇွဲ ၈၈ လအောထ နိပက်သဟာယံ၊
သခြာစရု သာရုပိဟာရိ ဂီရိ၊
ရာဏဝ ရုံး ဂီဇိတ် ဖဟာယာ၊
ကော စဇရ မာတန် ရည့်ဝ နာဂါ။

“အဲဒီလို ရင့်ကျက်ထက်မြက်တဲ့၊ သတိပညာရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ
မရှားဆိုရင် ဘုရင်သည် ကိုယ်အောင်မြင်ထားတဲ့ အောင်မြေကို
စွန့်လွှတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းကျင့်သလို ကျင့်ပါ”တဲ့။

နှစ်ပါးဟောသည့် တရားကို ပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့အခါမှာ
“ကောင်းမြတ်တဲ့ အဖော်ကိုရမယ်ဆိုရင် အတူကျင့်၊ ဘေးရန်
ခပ်သိမ်းကို၊ အခက်အခဲတွေအားလုံးကို လက်တွဲပြီးကျော်လွှား။
အဲဒီလို အဖော်ကောင်းမရှားဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း နေရ
မယ်”လို့ ဆိုလိုတယ်။ ဒီလို ပစ္စကပုဒ္ဓိ အရှင်မြတ်နှစ်ပါးက
သူတို့ရဲ့ဘဝနဲ့ ဓမ္မအမြင်ကို ဟောကြားတာဖြစ်ပါတယ်။

တရားချစ်ခင် သူတော်စင်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ ပစ္စက
ဓမ္မအရှင်မြတ်တို့ရဲ့ ဘဝနဲ့ဓမ္မအမြင်ကို ကြားနာကြရသဖြင့် ပိမိ
တို့ရဲ့ဘဝမှာလည်း ဓမ္မနဲ့မြင်သုံးသပ်ပြီး ပိမိတို့ဘဝ တို့တက်ရာ
တို့တက်ကြောင်း နောက်ဆုံးမှာ သံသရာဝန်ဆင်းရဲက လွှတ်ရာ
လွှတ်ကြောင်း ကုသိုလ်တရားတွေကို ဖြစ်ပွားအောင် ကြြေးစားကြ
ရမှာ ဖြစ်တယ်လို့ ကိုယ်စိုက်ယိုစိသဘောကျပြီး ကျင့်ကံကြီးကုတ်
အားထုတ်တော်မူနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာရု ... သာရု ... သာရု

ပုဂ္ဂနိုင်းဆွဲများသို့

တရားဘဏ်ပုဂ္ဂနီ တစ်သင့် ဧဒါနပြည် မြန်မာကျော်မြန်မာပို့ဆောင်ရွက်ပါသော အကျိုး
ငြားများ၏ ဘဏ်သွယ်မှုပြုခိုင်မြေသား။

ရှိနိုင်သာ ဤများ

- ၁။ အောင်မျှ ပုဂ္ဂနိုင်ကြံ
အမှတ်(၁၅၂)၊ (၂၂)လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၁-၃၈၄၉၉၉၁၊ ၀၉၇၁-၄၆၆၀၉၅
 - ၂။ ဦးဘဏ်+အော်ခြင်းကြည် ပရေဆားဆိုင်
အမှတ်(၄၇၅၊ ၄၇၆)၊ သိမ်ကြီးများ(၆)ခု၊ ပြောကြေအောက်ထပ်။
ဖုန်း ၀၁-၂၄၀၆၀၀(လိုင်းခွဲ) ၄၀၇၄၊ ၀၉-၅၅၀၀၈၃၅
 - ၃။ ဓမ္မများ သာသနများမားဆွဲ
လူပုဂ္ဂိုလ်များဆိုင်ရာမွေးစာပေသင်တန်းကျောင်း
ကြားတော်လမ်း၊ ပဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၁-၃၈၀၈၈၀
 - ၄။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အဘိဓမ္မတူဂျာဆိုင်
နိုင်းကော်းဘုရားဝင်းအတွင်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ၅။ ပုဂ္ဂိုလ်မွေးပြည်နီးရေး
တိုက်(၅)၊ အခို(၅)၊ ဧရာဝတီလမ်းမကြီး
တာမွေ Ocean Super Center နှင့် ဧရာဝတီလမ်းနှင့်ကြား ပဟန်း။
ဖုန်း ၀၉-၅၅၈၂၂၂၁၁၊ ၀၉-၅၆၆၄၆၇၄၆၀

၁၁၃၅နှစ်မာလာဘိဝံသ ၏ ထုတ်ဝေပြီး မွေးအဖွဲ့များ

- အဘိဓား မြတ်အသာနာ(ပ+ရ တဲ့)
- ပဋိဂ္ဂသမျိုးမျိုးကို ပွဲချိန်နည်းပြင် လေ့လာသုံးသပ်ခြင်း
- ပွဲချိန်မြတ်အသာနာ
- ၁။ နိဗ္ဗာန်တဲ့ ပွဲချိန်တော်များ
- ၂။ မဟာသတိပွဲချိန်သတ် အနှစ်ချုပ်
- ၃။ ဘဝအသွေးကို မွဲအာဖြင့်ပြင် ရှုကြည့်ခြင်း
- ၄။ ဘဝခိုးဝယ် ဧရားချုပ်ရဟည်လေး
- ၅။ ဘဝတော်ကောင်းတို့၏ စိတ်နေသောထား
- ၆။ ဘဝအရေး စိတ်အေးရလေအောင်
- ၇။ မွဲကြော်ပုံ
- ၈။ တော်ပို့ထဲက ရတာနာ
- ၉။ မြတ်အသာဉ်း စိအောင်းပါ
- ၁၀။ သမထန့် စိဟသာနာ
- ၁၁။ ရေရှိကုစား စိတ်ရွှေ့ဗေား
- ၁၂။ ရှင်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
- ၁၃။ စိတ်ကောင်းအွေးကောင်း
- ၁၄။ ပေါ်ဘာနှစ်း အစဉ်သုံး
- ၁၅။ လူပြုံးကျိုးနားပါခဲ့
- ၁၆။ ပေါ်ဘာနှစ်အနှစ်ချုပ်
- ၁၇။ ဘဝဆည်းအော ကရာဇာ
- ၁၈။ ဥပုသနောင့်ခြင်း အမို့ယ်

၁၉။ ဓမ္မပတ်ကျောက်
၂၀။ ဓမ္မအသိဖြင့် အကျိုးရှိရှိနေမည့်
၂၁။ နှစ်ဦးကာလ ဓမ္မလက်ဆောင်
၂၂။ ပြတ်ဗွဲအသာနှင့် ယနွေကျွော
၂၃။ ယနွေလှုသားများ၏ မနက်ပြန်ကျွော
၂၄။ မက်လသုတ်အနှစ်ချုပ်
၂၅။ သာရင်ယုတရား
၂၆။ ရာသတဏော
၂၇။ ဓမ္မပျော်ဟာသင်တန်းသားများ၏ ပေးခွန်းများကိုဖြည့်ခြင်း
၂၈။ သေခာသောလမ်းမှ လျှောက်လှမ်းပါ
၂၉။ မဟာဓာတ်
၃၀။ စိတ်၏ထွက်ပေါက်များ
၃၁။ ပြစ်နိုင်တာနှင့် မပြစ်နိုင်တာ
၃၂။ အရှင်အေနနှင့်၏ ဝိပဿနာ
၃၃။ နဲ့ စ ဝ သော န စ အ သော
၃၄။ လူတိုင်းကျော်ရန် သတိပွဲဘုန်
၃၅။ စိတ်၏အတွေးများ
၃၆။ ဥပါဒါနပစ္စယာဘတ်
၃၇။ သတိမကွာ အသိပညာပြင် နေထိုင်ခြင်း
၃၈။ အတွောဟိုအတွောနောနာထော
၃၉။ ဟောပွဲဦးသုတ် အနှစ်ချုပ်
၄၀။ ဟောသူ နာသူ စိတ်ထားဖြူ
၄၁။ ၁၂-နှစ်ကြာ အဖြော်ရွှေခဲ့ရသော ပေးခွန်းများ

၄၂။ လွတ်ပြောက်တဲ့စိတ်
၄၃။ ကုသိတ်ပြစ်အောင် သတိအောင်
၄၄။ ခန္ဓသတ်အနှစ်ချုပ်(အန္တရာယ်ကာကွယ်ခြင်း)
၄၅။ တရားသိပျက် အကျင့်အက်
၄၆။ လူမြှိုက်သာဝနာ မြတ်ဒေသနာ
၄၇။ သံသရာခရီးသွား အများမလုပ်ဖိစေနှင့်
၄၈။ ဟိုဘက်ကမ်းက ပြုပါးချပ်းတယ်
၄၉။ ရတနသတ်အနှစ်ချုပ်
၅၀။ လောကခံပုဂ္ဂတိုင်းများနင့် ကြွေ့နိုင်သည့်စိတ်ထား
၅၁။ ဘုရားသော်မူပေးဆပ်ရာသည့် ကံကြောဝင်ကြွေးများ
၅၂။ အထင်များ အဖြင့်မှား
၅၃။ စာတုဝိဘင်္ဂသတ် အနှစ်ချုပ်
၅၄။ ယု၏ပြုပြစ်ခြင်း၏ နိုး
၅၅။ နှီးနှုန်းမှုလ
၅၆။ စိတ်၏အညွှန်အကြေးများကို ဖယ်ရှားခြင်း
၅၇။ အားပေးစကား
၅၈။ ပုဂ္ဂတ္ထသတ် အနှစ်ချုပ်
၅၉။ ဘေးသွေ့ရရ
၆၀။ နို့နှုန်းလီးတည်သွားနေသူ
၆၁။ ဘဝ၏ဝန်ထပ်ဝန်ပိုးများ
၆၂။ ကုသိတ်ပြစ်များ နလုံးသွင်းတရား

၆၃။ နိုင်သူနှင့်ရှုံးသူ
၆၄။ အကာကိုပစ်၍ အနှစ်ကိုရှာ
၆၅။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းအောင်ကျင့်ဆောင်ခြင်း
၆၆။ တရားထူးရနိုင်သူ
၆၇။ ကျေးဇူးသိခြင်း
၆၈။ ဘာသာတရားလိုက်နာကျင့်သုံးခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်
၆၉။ ကာလာမသုတေ အနှစ်ချုပ်
၇၀။ ခုခံစွမ်းအား
၇၁။ အလေးထား၍ စဉ်းစားဆင်ခြင် ကောင်းအောင်ပြင်
၇၂။ အခွင့်ကောင်းကို ရအောင်ယူ
၇၃။ ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း
၇၄။ ကုသိလ်တစ်ပဲ ငရဲတစ်ပိဿာ
၇၅။ ဓမ္မကိုအဖော်ပြုမ ထာဝရချမ်းသာမည်
၇၆။ အခွမ်းတန်ခိုးများနှင့် သာသနာ
၇၇။ ချမ်းသာစွာအိပ်စက်ရခြင်း
၇၈။ နှစ်ဦးမေတ္တာလူတိုင်းမှာ
၇၉။ ဒဏ္ဍာဏာဂိုလ်သုတေ အနှစ်ချုပ်
၈၀။ အလုပ်ရှင်နှင့်အလုပ်သား စိတ်ကောင်းထား
၈၁။ နိယျာနိကသာသနာ
၈၂။ အနတ္တလွှာလွှာသုတေ အနှစ်ချုပ်
၈၃။ သူအမြင် ကိုယ့်အမြင် ဓမ္မအမြင်

၈၄။ ရင်ရပဟုလာ၏ဘဝနှင့် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမ
ကျေ။ ကမ္မာဌာန်းအလုပ်နှင့် အိပ်စိုက်ခြင်း
၈၅။ များမီတ်တော်ကြေား ဘရား(၂၄)ခု
ကျေ။ အံပွဲယုသား မြတ်ဘရား
၈၆။ ပဋိန္တသုဒ္ဓိနှင့် စိဟသာနာ
၈၇။ ယောကီပုဂ္ဂိုလ်ရိရဟန် အကျဉ်းအချင်းများ
၈၈။ ကမ္မာဌာန်းအဆုံး
၈၉။ ကတိပြုမှ သာသနာ
၉၀။ ဒါနအမြေခံတဲ့ သမထဝိဟသာနာ
၉၁။ စရိတ်နှင့်ဝိယာနာ
၉၂။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ လောကဝိယောလင်းစဉ်
၉၃။ သာသနာပြုမြို့မားစု
၉၄။ လူမှု လူမှုမီတ်တော်တွေ
၉၅။ ပုဂ္ဂိုလ်အဆုံးအမကို လက်ဆင့်ကမ်းခြင်း
၉၆။ သုံးပီးရတာနာ ကိုးကွွယ်ရာ
၁၀၀။ ပါရရီပုဂ္ဂိုလ် အမှတ်တဲ့သိပ်များ
၁၀၁။ အာနာပါနသာတိသုတ်အနှစ်ချုပ်
၁၀၂။ ယမမင်းကြီးရဲ့ ဆန္ဒ
၁၀၃။ စံထားရမည့် ကိုယ်ကျိုင်တရားရှိသူများ
၁၀၄။ ပေါ်လေသည့်အာရုံများနှင့် ရွှေ့ရမည့်စိဟသာနာတရား
၁၀၅။ ဓမ္မသံတော်နှင့် ဘဝဆောင်းဆာ

၁၂၆ ဆင်းရဲ့တော့မှ လျှော့ချော့
၁၂၇ ပြတ်ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမန္တုအညီ နေထိုင်ခြင်း
၁၂၈ ဗုဒ္ဓ၏အား ဥပုသန်သယ်ပါး
၁၂၉ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်များ နေစဉ်ဘဝမှာ နေထိုင်ကြပုံ
၁၃၀ မွေးနှေ့လက်ဆောင်
၁၃၁ သောတာပန်၏ ဘဝရှင်ပုံတွေ
၁၃၂ တပည့်များလေးစာမြှတ်နိတဲ့ဆရာ
၁၃၃ ရှင်းနှိမ်းပြုခြင်း
၁၃၄ ကဲ့ကြမှာ၏ ရှင်ပုံတွေများ
၁၃၅ ဆဆက္က ဒေသနာန့် ဓမ္မဝါယသနာ
၁၃၆ ဥပုသန်
၁၃၇ ပြတ်ဗုဒ္ဓ၏ကျော်ဗုဒ္ဓး အထူးပေးဆပ်ခဲ့သူ
၁၃၈ ဗုဒ္ဓဘာသာပြုရန် အခြေခံတရား
၁၃၉ သစ္စဒေသနာ ဓမ္မဝါကြာ
၁၄၀ အားကိုးခြင်း
၁၄၁ သစ္စမှုပတ်ရှုပကသုတ် အနှစ်ချုပ်
၁၄၂ အတ္ထဟိတ နှင့် ပရုပိတ
၁၄၃ အသက်ရည်လေ ပိုကောင်လေ
၁၄၄ ပိုဘန္တုသားသိုးအကြား ယုန်ကုန်သောအပြင်များ
၁၄၅ အများအတွက် သံယာတော်တို့၏ဆောင်ရွက်ချက်
၁၄၆ သလျော့ခသုတ်အနှစ်ချုပ်

၁၂၁ ကောသလကိပ်မက်နှင့်ယန္တက္ခာ
၁၂၂ ပိယတော့ အယတော့ သောကော့
၁၂၃ ဆရာပြုတိကို ဆည်းကပ်ရဟန်အပါ
၁၂၄ ဓမ္မတာဝန်
၁၂၅ ဉာဏ်သည်တို့၏ ကေားစိုင်း
၁၂၆။ ရှင်ပြုအလျှေတော်ပါးလာ အနဲ့မောအနာ
၁၂၇ ပါရာယနသောနာ
၁၂၈ ခုဂ္ဂတိဘုသားတို့၏ အမှာစကား
၁၂၉ မြတ်မှုဒ္ဓသာသနာ နှင့်
သီတင်းကျက်လပြည့်နေအမှုပ်တရများ
၁၂၁။ ဂိတ်မှလ(၆)ပါးနှင့် မြတ်မှုဒ္ဓ၏အဆုံးအမှာစကား
၁၂၂ ကိုယ်ဘဝ ကိုယ်ပြင်
၁၂၃ ဝိပသသနရွှေ့ယ် တော်လေးဆယ်
၁၂၄ နယ်လှည့်ဟောကြား မြတ်တရား အတွေ့(၁)
၁၂၅ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရှုပြင်၍ ပို့ဘဝကို ပြပြင်ပြင်း
၁၂၆ သူတော်ကောင်းသည် အားလုံးအတွက်ပြစ်သည်
၁၂၇။ သူတော်ကောင်းတို့ တော်းသောဆု
၁၂၈ ခုဝိရှုံးအကျိုး အဆုံးပို့ပြင်များ
၁၂၉ အောင်ပြင်ကြီးပွား စက်လေးပါး
၁၃၀ စေတနာကောင်းလျှင် ကဲကောင်းသည်
၁၃၁ စိတ်ကောင်းရှိနိုက ပထမ
၁၃၂ တမလွှန်ဘဝက အွေ့မျှုးများအရေး

သုဒ္ဓန နယ်လှည့်ဟောကြား မြတ်တရား အတွေ(၂)
သုဒ္ဓန မြတ်စုခွင့် ဂုဏ်တော်ကိုးပါး
ဘျား မကျွန်းမာသူများအတွက် အထူးနားသွင်းတရား
ဘျား မင်္ဂလာတရားနှင့်အညီ နိုင်ငံသာစ်တည်
ဘျား၊ မာလုကျေဖွေရဟန်းအတွက် အလုပ်ပေးတရား
ဘျား အပြစ်တင်ခြင်းနှင့် ကဲရဲ့ခြင်း
ဘျား အတွေးမှားကို ဖယ်ရှားနိုင်ရမည်
ဘျား ပိဿ္ပ္ပါဠိ(ပထမတွေ)
ပိဿ္ပ္ပါဠိ ရှင်နာဂတ်နတို့၏ ရွှေဝါဒဇာန် အကျေအတ်ပြောဆိုရှုကြုံး
ဘျား ပရ္မဂာဗုဒ္ဓိ အကျိုးမြတ်တို့၏ ဘဝနှင့် ဓမ္မအမြို့(ပထမတွေ)

